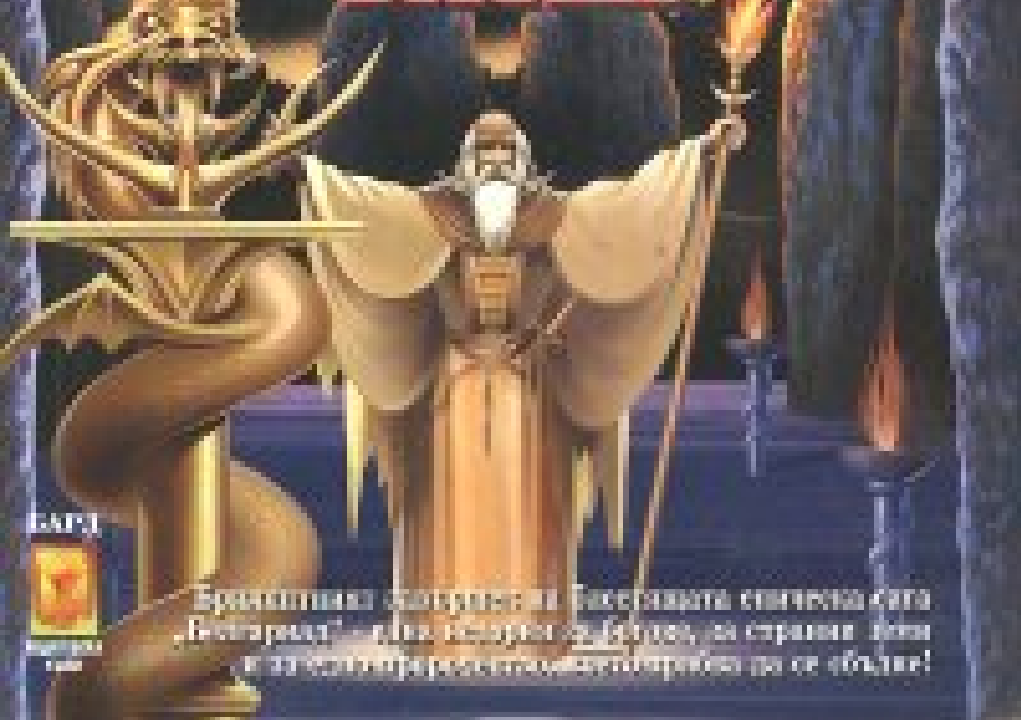

ДЕЙВИД ЕДИНГС

Последната Битка

БАРД

Битка

19

Бронзовият светълзи Кръв е единствената светълзи Кръв
 "Битка" – единствената светълзи Кръв, за която има
 и в светълзи Кръвния светълзи Кръв да се облича!

Дейвид Едингс

Последната битка

И накрая на Лей,
любимата ми съпруга, чиято ръка и мисъл
са докоснали всяка страница
и която ме подкрепи в това начинание,
също както във всичко останало, което правя.

Пролог

*Разказ за началото на много събития – и за техния край.
Извадки от „Книгата на Торак“¹*

Чуйте Ме, ангараки, защото Аз съм Торак, бог на боговете и крал на кралете. Прекланяйте се пред името Ми и Ме боготворете с молитви и жертвоприношения, защото Аз съм вашият бог и имам власт над цялото ангаракско царство. И огромен ще бъде гневът Ми, ако не изпълнявате заповедите Ми.

Аз съществувам отпреди сътворението на света. Ще остана и след като планините се превърнат в пясък, моретата – в застоjali локви и светът се разпадне и нищо не остане на земята. Защото Аз съм тук още отпреди сътворението на света и ще остана след края му.

От безвремието на Вечността погледнах в бъдещето. И съзрях две съдби, които трябва да се втурнат една към друга по безкрайните коридори на Вечността. Всяка съдба беше предопределена и в тази последна среща всичко, което е било разделено, трябва да се превърне в единно цяло. В онзи момент всичко, което е било, всичко, което съществува, и всичко, което ще съществува, трябва да се слее в една цел.

Заради това видение Аз накарах шестимата си братя да се хванат за ръце и да направят всичко, което ще доведе до осъществяването на двете съдби. Затова създадохме луната и слънцето и сътворихме този свят. Покрихме света с гори и треви и сътворихме зверовете, птиците и рибите, за да напълнят земята, небето и водите.

Но нашият Баща не се зарадва на творението, което Аз предизвиках. Той отвърна лице от труда ни и се оттегли да размишлява над единовластието. Отидох във високите планини на Корим, които вече не съществуват, и му извиках да приеме това, което бях сътворил. Но той отхвърли всичко, което вече съществуваше, и се отвърна от Мен. Тогава сърцето Ми изстина към него и Аз слязох от планините, забравил зави-наги, че съм имал баща.

1. Тази версия, за която се твърди, че е част от ужасната „Книга на Торак“, е една от многото, разпространени сред надраките. Тъй като само висшите кролими са имали право да притежават копие от оригиналната творба, не е възможно да се установи дали тази версия е автентична, макар че в по-голямата си част звучи достоверно. Предполага се, че оригиналът на книгата се съхранява в библиотеката на черекския крал Анхег, но не беше на разположение, за да можем да сравним двата текста. – Бел.ред.

Още веднъж събрах братята си, хванахме се за ръце отново и сътворихме човека, за да го превърнем в инструмент на нашата воля. Създадохме различни народи и на всеки народ дадохме свободата да избере един от нас за свой бог. Народите избираха, но стана така, че никой не избра Алдур, който беше винаги на различно мнение, вечно недоволен и затова решихме да не му поверяваме господство над никой от народите. Тогава Алдур се отдръпна от нас и започна да подмамва слугите ни с помощта на вълшебства. Но тези, които го приеха, бяха малцина.

Хората от Моя народ наричаха себе си ангараки. Аз бях доволен от тях и ги поведох към високите планини на Корим, които вече не съществуват, и им разкрих целта, поради която бях създал света.

Тогава те започнаха да Ме боготворят с молитви и предложиха жертвоприношения в Моя чест. Благослових ги и те заживяха в благоденствие и се умножиха. От благодарност Ми издигнаха олтар и там принасяха в жертва за Мен най-красивите девойки и най-смелите младежи. Бях много доволен от тях и отново ги благослових, за да заживеят в благоденствие, по-голямо от това на всички останали народи, и да се умножат извънмерно.

В този момент сърцето на Алдур се изпълни със завист заради начина, по който Моят народ Ме боготвореше, и той беше обзет от злоба към Мен. И започна да крои тайни планове в тъмните кътчета на душата си.

Взе един камък и му вдъхна живот, за да Ми попречи да постигна своята цел. Чрез този камък той искаше да вземе надмощие над Мен. Ето как се появи Ктраг Яска. Вътре в Ктраг Яска беше запечатан Моят вечен враг. И Алдур седна с онези, които той наричаше свои ученици, и започна да крои планове как камъкът да му осигури власт и надмощие над Мен.

Виждах, че прокълнатият камък разделя Алдур от Мен и от останалите му братя. Отидох при него и започнах да го увещавам, да го моля да вдигне дяволското проклятие от камъка и да вземе обратно живота, който му беше вдъхнал. Направих това, за да помогна на Алдур да е отново заедно с братята си. Да, дори плаках и се унижавах пред него.

Но дяволският камък вече беше добил власт над душата на Алдур и сърцето му беше станало безчувствено към Мен. Тогава видях, че камъкът ще държи завинаги брат Ми в робство. Той ми говореше пренебрежително и прездизкателно.

Тогава, заради любовта, която изпитвах към него, и за да го спася от злото, което Ми разкриваше Моето видение, Аз ударих Алдур и взех

от него прокълнатия камък. Отнесох Ктраг Яска, за да го подчиня на волята си и да усмиря злобата, която се криеше в него, и да потисна злите намерения, за които беше създаден. Стана така, че поех тежестта на това, което Алдур беше направил, върху себе си.

Алдур се разгневи ужасно. Отиде при братята ни и им наговори небивали неща за Мен. Всеки един от тях дойде при Мен и Ми говореше с пренебрежение, настояваше да върна на Алдур онова, което беше завлядало душата му и което бях взел, за да го освободя от магията. Аз обаче отказах да го направя.

Тогава те се стегнаха за война. Небето почерня от дима на ковачниците им, където техните народи коваха оръжие от желязо, за да пролеят кръвта на Моя народ. Когато годината изтече, войските им се отправиха към земите на ангараките. Братята Ми се извисяваха гордо начело на тълпите войници.

Не исках да вдигна ръка срещу тях, но не можех да позволя да разграбят земята на народа Ми и да пролеят кръвта на онези, които Ме боготворяха. Знаех, че от една война между Мен и братята Ми не може да последва нищо добро. В тази битка съдбите, които бях виждал, можеше да се срещнат по-рано от определеното време и цялата вселена да бъде разтърсена и разбита на парчета.

И така, избрах това, от което се страхувах, но за което бях убеден от видението си, че е по-малката злина. Взех прокълнатия Ктраг Яска и го вдигнах срещу самата земя. В Мен лежеше целта на едната съдба, а тази на другата беше скрита в камъка, създаден от Алдур. Тежестта на всичко това, което се случваше или щеше да се случи, надвисна над нас и земята не можа да издържи тежестта ни, пропука се и морето се плисна и заля сушата. Така бяха разделени народите един от друг, за да не могат да се срещнат и да пролеят кръвта си.

Но злонамереността на Алдур нямаше край и той така беше направил камъка, че когато го вдигнах в ръка, за да разделя света на две и да предпазя хората от ужасното кръвопролитие, той Ме обвини в пламъци. Ръката, с която го държах, изгоря и окото, с което го гледах, ослепа. Едната половина от лицето Ми беше обезобразена. И така Аз, най-честният измежду братята си, станах отблъскващ и трябваше да покрия лицето си с желязна маска, за да не Ме отбягват хората.

Бях обзет от безмерна мъка заради сполетялото Ме зло и в Мен заживя болка, която не можеше да стихне, докато противният камък не бъде освободен от злобата, която носеше.

Но черното море стоеше между Моя народ и вражеската войска.

Враговете избягаха, ужасени от това, което бях направил. Да, дори братята Ми избягаха от света, който бяхме създали, защото не смееха вече да се изправят срещу Мен. И въпреки това те продължиха да заговорничат срещу Мен, като се явяваха на последователите си под формата на духове.

Тогава отведох своя народ в пустите земи на Малореа и там, на добре защитено място, наредих да построят могъщ град. Нарекoха го Ктхол Мишрак, за да им напомня за страданията, които трябваше да понесе заради тях. И обвих града в облак, който да остане над него завинаги.

После оковах камъка в желязно ковчеже, за да не може никога вече да използва силата си и да причинява болка. През следващите хиляда години, и още хиляда след това, Аз се борих с камъка и се опитвах да изтръгна проклятието на злобата, което Алдур беше запечатал в него. Безбройни бяха магиите и думите, с които засипвах упорития камък, но въпреки това пламъкът на злобата избухваше всеки път, когато се приближах до него. Да, проклятието му се простираше над целия свят.

Тогава Белар, най-младият и най-неразумен от братята Ми, започна да заговорничи срещу Мен с Алдур, който все още таеше злоба и ревност в сърцето си. Белар говореше мислено със своя недодялан народ, алорните, и ги настрои срещу Мен. Духът на Алдур изпрати с тях Белгарат, ученика, у когото той най-пълно беше внушил своята злоба. С лъжи и измами Белгарат убеди Черек, водача на алорните, и тримата му сина да се опълчат срещу Мен.

Със зли магьосничества те успяха да преминат морето, което бях сътворил, и се промъкнаха в Ктхол Мишрак през нощта като крадци. С помощта на магьоснически хитрости влязоха в желязната кула и стигнаха до ковчежето, в което държах прокълнатия камък.

Най-младият от синовете на Черек, когото хората наричаха Рива Желязната хватка, беше така омаян от магии и вълшебства, че успя да вземе прокълнатия камък, без да пострада. После те избягаха с него на запад.

Последвах ги с войските на Моя народ, защото не исках проклятието на Ктраг Яска да бъде отново на свобода. Но този, когото наричаха Рива, вдигна камъка и освободи злата му сила срещу Моите хора. Така крадците се измъкнаха и отнесоха злината на камъка със себе си в своите земи на запад.

Тогава сринах до основи могъщия град Ктхол Мишрак и Моите хора трябваше да бягат, за да се спасят от руините. После разделих

ангараките на няколко племена. Надраките оставих на север, за да пазят пътя, по който бяха дошли крадците. Тулите, най-гърпеливите, оставих в средата. Мургите, най-свирепите, изпратих на юг. А най-многобройните оставих при себе си в Малореа, за да Ми служат и да се множат за дните, в които щеше да Ми трябва многобройна армия срещу Запада.

Над всички тези народи поставих кролимите, които научих на магии, за да бъдат Мои жреци и да следят за вратата на останалите. На тях поверих да се грижат за това в олтарите Ми винаги да гори жертвен огън и да не секват жертвоприношенията в Моя чест.

Злонамереният Белгарат изпрати Рива с прокълнатия камък да управлява един остров сред Морето на ветровете. Там Белар направи така, че две звезди да паднат от небето. От тях Рива направи меч и постави Ктраг Яска като украшение върху дръжката му.

Когато Рива хвана меча, цялата Вселена се разтресе и Аз извиках, защото видението Ме споходи и Ми разкри много от това, което преди оставаше скрито за Мен. Видях, че Белгаратовата дъщеря, магьосницата, ще стане след време Моя жена, и се зарадвах. Но видях също, че сред потомците на Рива ще се роди Детето на светлината и то ще се превърне в инструмент в ръцете на онази съдба, която противостоеше на другата, определяща Моята цел. Видях, че ще дойде ден, когато ще трябва да се събудя от дълъг сън и да се изправа в битка с Детето на светлината. И в този ден двете съдби щяха се сблъскат, и след битката щеше да има само един победител и една съдба. Но видението не Ми разкри коя от двете съдби ще победи.

Дълго обмислях това видение, но то не разкри нищо повече. Изминаха хиляда години, дори повече.

Тогава извиках Зедар, мъдър и справедлив мъж, който беше избягал от злостните обучения на Алдур и беше дошъл, за да Ми предложи услугите си. Изпратих го при хората змии, които живееха сред блатата на запада. Техен бог беше Иса. Ленив и сънлив, той беше оставил народа, който наричаше себе си ниисани, да бъде управляван от кралица. Зедар я подкупи с изгодно предложение и тя изпрати в двора на наследниците на Рива убийци. Те избиха всички от рода на Рива, освен едно дете, което скочи да се удави в морето.

Тогава се замислих дали видението не греши, защото Детето на светлината не можеше да се роди, ако никой от рода на Рива не се беше спасил.

И се уверих, че Моята цел ще бъде достигната и че злото на Алдур и братята му не ще успее да разруши света, който бях създал.

Кралствата на Запада, които се вслушват в съветите и измамните хитрини на лукавите богове и зли магьосници, ще бъдат изпепелени. Аз ще унищожа онези, които се опитат да отрекат мощта Ми и да Ме прокълнат, и ще умножа страданията им. Ще бъдат унижени и ще паднат в краката Ми, и ще станат жертви пред Моите олтари.

И ще дойде време, когато ще имам власт и мощ над цялата земя и всички народи ще бъдат Мои.

Чуйте Ме, народи, и се страхувайте от Мен. Преклонете се пред Мен и Ме боготворете. Защото Аз съм Торак, крал на кралете, господар на господарите и единствен Бог на този свят, който Аз самият създадох.

ПЪРВА ЧАСТ ГАР ОГ НАДРАК

ГЛАВА 1

За Гарион в звука на звънците на мулетата определено имаше нещо тъжно. Те не бяха животни, които можеш да обичаш, освен това имаше огромно разминаване между ритъма на походката им и подрънкването на звънците им. Мулетата бяха собственост на един драсниански търговец на име Малгър, висок като върлина мъж, облечен в зелен жакет. Срещу заплашане той се беше съгласил Гарион, Силк и Белгарат да го придружат по време на пътуването му до Гар ог Надрак. Мулетата на Малгър бяха натоварени със стоки, а самият Малгър, изглежда, беше претоварен с предубеждения и предразсъдъци дори повече от тях. Силк и търговецът не се харесаха от пръв поглед и Силк се забавляваше, като не оставяше на мира съотечественика си, докато пътуваха на изток през мочурищата към назъбените върхове, които отбелязваха границата между Драсния и земята на надраките. Разговорите им, които повече приличаха на препирни, действаха на нервите на Гарион почти толкова зле, колкото и досадното дрънчане на звънците на мулетата.

Раздразнителността на Гарион точно в този момент беше породена и от нещо друго. Той беше изплашен. Нямаше никакъв смисъл да се опитва да скрие този факт от себе си. Загадъчните думи на хрониките на Мрин му бяха обяснени до най-малкия детайл. Яздеше към една среща, която беше предопределена от самото начало на времето, и нямаше абсолютно никакъв начин да я избегне. Тя беше резултат не от едно, а от две различни пророчества и дори едното да бе погрешно, другото пак не му оставяше никакъв избор.

– Мисля, че се отвлечаш от темата, Амбар – тъкмо казваше Малгър на Силк с онази деликатна и строга прецизност, която някои мъже използват при разговор с хора, които истински презират. – Моят патриотизъм или това, което е останало от него, няма нищо общо с въпроса. Доброто на Драсния зависи от търговията и ако хората от специалните служби продължават да използват прикритието на търговци, няма да е далеч времето, когато честният драснианец няма да е добре дошъл никъде.

С инстинкта, който изглежда, беше вроден във всички драснианци, Малгър мигновено беше разбрал, че Силк не е това, за което се представя.

– Хайде стига, Малгър – отговори Силк със самодоволно снизхождение. – Не бъди толкова наивен. Всяко кралство на света прикрива раззнавателните си дейности по съвсем същия начин. Толнедранците го правят, мургите го правят, дори тулите го правят. Какво очакваш? Да се разхождам с надпис на гърдите „шпионин“?

– Честно да ти кажа, Амбар, не ме интересува какво правиш – отговори Малгър дръзко и жилестото му лице се стегна. – Всичко, което мога да кажа, е, че ми дойде до гуша да бъда наблюдаван постоянно, само защото на твоите хора не може да се има доверие.

Силк сви рамене и се засмя самодоволно.

– Това е начинът, по който е устроен светът, Малгър. По-добре привиквай, защото той няма да се промени.

Малгър хвърли безсилен поглед към мъжа с лице на плъх, след това се обърна рязко и отиде да нагледа последните мулета.

– Не прекали ли малко? – намекна Белгарат, като повдигна глава, сякаш разбуден от привидната дрямка, с която обикновено яздеше. – Ако продължаваш да го дразниш, ще те разобличи пред караула на границата и никога няма да влезем в Гар ог Надрак.

– Малгър няма да каже и дума, стари приятелю – увери го Силк. – Ако го направи, ще бъде задържан за разследване, а няма търговец, който да не крие нещо в товара си.

– Защо не го оставиш на мира? – попита Белгарат.

– Защото това ме забавлява – отговори Силк и сви рамене. – Иначе ще трябва да гледам пейзажа, а източна Драсния ме отегчава.

Белгарат измърмори нещо, вдигна сивата качулка на главата си и пак се унесе в дрямка.

Гарион се върна към меланхоличните си мисли. Храстите на преципа, които покриваха ниските хълмове, бяха потискащо сиво-зелени и Северният път на керваните лъкатушеше през тях като мъгляв бял белег. Небето беше облачно почти от две седмици, но в облаците нямаше и следа от влага. Те се движеха тромаво над един лишен от сянка свят към бездиханните планини, които се издигаха над хоризонта.

Несправедливостта на цялата работа го притесняваше.

Никога не беше молил за това. Не искаше да бъде магьосник. Не искаше да бъде крал на Рива. Дори не беше сигурен дали иска да се ожени за принцеса Се'недра, въпреки че малко се двоумеше по този въпрос.

Малката императорска дъщеря можеше да бъде очарователна, когато желаше да постигне нещо. Тъй като през повечето време обаче не искаше нищо, истинската ѝ същност излизаше наяве. Ако се беше стремил към всичко това, би приел задължението, надвиснало над главата му, с известно примирение. Но той изобщо не беше имал право на избор. Изведнъж почувства желание да се обърне към безгрижното небе и да запита: „Защо аз?“

Продължи да язди зад дремещия Белгарат. Чуваше единствено монотонната песен на кълбото на Алдур, но дори това го дразнеше. Камъкът върху меча се притисна в гърба му и запя възторжено. Може би за Кълбото беше добре да се радва на предстоящата среща с Торак, но нали Гарион беше този, който трябваше да се изправи срещу бога на ангараките. Като взе под внимание всичко това, Гарион реши, че безгрижната радост на Кълбото е най-малкото проява на лош вкус.

Границата между Драсния и Гар ог Надрак беше в тясна камениста клисура, където двата гарнизона, драснианският и надракският, бяха разделени от един-единствен прът, поставен хоризонтално. Сам по себе си той не беше преграда, но беше много по-внушителен от портите на Воу Мимбре или Тол Хонет. От едната му страна се простираше Западът, а от другата – Изтокът. С една-единствена крачка човек преминаваше от един свят в друг, напълно различен, и Гарион от дъното на душа си не искаше да направи тази крачка.

Както беше казал Силк, Малгър не спомена нищо за подозренията си нито на драснианския копиеносец, нито на облечените в кожа надракски войници на границата, и те навлязоха в планините на Гар ог Надрак без никакви инциденти. След като преминаха граничната линия, подкараха кевана нагоре по широкото дефиле покрай бълбукащия планински поток. Каменистите стени на дефилето бяха отвесни, черни и потискащи. Небето над тях се стесни в мръсна сива ивица и дрънчащите звънци на мулетата запяха в тон с ромоленето на потока.

Белгарат се събуди и се огледа внимателно. С бърз многозначителен поглед подсказа на Силк да си държи уста затворена, прокашля се и каза:

– Искаме да ти благодарим, благородни Малгър, и да ти пожелаем успех в търговските сделки.

Малгър хвърли кос въпросителен поглед към стария магьосник.

– Ще се разделим в края на това дефиле. – продължи Белгарат спокойно и любезно. – Работата ни е натам. – И той вдигна ръка в неопределена посока.

– Не искам да знам нищо за това – измърмори Малгър.

– Знам – увери го Белгарат. – И моля те, не приемай забележките на Амбар толкова сериозно. Той има чувство за хумор и говори неща, които не винаги мисли. Просто обича да дразни хората. Но опознаеш ли го, не е чак толкова лош.

Малгър стрелна Силк сурово и остави думите на стареца без коментар.

– Успех в това, което правите, каквото и да е то – каза той неохотно, повече от учтивост, отколкото от искрени чувства. – Вие с младежа не бяхте чак толкова лоши спътници.

– Задължени сме ти, благородни Малгър – добави Силк присмехулно. – Гостоприемството ти беше превъзходно.

Малгър отново го погледна и каза направо:

– Наистина не те харесвам, Амбар. Защо не оставим нещата така, както са?

– Възхитен съм – изхили му се Силк.

– Престани – изръмжа Белгарат.

– Положих всички усилия да го спечеля – запротестира Силк.

Белгарат му обърна гръб.

– Наистина го направих – обърна се Силк към Гарион с очи, преливащи от присмехулна прямота.

– Аз също не ти вярвам – каза му Гарион.

– Никой не ме разбира – въздъхна Силк.

След това се усмихна и подкара напред като си подсвиркуваше щастливо.

На върха оставиха Малгър и завиха наляво сред скали и изсъхнали дървета. Спряха на каменистото било и проследиха как мулетата бавно се отдалечават, докато накрая се скриха от погледа им.

– Накъде сме се насочили? – попита Силк и погледна облаците, които бързо се хлъзгаха над тях. – Мислех, че отиваме в Яр Гурак.

– Точно там отиваме – отговори Белгарат и почеса брадата си. – Но ще заобиколим и ще влезем в града от другата страна. Схващанията на Малгър правят пътуването с него малко рисковано. Може да се изпусне пред неподходящи хора в неподходящо време. Двамата с Гарион трябва да се погрижим за нещо преди да продължим. – Стариият мъж се огледа. – Там е добре – каза той и посочи една зелена долина в подножието на хълма.

Слязоха по склона. Силк, който водеше единствения натоварен с багаж кон, спря до малък вир с пролетна вода.

– Какво трябва да направим, дядо? – попита Гарион, докато слиза-ше от седлото.

– Мечът ти е малко големичък и се вижда – каза старецът. – Ако не искаме през целия път да отговаряме на досадни въпроси, ще трябва да направим нещо с него.

– Невидим ли ще го направиш? – попита с надежда Силк.

– В известен смисъл – отговори Белгарат. – Съсредоточи се върху Кълбото, Гарион. Остави го да ти говори.

Гарион се намръщи.

– Не разбирам.

– Просто се отпусни. Кълбото ще направи останалото. Много ти се радва, така че не му обръщай твърде много внимание, ако започне да ти прави предложения. То има доста ограничени разбирания за реалния свят. Просто се отпусни и позволи на мисълта си да тече. Трябва да говоря с него и единственият начин да го направя е чрез теб. Не би послушало никой друг.

Гарион опря гръб на едно дърво. След момент разбра, че умът му е изпълнен със странни образи. Светът сякаш беше облят в бледосиня мъгла и всичко изглеждаше ъгловато, като че ли беше изградено от плоски равнини и остри връхчета на кристали. Видя се ясно как препуска с пламтящ меч в ръка, следван от орди мъже без лица, които изоставяха зад него. Изведнъж гласът на Белгарат прозвуча остро в ума му: „Спри!“ Думата не беше отправена към него, а към Кълбото. После гласът на стария мъж се снижи до шепот, който даваше ясни насоки и обясняваше нещо. Кристалната същност, изглежда, се противеше. Накрая се стигна до някакво съгласие и умът на Гарион се прочисти.

Белгарат тъжно поклати глава.

– Понякога се държи като дете – каза той. – Няма никаква представа от числа и дори не може разбере значението на думата опасност.

– Но той е все още тук – отбеляза Силк малко разочаровано. – Пак го виждам.

– Това е, защото знаеш, че е тук – каза му Белгарат. – Другите хора няма да го видят.

– Как може да не се види нещо толкова голямо? – отбеляза Силк.

– Много е сложно – отговори Белгарат. – Кълбото просто насърчава хората да не забелязват меча. Ако погледнат отблизо, могат да разберат, че Гарион носи нещо на гърба си, но няма да са чак толкова любопитни да открият какво е то. Всъщност много хора няма да забележат и самия Гарион.

– Опитваш се да ми кажеш, че е невидим ли?

– Не. Просто ще стане незабележим за известно време. Хайде да тръгваме. Нощта в планините се спуска бързо.

Яр Гурак беше може би най-грозният град, който Гарион беше виждал. Бе разположен край размътен жълт залив и калните му улици криволичеха по стръмните скатове на издълбал скалите поток. Нямаше никаква растителност, само пръст и ровове. Навсякъде имаше мръсни вади, които се стичаха по склоновете и замърсяваха залива. Градът беше неугледен, сградите изглеждаха някак временни. Повечето бяха направени от дърво, други от струпани камъни, няколко къщи бяха покрити с платно.

Улиците гъмжаха от източени тъмнокожи надраки, повечето от които очевидно бяха пияни. Когато влизаха в града, в една кръчма избухна кавга и трябваше да спрат, за да изчакат двайсетина души да решат спора си. Те се биеха, въргаляха се в калта и доста успешно се опитваха да се наранят, дори да се осакатят.

Когато стигнаха до една странноприемница в края на малка кална улица, слънцето вече залязваше. Беше огромна квадратна сграда. Първият етаж беше изграден от камък, вторият от дънери, а нужникът бе до конюшната. Оставиха конете, наеха стая за през нощта и след това влязоха в гостилницата, за да потърсят нещо за вечеря. Пейките в гостилницата бяха разкривени, масите бяха изцапани с мазнина, трохи и остатъци от храна. Газените лампи пушеха, миришеше на готвено зеле. Търговци от различни краища на света седяха и вечеряха. Бяха напрегнати, разделени на групички, издигнали стени от подозрение около себе си.

Белгарат, Силк и Гарион седнаха на една свободна маса и се заеха със задушеното, което пийналият гостилничар с мазна престилка им донесе в дървени копанки. Като приключиха с вечерята, Силк погледна към отворената врата, която водеше към салона, и се обърна въпросително към Белгарат.

Старецът поклати глава и каза:

– По-добре недей. Надраките са чувствителни хора, а и взаимоотношенията със западниците в момента са обтегнати. Няма смисъл да си търсим белята.

Силк кимна навъсено и ги поведе към стълбището.

Качиха се в стаята си. Хванал капещата свещ, Гарион огледа със съмнение дървените легла, опрени до стените. Бяха със сламеници, груби и мръсни. Шумът, който идваше от гостилницата, беше силен и неприятен.

– Тази нощ май няма да се спи много – отбеляза той.

– Големите градове не са като фермерските села – изтъкна Силк. – Фермерите изпитват нужда от благоприятие дори когато са пияни. Рудокопачите са кавгаджии.

Белгарат сви рамене.

– След малко ще си тръгнат. Повечето ще се напият до безсъзнание още преди полунощ.

Обърна се към Силк.

– Щом магазините отворят сутринта, искам да ни донесеш дрехи, по възможност стари. Ако изглеждаме като златотърсачи, никой няма да ни обръща внимание. Вземи кирка и два каменарски чука. Ще ги завържем на багажа на свободния кон, за заблуда.

– Имам чувството, че си го правил и преди.

– От време на време. В случая става дума за необходимост. Да започнем с това, че златотърсачите са луди, така че хората не се учудват, когато ги срещат на странни места – усмихна се старецът. – Знаеш ли, веднъж намерих златна жила, дебела колкото ръката ти.

Лицето на Силк стана напрегнато.

– Къде?

Белгарат сви рамене.

– Някъде наоколо – отговори той с неясен жест. – Забравил съм къде точно.

– Белгарат... – почна Силк нетърпеливо.

– Не се разсейвай – прекъсна го Белгарат. – Нека поспим малко. Искам да се измъкна оттук колкото може по-рано утре сутринта.

Облачността, която бе продължила със седмици, през нощта изчезна. Когато Гарион се събуди, току-що изгрялото слънце струеше ярко през мръсния прозорец. Белгарат седеше на грубата маса в другия край на стаята и изучаваше някаква карта, а Силк вече беше излязъл.

– Помислих си, че ще спиш до обяд – каза старецът, когато Гарион седна в леглото и се протегна.

– Не спях добре тази нощ – отговори Гарион. – Долу беше малко шумно.

– Типична черта на надраките.

Внезапна мисъл осени Гарион и той попита:

– Какво според теб прави сега леля Поул?

– Вероятно спи.

– Не и по това време.

– Там, където е тя, е много по-рано.

– Не се съобразих с това.
– Рива е на хиляда и петстотин левги западно отук – обясни Белгарат. – Слънцето няма да стигне там още няколко часа.

Гарион премигна.

– Не се сетих за това.

– Не съм и очаквал да го направиш.

Вратата се отвори и влезе Силк. Изглеждаше възмутен. Носеше няколко вързопа. Хвърли ги, залепи се на прозореца и почна да псува под носа си.

– Какво те развълнува толкова? – попита Белгарат благодушно.

– Би ли погледнал това?

Силк му подхвърли парче пергамент.

– Какъв е проблемът? – Белгарат взе пергамента и го прочете.

– Цялата тази работа приключи преди години – заяви Силк раздразнено. – Защо тези неща все още се разпространяват?

– Описанието е доста цветисто – отбеляза Белгарат.

– Ха! – възкликна и се обърна се към Гарион. – Приличам ли ти на невестулка?

– „... злобен мъж с лице на невестулка – прочете Белгарат. – С хитри очи и дълъг щръкнал нос. Известен с мошеничеството си в играта на зарове...“

– Представяш ли си!

– За какво е всичко това? – попита Гарион.

– Имах малко неразбирателство с авторите на това нещо преди години – възрази Силк. – Всъщност нищо сериозно. Но те продължават да разпространяват тези гадости за мен.

Той ядосано посочи пергамента, който Белгарат все още четеше с учудено изражение.

– Прекалиха, като предложиха награда.

За момент се замисли и прибави:

– Все пак трябва да отбележа, че сумата е примамлива.

– Донесе ли нещата, които ти поръчах? – попита Белгарат.

– Разбира се.

– Тогава нека се преоблечем преди внезапната ти известност да привлече цяла тълпа.

Надракското облекло беше предимно от кожа – удобни черни панталони, дълги до бедрото елечета и ленени туники с къси ръкави.

– Не донесох ботуши – каза Силк. – Ботушите на надраките изглеждат много неудобни, преди още да си ги обул, но това е естествено, след

като не им е хрумнало, че трябва да има разлика между десния и левия.

Той накриви един каскет на главата си, застана в театрална поза и попита:

– Какво мислите?

– В края на краищата не прилича чак толкова на невестулка, нали?
– каза Белгарат на Гарион.

Силк го погледна с отвращение, но не каза нищо. Слязоха долу, изведоха конете и потеглиха. Изражението на Силк остана кисело, докато напуснаха Яр Гурак. Когато стигнаха върха на хълма от северната страна на града, той слезе от коня, вдигна парче скала и ядосано я захвърли към сградите под тях.

– По-добре ли се почувства? – попита любопитно Белгарат.

Силк отново възседна коня си, намуси се надменно и пое по пътя от другата страна на хълма.

ГЛАВА 2

През следващите няколко дни яздеха през пустош от камъни и изкоренени дървета. Докато навлизаха в покритите със сняг планини, слънцето жареше по-силно и небето ставаше по-синьо с всеки изминат ден. Нагоре по склоновете имаше разни пътеки – лъкатушешци, блуждаещи следи, които се виеха между ослепително белите върхове и през високите светлозелени ливади, където дивите цветя клюмваха под лекия полъх на планинския вятър. Въздухът беше подправен със смолистото благоухание на вечнозелените дървета. От време на време зърваха някой елен, който пасеше и ги наблюдаваше с огромни влажни очи, докато отминеха.

Белгарат се движеше уверено на изток. Беше много внимателен. Нямаше и следа от дрямката, която го налягаше, когато яздеха по други пътища, освен това тук горе, в планините, изглеждаше някак по-млад.

Натъкнаха се на други пътници, повечето облечени в кожа надраки. Видяха и една групичка драснианци, които се изкачваха по стръмния склон, а веднъж забелязаха и толнедранци в далечината. Разминаваха се с тях набързо и бяха нащрек през цялото време. Планините на Гар ог Надрак бяха слабо охранявани и всеки, който влизаше в тях, трябваше да се погрижи за собствената си сигурност.

Единственото изключение беше един приказлив стар златотърсач, яхнал дребно магаре. Той се появи една сутрин сред сините сенки на

дърветата. Разрошената му коса беше бяла, дрехите му не си подхождаха – очевидно бяха съшити от парчета, които беше открил по пътищата. Мургавото му набръчкано лице приличаше на добре съхранявана стара кожа, а сините му очи блестяха весело. Той се присъедини към тях без поздрав или следа от притеснение, че не е добре дошъл в компанията им, и веднага започна да говори, сякаш продължи прекъснат преди малко разговор.

В гласа и поведението му имаше комична нотка, което се хареса на Гарион.

– Има десет, че и повече години, откакто не съм минавал по тази пътека – започна той, като се поклащаше на магарето си зад Гарион. – Вече не слизам в тази част на планината толкова често. Леглата на поточите са изгребани поне сто пъти. Накъде сте тръгнали?

– Не съм съвсем сигурен – предпазливо отговори Гарион. – Никога не съм бил тук. Просто следваме пътя.

– По-нагоре ще намерите пясък, ако поемете на север – посъветва ги мъжът на магарето. – Близо до Моринланд. Разбира се, трябва да внимавате, но както се казва, „няма ли риск, няма печалба“.

Той любопитно присви очи към Гарион.

– Не си надрак, нали?

– Сендар съм – отговори кратко Гарион.

– Никога не съм бил в Сендария – умисли се старият златотърсач. – В действителност никога не съм бил на друго място, освен тук горе.

Той огледа побелелите върхове и тъмнозелените гори с обич.

– Всъщност никога не съм искал да отида някъде другаде. Претърсвах тези планини от край до край през последните седемдесет години и така и не намерих нищо освен удоволствието да бъда тук. Веднъж открих една плитчина, в която имаше толкова много червено злато, че водата изглеждаше като обагрена от кръв. Но зимата ме настигна и едва не измръзнах до смърт, докато се опитвах да се измъкна.

– Върна ли се на следващата пролет? – Гарион не можеше да сдържи любопитството си.

– Имах такива намерения, но се отдадох на пианство онази зима. Имах достатъчно, защото във всеки случай пиенето размъти мозъка ми. Когато на следващата година тръгнах, взех за компания няколко бурета. Това е голяма грешка. Пиенето отслабва сетивата ти и когато станеш сутрин, не обръщаш особено внимание на нещата.

Той се почеса замислено по корема.

– След това се добрах до равнините на север от планината – горе в

Моринланд. Тогава си мислех, че пътят по равна земя ще е по-лек. Накратко, натъкнах се на банда в Моринланд и ме взеха за затворник. Бях пил два дни, когато ме хванаха, и бях доста пиян. Предполагам, че в това ми беше късметът. Мориндимците са суеверни хора и си помислиха, че съм обладан от зъл дух. Това ми спаси живота. Държаха ме пет или шест години и се опитваха да разгадаят значението на делириумите, в които изпадах. Веднъж, след като изтрезнях и разбрах каква е ситуацията, започнах да се правя на бълнуващ. В края на краищата на тях им омръзна да ме наблюдават толкова внимателно и успях да избягам. Оттогава съм забравил къде точно беше тази река. От време на време се опитвам да я открия, когато минавам по този път. – Разказът му изглеждаше несвързан, но сините му очи бяха пронизателни. – Мечът, който носиш, е много голям, момче. Кого си намислил да убиваш с него?

Въпросът дойде толкова бързо, че Гарион дори нямаше достатъчно време да се стресне.

– Странно нещо става с меча ти – добави остро дрипавият старец. – Сякаш се мести, за да стане невидим.

После се обърна към Белгарат, който се взираше в него, и отбеляза:

– Изобщо не си се променил.

– А ти все така бърбориш твърде много – отговори Белгарат.

– С всяка измината година ми се говори все повече – отбеляза старецът на магарето. – Дъщеря ти добре ли е?

Белгарат кимна.

– Красива жена е дъщеря ти, макар и с отвратителен нрав.

– Почти не се е променила.

– Не съм си го и помислил – подсмихна се старият златотърсач, после се поколеба за момент и каза сериозно: – Ако нямаш нищо против един съвет, внимавай в случай, че възнамеряваш да се спуснеш в ниско-то. Нещо кипи и скоро ще избухне. Много странници в червени туники се появиха наоколо, появи се и пушек откъм старите жертвеници, които не бяха използвани от години. Кролимите са тук отново и всички са с добре наточени ножове. Надраките, които минават оттук, се оглеждат внимателно.

Гледаше Белгарат право в очите.

– Има и някои други знаци. Всичките животни са подплашени, все едно предстои буря. Понякога през нощта, ако се заслушаш внимателно, като че ли чуваш гръмотевици някъде към Малореа. Изглежда, целият свят е неспокоен. Имам предчувствието, че ще се случи: нещо доста важно, може би нещо, в което и ти имаш пръст. Но те знаят, че си тук.

Не бих разчитал много на възможността да се промъкна незабелязано.

После сви рамене, като че ли си измиваше ръцете от тази работа.

– Просто си помислих, че ще искаш да знаеш.

– Благодаря ти – отговори Белгарат.

– Нищо не ми костваше да го кажа. – После посочи на север и продължи: – Ще тръгна по този път. През последните няколко месеца твърде много странници идват в планината. Започна да става многолюдно. Мисля, че ще си потърся някое усамотено местенце.

Обърна магарето си и го срита с пети.

– Успех – извика той, без да се обръща, и се изгуби сред сините сенки на дърветата.

– Значи го познаваш? – попита Силк.

Старият магьосник кимна.

– Срегнах го преди трийсет години. Поулгара беше дошла в Гар ог Надрак да открие някои неща. След като събра необходимата й информация, ми изпрати известие и дойдох да я откупя от мъжа, който я притежаваше. Тръгнахме към къщи, но ни застигна подранила снежна виелица. Той ни откри затрупани в снега и ни отведе до пещерата, където зимуваше. Всъщност пещерата беше доста удобна, като изключим това, че той настояваше да вкара и магарето си. Доколкото си спомням, цяла зима той и Поул спореха за това.

– Как се казва? – попита Силк любопитно.

Белгарат сви рамене.

– Той така и не ни каза, а и не е учтиво да се пита.

Гарион почти се задави като чу думата „откупя“. Обзе го безпомощна ярост.

– Някой е притежавал леля Поул? – попита той скептично.

– Това е надракски обичай – обясни Силк. – В тяхното общество жените се считат за собственост. Не е обичайно за жена да се разхожда без собственик.

– Тя е била робиня?

Ставите на Гарион побеляха от силата, с която стисна юмруците си.

– Разбира се, че не е била робиня – каза Белгарат. – Можеш ли да си представиш леля ти да се подложи на подобно нещо?

– Но ти каза...

– Казах, че я откупих от мъжа, който я притежаваше. Взаимоотношенията им бяха чиста формалност, нищо повече. Тя се нуждаеше от собственик, за да може да действа тук, и той спечели неоценимото уважение на другите мъже в резултат на това, че притежаваше такава

забележителна жена.

Белгарат направи кисела физиономия.

– Струваше ми цяло състояние да я откупя. Понякога се чудя действително ли си заслужаваше.

– Дядо!

– Сигурен съм, че ще е очарована от последното ти изказване, стари приятелю – каза Силк закачливо.

– Не знам дали е необходимо да ѝ се казва, Силк.

– Човек никога не знае – усмихна се Силк. – Някой ден може да поискам нещо от теб.

– Това е отвратително.

– Знам – измърмори Силк и се огледа. После каза: – Приятелят ти доста се постара с предупрежденията. Какво се криеше зад това?

– Просто искаше да ме предупреди.

– Че положението в Гар ог Надрак е обтегнато? Ние го знаем.

– В предупреждението му се съдържаше много повече от това.

– Повече?

– Просто не го познаваш.

– Дядо – каза изведнъж Гарион. – Как успя да види меча? Мислех, че сме се погрижили за това?

– Той вижда всичко, Гарион. Може само веднъж да погледне едно дърво и да ти каже точно колко листа е имало преди десет години.

– Магьосник ли е?

– Доколкото знам, не е. Просто е странен старец, който обича планините. Не знае какво става, просто защото не иска да знае. Ако наистина иска, вероятно може да разбере какво става по целия свят.

– Би могъл да натрупа цяло състояние като шпионин – замисли се Силк.

– Той не иска богатство. Не е ли очевидно? Всеки път, когато се нуждае от пари, просто отива до плитчината на реката, която спомена.

– Но нали каза, че е забравил къде е. – възрази Гарион.

– Той никога нищо не забравя – изсумтя Белгарат. След това очите му станаха студени. – Има само няколко души като него на света. Хора, които не се интересуват какво правят другите. Може би това не е чак толкова лоша черта. Ако трябваше да изживея живота си наново, не бих имал нищо против да го правя по-неговия начин.

Той се огледа, после каза:

– Нека тръгнем натам. – И посочи едва забележима пътека, която се виеше през ливада, покрита с парчета дърво, избелели от слънцето и

времето. – Ако това, което казва, е истина, ще е по-добре да избягваме по-големите селища. Тази пътека води далеч на север, където няма толкова много хора.

Не след дълго минаха едно било и заслизаха бързо през планините към необятната надракска гора. Върховете около тях се превърнаха в гори предпланини. Гората стигаше до хоризонта и отвъд него дори. Подухваше лек ветрец, като въздишка, в която се усещаше съжаление по миналите пролети и есени, които нямаше никога да се повторят.

Малко над гората имаше село, сгущено до огромен открит ров, издълбан в червената почва на склона.

– Миньорско селище – отбеляза Белгарат. – Нека подушим наоколо и да видим какво става.

Продължиха внимателно надолу. Като се приближиха, Гарион видя, че селото има същия преходен вид, който беше забелязал и в Яр Гурак. Сградите бяха построени по същия начин – необелени трупи и нео дялани камъни, върху наклонените покриви имаше огромни плочи, които ги пазеха да не ги издуха вятърът по време на зимните виелици. Изглежда, надраките не се интересуваха от външния вид на постройките си. Завършването на стените и покривите сякаш им беше достатъчно, за да се заселят в новите си жилища и да отдадат вниманието си на други неща. Не полагаха никакви усилия за завършващите елементи, които придаваха на къщата чувство за стабилност – нещо, което според сендарите и толнедранците бе крайно необходимо. Постройката отразяваше отношението на собственика „и така става“, което по някаква причина се стори обидно на Гарион.

Някои рудокопачи излязоха на мръсните улици, за да видят пристигащите странници. Черното им кожено облекло беше почервеняло от земята, в която копаеха, а очите им бяха недоверчиви. Въздухът над селцето бе изпълнен с напрежение и неприязън.

Силк кимна към една ниска сграда, на чиято табела се кипреше доста нескопосан надпис и имаше нарисуван грозд. По пейките на дървената веранда бяха насядали надраки, облечени в кожени дрехи, и наблюдаваха две кучета, които се биеха на средата на улицата.

– Добре – съгласи се Белгарат, – но нека да заобиколим откъм страничния вход, в случай че ни се наложи да тръгнем бързо.

Слязоха от конете, завързаха ги за парапета на верандата и влязоха.

Отвътре кръчмата беше опушена и мрачна. Прозорците бяха рядкост в надракските сгради. Масите и пейките бяха грубо издялани, а единствената светлина идваше от димящите газени лампи, които висяха

на синджири от мертеците. Подът беше на кални петна, покрит с остатъци от храна. Кучета скитаха на воля под масите и пейките. Във въздуха тежко се носеше миризма на изветряла бира и мръсни тела. Въпреки че беше ранен следобед, кръчмата беше препълнена. Беше шумно, защото надраките, които дремеха по масите или залитаха из салона, сякаш винаги говореха на висок глас.

Белгарат си проправи път до една маса в ъгъла, където мъж със сълзливи очи и отпуснати устни се взираше в чаша бира.

– Нямам нищо против да седнем на твоята маса, нали? – попита го старецът с рязък тон и седна, без да дочака отговор.

– Ще има ли някаква полза, ако възразя? – попита мъжът с чашата. Беше небръснат, очите му бяха кръвясали и под тях имаше големи торбички.

– Не – каза Белгарат направо.

– Нов си тук, нали?

Надракът ги погледна с любопитство – трябваха му доста усилия, за да фокусира погледа си.

– Не е твоя работа – отговори троснато Белгарат.

– Що за невъзпитани думи от човек, преминал младежките години? – подхвърли надракът и сви заканително юмрук.

– Дошъл съм да пийна, а не да се бия – заяви Силк със зловец тон.

– Може и да размисля по-късно, но точно в момента съм жаден.

Протегна се, хвана ръката на минаващия гостилничар и каза:

– Бира. И не се бави цял ден.

– Дръж си ръцете настрана от мен – каза гостилничарят. – С него ли си?

Той посочи надрака, към когото се бяха присъединили.

– Седим с него, нали?

– Три или четири чаши искате?

– Аз искам една засега. Донеси и на другите каквото пожелаят. Аз черпя.

Гостилничарят измърмори нещо и си проправи път през тълпата, като се спря, за да изрита едно куче от пътя си.

Предложението на Силк, изглежда, смекчи войнствеността на надракския им сътрапезник.

– Избрали сте неподходящо време да посетите селището ни – каза той. – Наоколо гъмжи от малореанци. Набират армия.

– Бяхме в планината – каза Белгарат. – Вероятно ще се върнем пак там след ден-два. Каквото и да става тук долу, не ни интересува.

– По-добре се заинтересувайте. Освен ако не желаете да опитате военния живот.

– Война ли има някъде? – попита Силк.

– Поне така казват. Някъде долу в Мишрак ак Тул.

Силк изсумтя.

– Никога не съм виждал тули, които се бият добре.

– Не са тули. Разправят, че били алорни. Имали кралица, ако може да си представите такова нещо, и тя се канела да покори тулите.

– Кралица? – присмя се Силк. – Тогава не е кой знае каква армия. Нека тулите се оправят сами.

– Кажете това на малореанците – изсумтя надракът.

– Сега ли я вари тази бира? – попита Силк, когато гостилничарят се върна с четири големи чаши.

– Има и други кръчми, приятелю – отговори му той. – Ако не харесваш тази, върви и намери друга. Това ще струва дванайсет монети.

– По три монети на чаша? – възкликна Силк.

– Времената са тежки.

Силк му плати, като не спря да мърмори.

– Благодаря – каза надракът, с когото седяха и взе едната чаша.

– Няма за какво – каза Силк кисело.

– Какво правят малореанците тук? – попита Белгарат.

– Прибират всеки, който може да стои на краката си, вижда и чува. Събират доброволците насила, така че е малко трудно да откажеш. Кролимите също са на тяхна страна. Те пък излагат на явен показ ножовете си за изкормване, като намек какво може да се случи на този, който се осмели да протестира.

– Май беше прав, когато каза, че сме избрали неподходящо време да слезем от планината – каза Силк.

Надракът кимна.

– Кролимите казват, че Торак се размърдва в съня си.

– Това не са добри новини – въздъхна Силк.

– Е, наздраве. – Надракът вдигна чашата си. – Намерихте ли нещо, което си заслужава, докато копахте в планината?

Силк поклати глава.

– Всичко на всичко няколко малки жили. Търсихме в коритата на потоците. Нямаме подходящи съоръжения да проследим жилата в скалата.

– Никога няма да забогатеете, ако клечите до някое поточе и пресявате чакъл.

– Ще се оправим – сви рамене Силк. – Някой ден, когато намерим голяма жила, ще съберем достатъчно пари и ще си набавим някои съоръжения.

– Някой ден от небето може да потече и бира.

Силк се усмихна.

– Мислил ли си някога да си вземеш партньор? – попита необръснатият надрак.

– Бил ли си горе преди? – попита Силк.

Надракът кимна.

– Достатъчно често, за да разбере, че не ми харесва, но още по-малко бих искал да се озова в армията.

– Нека си поръчаме по още едно питие и да поговорим за това – предложи Силк.

Гарион се облегна назад и опря рамене в грубата дървена стена. Надраките не изглеждаха чак толкова лоши, ако успееш да пробиеш грубостта в природата им. Говорът им беше грубичък, физиономиите им навъсени, но те, изглежда, не изпитваха онази ледена неприязън към външни хора, която беше забелязал сред мургите.

Остави разума си да се върне към това, което надракът беше казал за кралицата. Отказа се бързо от мисълта, че някоя от кралиците, останали в Рива, може да придобие такава власт при каквито и да било обстоятелства. Оставаше леля Поул. Беше твърде вероятно информацията на надраките да е малко изопачена, но все пак беше възможно в отсъствието на Белгарат леля Поул да е взела нещата в свои ръце, макар че не беше типично за нея. Какво чак толкова се бе случило, та да я накара да прибегне до такива крайности?

Следобедът течеше бавно. Все повече мъже в кръчмата се напиваха. Някои залитаха, избухнаха побоища. Техният приятел се напи здравата, отпусна глава върху ръцете си и захърка.

– Мисля, че научихме всичко, което може да се научи тук – тихо каза Белгарат. – Да потегляме. От това, което каза нашият приятел, мисля, че идеята да ношуваме в това селище не е добра.

Силк кимна. Надигнаха се от масата и си проправиха път през тълпата до страничната врата.

– Да вземем някакви запаси? – попита дребният мъж.

Белгарат тръсна глава.

– По-добре да се измъкваме оттук колкото може по-скоро.

Развързаха конете и отново поеа по мръсната червена улица. Язדהа бавно, за да не предизвикват подозрение, но Гарион чувстваше

напрежението, което оставяха зад гърба си в това неприветливо мръсно селище. Имаше нещо заплашително във въздуха, дори късното следобедно слънце изглеждаше помрачено от невидим облак. Докато минаваха покрай последната разнебитена къща в края на склона, чуха тревожен вик откъм центъра. Гарион бързо се обърна и видя дружина от двайсетина мъже в червени туники, които препускаха в галоп към кръчмата, която те бяха напуснали преди малко. Облечените в червено странници скочиха от конете си и веднага завардиха всички врати, за да препречат пътя за бягство на тези, които бяха останали вътре.

– Малореанци! – излая Белгарат. – Бързо към гората! – И заби пети в хълбоците на коня си. Препуснаха в галоп през обраслото с плевели и осеяно с пънове сечище, устремени към гората и спасението, но никой не тръгна да ги преследва. Изглежда, в кръчмата имаше достатъчно нещастници. От безопасното си скривалище под разперените клони на дърветата Гарион, Силк и Белгарат наблюдаваха опечалената върволица надраки с вериги на глезените. Извеждаха ги от кръчмата на покритата с червен прах улица, за да ги държат под око.

– Изглежда, нашият приятел се присъедини към армията – отбеляза Силк.

– По-добре той, отколкото ние – отвърна Белгарат. – Може би сме съвсем близо до някоя ангаракска орда.

После вдигна очи към червеникавия диск на залязващото слънце и каза:

– Да тръгваме. Имаме поне два часа, докато се стъмни. Изглежда, военната служба в тези околности е заразна, а не ми се ще да я прихвана.

ГЛАВА 3

Гората на Надрак беше различна от арендската гора, която се намираще далеч на юг. Разликите бяха неуловими и на Гарион му трябваша няколко дни, за да ги открие. Първо, пътеките, по които вървяха, бяха запустели. По тях се минаваше толкова рядко, че изобщо не бяха отгъпкани в глинещата горска почва. В арендската гора имаше човешки следи навсякъде, а тук човекът беше неканен гост, просто минавач. Нещо повече, в Арендия гората имаше определени граници, докато този океан от дървета продължаваше до най-далечната част на континента и това беше така, откакто свят светува.

Гората изобилстваше от живот. Сред дърветата мина светлокафяв елен, а огромен рунтав бизон с изкривени черни рога, лъскави като оникс, пасеше на един ветровал. Веднъж по пътеката срещу тях се появи мечка – ръмжеше ядосано и пристъпваше тромаво. През шубраците припкаха зайци, ята яребици излитаха изпод краката им. Езерата и потоците изобилстваха от риба, водни плъхове, видри и бобри. Скоро откриха, че има и по-малки форми на живот. Комарите например бяха съвсем малко по-дребни от врабчетата, имаше и някаква противна кафява муха, която хапеше всичко, което се движеше.

Слънцето изгриваше рано и залазваше късно, като обливаше тъмната горска почва със златиста светлина. Макар че беше средата на лятото, не беше много горещо и въздухът беше изпълнен с онзи аромат на бързо развитие, присъщо на северните земи, където лятото е кратко, а зимата – много дълга.

След като навлязоха в дълбините на гората, Белгарат сякаш изобщо не спеше. Всяка вечер, докато Силк и Гарион внимателно се увиваха в одеялата си, старият магьосник се промъкваше през сенчестите дървета и изчезваше. Една нощ, осветена от ярки звезди, няколко часа след мръкване, Гарион се събуди внезапно, защото чу шум от лапи, които леко драскаха засланата с листа пръст. Макар че отново потъна в сън, той разбра. Големият сив вълк беше дядо му, който бродеше в нощта и претърсваше гората за преследвачи или друга дебнеща ги опасност.

Нощните бродения на стареца бяха безшумни, но не останаха незабелязани. В едно ранно утро преди изгрев слънце – дърветата още бяха обгърнати от сутрешна мъгла – няколко сенки се промъкнаха между тъмните стволове и спряха недалеч от стана им. Гарион, който току-що се беше събудил и се канеше да запали огъня, замръзна приведен към земята. Докато бавно се изправяше, почувства, че нечий очи го наблюдават, и кожата му настръхна по странен начин. На десетина стъпки от него стоеше огромен тъмносив вълк. Очите му бяха жълти като слънчевата светлина. В тях се четеше неизказан въпрос, но Гарион с изненада откри, че вече го знае.

– Един се чуди защо го правиш.

– Какво правя? – попита учтиво Гарион, като неволно заговори на езика на вълците.

– Въртиш се наоколо в тази странна форма.

– Трябва да го правя.

– Аха.

С изискана учтивост вълкът не задълбочи въпроса, а отбеляза:

- Един се пита дали не е малко притеснително.
- Не е чак толкова лошо, колкото изглежда, щом свикнеш.
- Вълкът го погледна невярващо и седна на задните си лапи.
- Видях другия няколко пъти през изминалите мрачини – каза той.
- Бих искал да знам защо сте дошли на наша територия.
- Гарион инстинктивно разбра, че отговорът на този въпрос е много важен.
- Местим се от едно място на друго – отговори той внимателно. – Не възнамеряваме да търсим леговища или приятели в територията ти или да ловуваме същества, които са твои.
- Не можеше да обясни откъде знаеше какво да отговори.
- Вълкът изглеждаше доволен от отговора му.
- Един ще е доволен, ако представиш нашата почит на някой с козина като скреж – каза той. – Един забеляза, че той заслужава уважение.
- Един ще е доволен да предаде думите ти – отговори Гарион, учуден от лекотата, с която подбираше начина си на изразяване.
- Вълкът повдигна муцуна и подуши въздуха.
- Време е да ловуваме – каза той. – Дано намерите това, което търсите.
- Нека ловът ви бъде успешен – отвърна Гарион.
- Вълкът се обърна и изчезна в мъглата, следван от глутницата.
- Като цяло се справи доста добре, Гарион – каза Белгарат изпод гъстите сенки на близкия гъсталак.
- Гарион подскочи изненадано.
- Не знаех, че си тук.
- А би трябвало – отговори старият мъж и излезе от сенките.
- Как е разбрал? – попита Гарион. – Имам предвид, че понякога съм вълк?
- Личи си. Вълците са много внимателни за такива неща.
- Силк се измъкна изпод дървото, където спеше. Залиташе сънено, но носът му се мърдаше с любопитство.
- За какво беше всичко това? – попита той.
- Вълците искаха да знаят какво правим на тяхна територия – отговори Белгарат. – Разследвах случая, за да разберат дали трябва да се бият с нас.
- Битка? – стресна се Гарион.
- Обичай е, когато чужд вълк навлезе в ловната зона на глутницата. Вълците предпочитат да не се бият, това е загуба на енергия, но биха го направили, ако ситуацията го изисква.

– Какво стана? – попита Силк. – Защо си отидоха просто ей така?

– Гарион ги убеди, че просто наминаваме.

– Умно от негова страна.

– Защо не подкладеш огъня, Гарион? – предложи Белгарат. – Хайде да закусим и да тръгваме. Пътят до Малореа е дълъг и не бива да изпускаме хубавото време.

Късно същия ден стигнаха до една долина, в която видяха много дървени къщи и палатки, подредени покрай голям поток.

– Търговци на кожа – обясни Силк на Гарион, като посочи към неприетливото селище. – Има такива места почти на всеки по-голям поток в тази част на гората. – Вирнатият нос на дребния мъж се размърда и очите му светнаха. – Много покупки и продажби стават в тези селища.

– Няма значение – каза остро Белгарат. – Опитай се да държиш хищническите си инстинкти под контрол.

– Изобщо не съм си помислял да... – почна Силк.

– Така ли? Да не си болен случайно?

Силк надменно пренебрегна въпроса.

– Няма ли да е по-безопасно, ако заобиколим? – попита Гарион.

Белгарат поклати глава.

– Искам да разбера какво става пред нас и единственият начин е да поговорим с тукашните хора. Ще се отбием, ще се повъртим час-два и след това ще потеглим отново. Дръжте ушите си отворени. Ако някой попита, казвате, че сме тръгнали на север да търсим злато.

Имаше разлика между ловците и траперите, които бродеха по улиците на селището, и рудокопачите, които бяха срещнали в последното село. Тук хората бяха откровени, по-малко навъсени, видимо по-малко враждебни. Гарион допусна, че наложената самота ги кара да ценят приятелството при редките посещения на центровете за търговия с кожи. Въпреки че пиеха почти толкова, колкото рудокопачите, алкохолът ги караше да пеят и да се веселят, а не да се бият.

Близко до центъра на селището имаше голяма кръчма.

– Страничната врата – каза Белгарат кратко, докато слизаха от конете си.

Кръчмата беше по-чиста, по-малко препълнена и някак по-осветена от тази на рудокопачите. Миришеше на дърва и свеж въздух, а не на влажна плесенясала пръст. Тримата седнаха на маса, която се намираще близо до вратата, и поръчаха на учтивия гостилничар по халба бира. Бирата беше гъста, тъмнокафява, добре изстудена и изненадващо евтина.

– Купувачите на кожа са собственици на кръчмата – обясни Силк,

като избърса пяната от горната си устна. – Знаят, че е по-лесно да се пазариш с пиян трапер, затова дават бирата евтино.

– Умно – отбеляза Гарион. – Но траперите не го ли знаят?

– Разбира се, че го знаят.

– Защо тогава пият преди да са приключили със сделките?

Силк сви рамене.

– Ами защото обичат да пият.

Двама трапери, които седяха на съседната маса, подновяваха познанството си, което очевидно датираше от повече от десет години. Брадите им бяха побелели, но те говореха безгрижно, също като млади мъже.

– Имаше ли някакви проблеми с мориндимите там горе? – попита единият.

Вторият поклати глава.

– Сложил съм чума̀ви маркировачи от двете страни на долината, където са капаните ми. Всеки мориндим ще се отбие на дванайсет левги от пътя си, за да избегне заразено̀то място.

Първият кимна утвърдително.

– Това обикновено е най-добрият начин. Според Гедър прокълнатите маркировачи са най-добри, но както се оказа, не е прав.

– Не съм го виждал през последните няколко сезона.

– Че как ще го видиш! Мориндимите го хванаха преди три години. Лично аз го погребях – поне това, което беше останало от него.

– Не знаех. Прекарахме една зима при притока на Корду. Той беше подъл човек. Все пак съм изненадан, че мориндимите са преминали през прокълнатите маркировки.

– Май някакъв магьосник се е появил и е прокълел маркировките му. Намерих изс̀хнала невестулка да виси на една от тях – с по три стръка трева, завързани за всеки пръст.

– О, това е могъ̀що заклинание. Значи са го мразели толкова много, че чак са прибягнали до услугите на магьосник.

– Знаеш го какъв беше. Можеше да дразни хората на десет левги разстояние само като си върви.

– Прав си.

– Е, вече не го прави. Черепът му краси колекцията на някой мориндимски магьосник.

Гарион се наведе към дядо си и прошепна:

– Какво имат предвид, когато говорят за маркировки?

– Предупреждения – отговори Белгат. – Обикновено това са

пръчки, забити в земята и украсени с кокали и пера. Мориндимите не могат да четат, така че не можеш просто да закачиш табелка.

Изгърбен стар трапер, облечен в кожа, избеляла и покрита с кръпки, се дотътри до средата на кръчмата. Набразденото му космато лице имаше примирено изражение. Младата надракска жена, която го придружаваше, беше облечена в широка червена рокля, препасана около кръста с бляскав синджир. На врата ѝ имаше нашийник и старият трапер държеше здраво края на каишката му в юмука си. Въпреки нашийника лицето на младата жена беше гордо и надменно и тя се взираше в мъжете с едва прикрито презрение. Когато стигна до средата на кръчмата, старият трапер се прокашля, за да привлече вниманието на тълпата, и каза високо:

– Имам жена, която искам да продам.

Без да промени изражението си, жената го заплю.

– Знаеш, че това ще намали цената ти, Вела – каза старият мъж спокойно.

– Ти си идиот, Ташор – язвително отговори тя. – Никой от присъстващите не може да си позволи да ме притежава и ти го знаеш. Защо не ме послуша да ме предложиш на купувачите на кожа?

– Купувачите на кожа не се интересуват от жени, Вела – отговори Ташор със същия тих глас. – Тук цената ще е по-висока, повярвай ми.

– Не бих ти повярвала дори ако кажеш, че слънцето утре ще изгрее, стари глупако.

– Както виждате, доста е духовита – каза Ташор неубедително.

– Той се опитва да продаде жена си ли? – попита Гарион, като почти се задави с бирата си.

– Тя не му е жена – поясни Силк. – Просто я притежава.

Гарион стисна юмуруци и понечи да се изправи, но Белгарат го хвана здраво за китката и заповяда:

– Седни.

– Но...

– Казах да седнеш, Гарион. Това не те засяга.

– Освен ако не искаш да купиш жената, разбира се – безгрижно отбеляза Силк.

– Здрава ли е? – извика към Ташор един трапер със сухо лице и белег на едната буза.

– Здрава е – заяви Ташор. – Също така всичките ѝ зъби са на място. Покажи им зъбите си, Вела.

– Те не се интересуват от зъбите ми, идиот такъв! – каза тя и

погледна трапера с белега със страстно предизвикателство в черните си очи.

– Тя е отлична готвачка – продължи бързо Ташор. – Също така знае лекове за ревматизъм и малария. Може да обработва кожи и не яде много. Дъхът ѝ не мирише чак толкова лошо, освен ако не яде лук, и почти никога не хърка, освен когато е пияна.

– Ако е толкова добра, защо искаш да я продадеш? – попита траперът със сухото лице.

– Остарявам вече – отговори Ташор. – Искам малко спокойствие и тишина. Вълнуващо е, когато Вела е наоколо, но аз вече нямам нужда от това. Искам да се установя някъде, може да отглеждам пилета или кози...

Гласът му не звучеше много печално.

– Стига вече – избухна Вела. – Всичко ли трябва да правя сама? Я млъквай, Ташор.

Тя блъсна ядосано стария мъж настрана и хвърли гневен поглед на тълпата. Черните ѝ очи проблесваха.

– Добре – каза строго тя. – Да се заловим за работа. Ташор иска да ме продаде. Силна и здрава съм. Мога да готвя, да обработвам кожи, мога да лекувам болести, да се пазаря, когато купувам запаси, мога да варя хубава бира.

Очите и потъмняха.

– Не лягам в леглото на никой мъж и държа камата си достатъчно остра, та никой да не ме докосва. Мога да свиря на флейта и знам много стари истории. Мога да правя прокълнати, чумави и приспивни маркировки, да плаша мориндимите и веднъж убих мечка от трийсет крачки с лък.

– Двайсет крачки – поправи я Ташор тихо.

– Бяха почти трийсет – настоя тя.

– Можеш ли да танцуваш? – попита мършавият трапер с белега на лицето.

Тя го погледна направо в очите и отговори:

– Ако наистина възнамеряваш да ме купиш, ще ти покажа.

– Можем да поговорим за това след като те видя да танцуваш.

– Можеш ли да уловиш ритъма? – попита тя.

– Мога.

– Добре тогава.

Тя сложи ръце върху синджира на кръста си и той издрънча, докато го разкопчаваше. Разтвори червената си рокля, свали я и я подаде на

Ташор. След това внимателно разкопча нашийника си и омота около главата си лента от червена коприна, за да прибере грамата от лъскава, черно-синя коса. Под червената рокля имаше ефир на копринена фуста, която шумолеше, докато се движеше. Фустата стигаше до средата на прасците, а под нея се виждаха кожени ботуши. От кончовите на ботушите се подаваха украсени със скъпоценни камъни дръжки на ками, трета кама висеше на кожения колан около кръста ѝ. Фустата беше с тясна яка около шията, но оставяше ръцете открити до раменете. На всяка китка жената имаше по пет-шест гривни. С чувствена грация тя се наведе и закачи на глезените си нанизите от звънчета, после плавно вдигна ръце до лицето си.

– Това е ритъмът, ей ти, с белега – каза тя на трапера. – Опитай се да го уловиш.

И започна да пляска с ръце. Ритъмът беше три отмерени пляскания, последвани от четири бързи. Вела започна танца си бавно, с невинна походка. Докато се движеше, фустата ѝ шумолеше, а подгъвът въздишаше около пищните ѝ прасци.

Мършавият трапер улови ритъма и мазолестите му ръце запляскаха заедно с нейните.

Гарион започна да се изчервява. Движенията на Вела бяха фини и плавни. Звънчетата на глезените и гривните на китките поддържаха ритъма. Краката ѝ сякаш трептяха в сложните стъпки на танца, а ръцете ѝ рисуваха фигури във въздуха. Още по-интересни бяха нещата, които ставаха вътре във фустата с цвят на роза. Гарион преглътна с мъка – почти беше забравил да диша.

Вела започна да се върти бързо, дългата ѝ черна коса пламна в тон с фустата. След това забави темпото и отново се върна към гордата, чувствена походка, която предизвикваше всеки мъж в стаята.

Когато спря да танцува, всички се развикаха и заръкопляскаха и тя хвърли една загадъчна усмивка.

– Добре танцуваш – отбеляза безразлично мъжът с белега.

– Естествено – отговори тя. – Всичко правя много добре.

– Влюбена ли си в някого? – попита той направо.

– Никой мъж не е спечелил сърцето ми – категорично заяви Вела. – Все още не съм срещнала мъж, който да ме заслужава.

– Това може да се промени – намекна траперът. – Една монета.

– Шегуваш се! – изсумтя тя. – Пет монети.

– Една и половина – запротестира той.

– Това е направо обидно. – Вела вдигна ръце и лицето ѝ придоби

трагичен вид. – Нито жълтица по-малко от четири.

– Две монети – предложи траперът.

– Невероятно! – възкликна тя и размаха ръце. – Защо просто не изтъргнеш сърцето ми и не се задоволиш с него? Не мога и да помисля за по-малко от три и половина.

– За да спестим време, защо просто не кажем три? – твърдо каза той. И добави: – С уточнението, че споразумението остава постоянно.

– Постоянно?

Очите на Вела се разшириха.

– Харесваш ми – каза той. – Е, какво ще кажеш?

– Стани да те поогледам – заповяда му тя.

Той бавно стана от стола. Високото му тяло беше също толкова мършаво, колкото и лицето му, и се виждаше, че има силни мускули. Вела стисна устни и го огледа отново.

– Не е лош, нали? – измърмори тя на Ташор.

– Можеше да е и по-зле, Вела – окуражително отговори собственикът и.

– Ще обмисля предложението за три монети – заяви Вела. – Как ти е името?

– Тек – представи се високият трапер с лек поклон.

– Добре, Тек – каза Вела. – Не си тръгвай. Ташор и аз трябва да обсъдим предложението ти. Мисля, че аз също те харесвам – добави тя с по-малко предизвикателен тон.

После хвана кайшката, която все още беше увита около юмрука на Ташор, и го изведе от кръчмата, като погледна един-два пъти през рамо към мършавия Тек.

– Каква жена! – измърмори Силк с нотка на дълбоко уважение.

Гарион разбра, че отново може да диша. Ушите му все още горяха.

– Какво всъщност стана? – тихо попита той Силк.

– Тек предложи споразумение, което обикновено води до женитба – обясни Силк.

– Не разбирам – каза объркано Гарион.

– Това, че някой я притежава, не му дава никакви специални права върху личността ѝ – каза Силк. – И тези нейни ками потвърждават това. Никой не може да се доближи до надракска жена, освен ако не му е омръзнало да живее. Тя взема решението. По обичай брак се сключва след като се роди първото дете.

– А защо беше толкова заинтересована от цената?

– Защото взема половината – сви рамене Силк.

– Взема половината сума всеки път, когато се продава? – Гарион беше слисан.

– Разбира се. Иначе не би било честно.

Гостилничарят, който им носеше нови халби, спря до масата и се вгледа в Силк.

– Нещо не е наред ли, приятел? – попита го Силк тихо.

Гостилничарят бързо сведе очи и измънка:

– Извинете. Просто си помислих, че ми напомняте на някого. Сега, когато ви видях отблизо, разбрах, че съм се объркал.

Той бързо сложи халбите, обърна се и си тръгна, без дори да вземе монетите, които Силк остави на масата.

– Май е по-добре да тръгваме. – каза тихо Силк.

– Какво става? – попита го Гарион.

– Той знае кой съм. От онзи лист с обявената награда, дето се разпространява.

– Може би си прав – съгласи се Белгарат и хвърли поглед към гостилничаря, който говореше нещо с група ловци и хвърляше чести погледи към тях.

– Да се махаме – каза Силк напрегнато. – Бързо.

Промъкнаха се бързо към вратата.

– Хей, вие! – извика някой зад тях. – Почакайте!

– Бягайте – изрева Белгарат и те се втурнаха навън и се метнаха на седлата. Няколко мъже, облечени в кожи, изхвърчаха през вратата на кръчмата.

Чуха се викове, но те вече галопираха по улицата. Траперите и ловците рядко се намесваха в чужди дела. Гарион, Силк и Белгарат излязоха от селото и прегазиха през един брод. Преследвачите бяха далеко зад тях.

Навлязоха в гората от другата страна на реката. Силк беше плувнал в пот и бълваше псувни. Хамалският му език беше богат и цветист и засягаше раждането, произхода и неприличните навици не само на тези, които ги преследваха, а и на отговорните за разпространението на обявената награда.

Белгарат внезапно спря и вдигна ръка. Силк и Гарион дръпнаха юздите на конете си. Силк продължаваше да псува.

– Дали не би могъл да спреш красноречието си за момент? – попита го Белгарат. – Опитвам се да слушам.

Силк измърмори още няколко псувни, след това стисна здраво зъби. Далеч зад гърба им се чуваха объркани викове и плискане на вода.

– Минават потока – отбеляза Белгарат. – Изглежда, са приели работата на сериозно. Поне достатъчно сериозно, за да ни гонят.

– Няма ли да се откажат, когато се стъмни? – попита Гарион.

– Това са надракски ловци – каза Силк е дълбоко отвращение. – Ще ни следват с дни само заради удоволствието от лова.

– Нищо не можем да направим по въпроса в този момент – промърмори Белгарат. – Нека видим дали ще можем да ги изпреварим.

И заби пети в хълбоците на коня си.

Беше късен следобед. Яздеха в галоп през осветената от слънцето гора. Шубракът беше оредял и високите прави борове и ели се издигаха като колони към синьото небе. Денят беше приятен за яздене, но не и за преследване. Отново се спряха, за да се послушат.

– Май са изостанали – отбеляза Гарион обнадеждено.

– Само пияните – обади се раздражено Силк. – Тези, които се отнасят сериозно към преследването, сигурно са съвсем близо. Не крещиш, когато ловуваш, нали? Виж там.

Той посочи назад.

Гарион погледна и видя някаква фигура. Един мъж на бял кон, приведен над седлото, яздеше след тях, забил поглед в земята.

– Ако е трапер, ще ни отнеме поне седмица, за да се отървем от него – каза Силк с отвращение.

Някъде надалеч сред дърветата от дясната им страна зави вълк.

– Да продължим – каза Белгарат.

Продължиха в галоп. Тропотът на конските копита беше приглушен от дебелия слой нападали борови иглички.

– Оставяме много ясна следа – извика Силк на Белгарат.

– Не можем да направим нищо – отвърна старецът. – Трябва да се отдалечим още малко преди да опитаме да объркаме следите.

Пак се разнесе печален вой – този път отляво. Изглежда, идваше от по-близо. След малко зад тях се чуха тревожни викове и цвилене на коне. И диво ръмжение. По знак на Белгарат тримата спряха конете и се ослушаха. Ужасеното цвилене отекваше сред дърветата, пригласяха му псувните и уплашените крясъци на преследвачите. Отвсякъде се чу силен вой. Изглежда, гората изведнъж се беше напълнила с вълци. Хайката зад тях се разпадна, конете на надракските ловци се разбягаха във всички посоки.

Белгарат злорадо се вслушваше в отдалечаващите се звуци зад тях. Внезапно един голям вълк с изплезен език и с тъмна козина дотърча иззад дърветата, спря и клекна на задните си лапи. Жълтите му очи се

взряха втренчено в тях.

– Дръж здраво юздите – нареди тихо Белгарат и потупа по врата изплашения си кон.

Вълкът не каза нищо, просто клечеше и ги наблюдаваше. Белгарат отвърна на сериозния му поглед спокойно, накрая кимна. Вълкът стана, обърна се и тръгна към гората. Спря се веднъж, погледна ги през рамо, вдигна муцуната си и нададе дълбок, отекващ вой, призоваващ останалите вълци от глутницата да се завърнат към прекъснатия лов. После изчезна, като остави след себе си само ехото на вълчия вой.

ГЛАВА 4

През следващите няколко дни яздиha на изток, като постепенно се спускаха към широка мочурлива долина. Шубраците станаха по-гъсти, а въздухът – чувствително по-влажен. Един следобед се изсипа кратък летен дъжд, придружен от силни гръмотевици. Вятърът свистеше между дърветата и късаше листа и клонки. Но после бурята премина, слънцето се показва отново и те наваксаха забавянето си. Докато яздеше, Гарион почувства странно усещане за непълнота и се улови как от време на време се оглежда за липсващите си приятели. Дългото пътуване в търсене на Кълбото беше установило в ума му някакъв модел, чувство за справедливост и неправда, и той усещаше, че това пътуване е грешка. Първо, Барак не беше с тях и отсъствието на едрия черек с огнена брада караше Гарион да се чувства несигурен. Липсваше му също и Хетар, с поглед на ястреб и специфична езда, с ризница на гърдите и със сребристосиньото знаме на върха на копието.

Беше болезнено самотен без ковача Дурник, липсваше му дори злостното препиране на Се'недра. Това, което се беше случило в Рива, ставаше все по-малко реално за него и цялата сложна церемония на годежа му с непоносимата малка принцеса започна да изчезва в паметта му като наполовина забравен сън.

Една вечер, когато конете бяха завързани за колове, вечерята беше приключила и те се бяха увидели в одеялата си да спят, Гарион прозря най-важната празнота, която се беше вмъкнала в живота му. Леля Поул не беше с тях и ужасно му липсваше. От дете чувстваше, че когато леля Поул е наблизо, нищо не може да му се случи, нищо, с което тя да не е в състояние да се справи. Нейното спокойно, сигурно присъствие беше едно от нещата, към които той винаги се стремеше. Съвсем ясно, сякаш

тя стоеше пред него, Гарион можеше да види лицето ѝ, прекрасните ѝ очи и белия кичур на челото. Внезапно осъзнатата самота го прободеше като остър нож.

Струваше му се, че всичко, което правят, е грешно, понеже тя не е с тях. Естествено, Белгарат беше тук, но Гарион не беше сигурен, че дядо му ще може да се справи с някои чисто физически опасности. Имаше и други по-малко очевидни рискове, за които старият мъж не помисляше или предпочиташе да пренебрегне. Например Гарион не можеше да се обърне към него, когато е изплашен. Да бъдеш уплашен не е нещо, което излага на опасност живота ти, но е огромна пречка. Леля Поул винаги успяваше да пропъди страховете му, но сега я нямаше и Гарион беше изплашен и не можеше да го приеме. Той въздъхна, придърпа одеялата и бавно се отпусна в неспокоен сън.

След няколко дни, към пладне, стигнаха източното разклонение на Корду, широка мръснокафява река, която течеше през обрасла с храсталаци долина на юг към Яр Надрак. Светлозелени храсталаци, високи половин човешки бой, се простираха по двата бряга на реката, размътена от пролетните води. Знойният въздух над храстите бъкеше от живот. Виждаха се облаци комари и мушици.

Един навъсен лодкар ги прекара с лодката до селото на отсрещния бряг. След като стъпиха на сушата, Белгарат тихо заговори:

– Мисля, че тук трябва да сменим посоката. Нека се разделим. Ще отида да взема малко запаси, а вие двамата вървете да намерите градската кръчма. Опитайте да разберете кои пътища водят на север към земите на мориндимите. Изглежда властта е в ръцете на малореанците и те могат да ни хванат без никакво предупреждение. Не бих искал да обяснявам всяка своя стъпка на малореанските кролими, да не и споменаваме факта, че в момента се интересуват от местонахождението на Силк.

Силк се съгласи мрачно.

– Бих се заел с тази работа, но предполагам, че нямаме време.

– Всъщност нямаме никакво време. Лятото е много кратко на север и пътуването към Малореа е неприятно, дори и при благоприятно време. Когато се доберете до кръчмата, кажете на всички, че искаме да си опитае късмета на златните залежи в северната област. Със сигурност ще се намери някой да изтъкне познанията си относно пътищата, особено ако му купите няколко питиета.

– Мислех, че знаеш пътя – запротестира Силк.

– Знам един път, но той е на стотина левги източно отук. Нека видим дали няма някой по-наблизо. Като купя запасите, ще дойда в

кръчмата.

Старият мъж се качи на коня си и пое по мръсната улица, като водеше зад себе си коня с товара.

Силк и Гарион срещнаха известно затруднение да намерят в смърдящата кръчма човек, който да познава пътищата. Още първият им въпрос предизвика всеобщ спор.

– Това е дългият път, Бешър – възрази един пийнал златотърсач, докато слушаше детайлното описание на някакъв планински проход на друг мъж. – Вървете наляво при водопадите на потока. Ще си спестите три дни път.

– Аз говоря сега, Варн – заяви сприхаво Бешър и удари с юмрук по надрасканата маса. – Ти можеш да им кажеш за друг път, когато приключи.

– Ще ти отнеме цял ден, също както пътеката, която толкова предпочиташ. Те искат да търсят злато, не да се любуват на пейзажа. – Дългата, обрасла челюст на Варн войнствено подскочи.

– По кой път да тръгнем, когато се доберем до широката поляна на билото? – попита Силк бързо в опит да прекрати враждебността.

– Тръгнете надясно – заяви Бешър, като се взираше във Варн.

Варн помисли да потърси причина, за да не се съгласи с него, но накрая кимна неохотно.

– Разбира се, това е единственият път, по който можете да тръгнете – добави той. – Но когато стигнете хвойновата горичка, завийте наляво.

– Наляво ли? – възрази Бешър. – Ти си тъпак, Варн. Вървете надясно.

– Внимавай кого наричаш тъпак, глупако!

Без повече разисквания Бешър удари Варн с юмрук по устата и двамата се сбиха и се стовариха върху съседната пейка.

– Разбира се, и двамата грешат – отбеляза друг миньор, който седеше на съседната маса и наблюдаваше битката с пълна безпристрастност. – След като стигнете хвойновата горичка, продължете направо.

По време на препирнята в кръчмата незабелязано бяха влезли няколко плещести мъже, облечени в широки червени туники върху лъскавите си доспехи. Пристъпиха напред и ухилено се заеха да разтърват Варн и Бешър, които се въргаляха по мръсния под. Гарион усети как Силк се вкамени.

– Малореанци! – каза дребният мъж тихо.

– Какво да правим? – прошепна Гарион, като се огледа за възможен път за бягство.

Но преди Силк да отговори, през вратата пристъпи един кролим, облечен в черна одежда.

– Радвам се да видя мъже, които изгарят от желание да се бият – измърмори кролимът. – Армията се нуждае от такива мъже.

– Малореанци! – възкликна Варн, промуши се сред облечените в червено войници и се втурна към страничната врата. За секунда сякаш успя да избяга, но когато стигна до вратата, отвън някой го удари силно по челото с дървена тояга. Той се олюля назад с омекнали крака и празен поглед.

Малореанецът, който го бе ударил, влезе, погледна го критично и го удари още веднъж с тоягата по главата.

– Е? – попита кролимът, като се огледа весело. – Какво става? Искате ли още някой да бяга, или всичките ще предпочетете да ни придружите кротко?

– Къде ще ни отведете? – попита Бешър, като се опита да откопчи ръката си от хватката на един от хилещите се малореанци.

– Първо до Яр Надрак – отговори кролимът. – След това на юг до равнините на Мишрак ак Тул и лагера на негово императорско величество Закат, император на цяла Малореа. Ще се присъедините към армията, приятели. Всички ангараки се радват на куража и патриотизма ви, дори самият Торак е доволен от вас.

И за да подчертае думите си, кролимът сложи ръката си на жертвения нож, мушнат в колана му.

Веригите дрънчаха злокобно. Гарион, с окован глезен, се движеше тежко в дългата колона от мрачни мъже, взети на задължителна военна служба. Вървяха на юг през хрусталаците по речния бряг. Всички мъже бяха стриктно претърсени за оръжие с изключение на Гарион, който поради неизвестна причина беше пропуснат. Страхуваше се до болка за меча на гърба си. Но както обикновено, никой друг не му обръщаше внимание.

Преди да напуснат селото, Гарион и Силк проведоха кратък разговор с пръсти на тайния драсниански език.

„Мога да отключа тази ключалка с нокътя на палеца си – изтъкна Силк със самоуверено размахване на пръстите си. – Щом се стъмни, и двамата и ще избягаме. Не съм сигурен, че военният живот ще ми понесе. А за теб е абсолютно неподходящо да се присъединяваш към ангаракската армия точно сега при така стеклите се обстоятелства.“

„Къде е дядо?“ – попита Гарион.

„О, предполагам, че тъкмо...“

Гарион беше притеснен и за да се разсее, започна да изучава малореанците, които ги охраняваха. Кролимът и хората му изчезнаха напред веднага щом мъжете бяха оковани – сигурно за да търсят нови селища и „доброволци“. Бяха останали само петима от охраната, за да придружат тази група на юг. Малореанците бяха някак различни от другите ангараци. Очите им имаха характерната ъгловатост, но телата им нямаха неповторимостта на западните племена. Бяха плещести и високи, но нямаха широкия гръден кош на мургите или жилестата, лека структура на надраките. Очевидно бяха силни, но нямаха грубата сила на тулите. Нещо повече, те гледаха с презрително високомерие на западните ангараци. Обръщаха се към затворниците си с кратки, лаещи команди, а когато разговаряха помежду си, диалектът им беше почти неразбираем. Бяха облечени в доспехи, покрити с груби червени туники. Гарион забеляза, че не язدهа много добре, сякаш закривените им саби и широките щитовете им пречеа.

Гарион държеше главата си наведена, за да скрие, че чертите му, дори повече от тези на Силк, определено не са ангаракски. Но охраната малко се интересуваше от отделните хора: изглежда, броят им беше по-важен. Сновяха покрай колоната, брояха хората и попълваха някакви документи със загрижени, дори обезпокоени лица. Сигурно щяха да се случат доста неприятни неща, ако броят на хората не отговаряше на документите, когато стигнеха Яр Надрак.

Слаба, бледа светлина в шубрака над пътеката привлече погледа на Гарион. Голям сребристосив вълк се промъкваше през дърветата покрай колоната. Гарион бързо наведе глава, престори се, че се препъва, и се сгромоляса върху Силк.

– Дядо е там – прошепна той.

– Чак сега ли го забеляза? – изненада се Силк. – Наблюдавам го вече цял час.

Когато пътеката се отби от реката и навлезе между дърветата, Гарион почувства как в него се надига напрежение. Не беше сигурен какво се кани да направи Белгарат, но знаеше, че възможността за бягство, която предлагаше гората, беше точно това, което дядо му търсеше. Той се опита да прикрие нарастващата си нервност, но и най-слабият шум от гората го стряскаше.

Пътеката се спускаше към малко сечище, заобиколено от всички страни с високи папрати. Малореанската охрана спря колоната и позволи на затворниците да си починат. Гарион се отпусна в свежата трева до Силк и прошепна:

– Какво чака?

Дребният мъж с лице на плъх сви рамене и тихо отговори:

– Още няколко часа и ще се стъмни. Може би чака точно това.

Откъм гората някой запя. Песента звучеше цинично и фалшиво, но това очевидно забавляваше певеца. По завалените думи се разбираше, че е пиан.

Малореанците се захилиха.

– Още един патриот – засмя се един. – Идва да се присъедини към армията. Ще го хванем, щом излезе на сечището.

Певецът се появи на едър дорест кон. Носеше обикновено кафяво кожено облекло и кожено кепе, накривено на една страна. Имаше черна брада и държеше мях с вино. Полюшваше се на седлото, но когато се приближи, нещо в очите му подсказа, че не е толкова пиан. Водеше няколко мулета. Гарион се взря в него. Това беше Ярблек, надракският търговец, когото бяха срещнали на Южния път на керваните в Ктхол Мургос.

– Здравейте! – поздрави Ярблек малореанците. – Виждам, че ловът ви върви.

– Върви, върви.

Един от малореанците се ухили и премести коня си на пътеката, за да препречи пътя на Ярблек.

– Мен ли имаш предвид? – усмихна се весело Ярблек. – Не бъди глупав. Твърде зает съм, за да бъда войник.

– Срамота – отговори малореанецът.

– Аз съм Ярблек, търговец от Яр Турак, и съм приятел на самия крал Дроста. Изпълнявам заповед на краля, която лично той повери в ръцете ми. Ако по някакъв начин се намесите, Дроста ще ви получи одрани и опечени живи преди да стигнете до Яр Надрак.

Малореанецът го погледна със съмнение и каза:

– Ние се подчиняваме само на Закат. Крал Дроста няма власт над нас.

– Вие сте в Гар ог Надрак, приятелю – изтъкна Ярблек. – Дроста прави тук каквото си поиска. Може да поднесе извиненията си на Закат след това, но дотогава ще бъдете одрани и наготвени на парчета.

– А можеш ли да докажеш, че ти е поверена държавна задача?

– Разбира се, че мога. – отговори Ярблек, после се почеса по главата и на лицето му се изписа глупашко недоумение. – Къде оставих този пергамент? – После щракна с пръсти. – О, да! Сетих се. В товара на последното муле е. Ето, пийнете, а аз ще отида да го взема.

Подхвърли мяха с вино на малореанеца, обърна коня си, отиде при последното муле, слезе тежко от седлото и започна да рови в дисагите му.

– По-добре да погледнем документите му преди да вземем решение – каза един от стражата. – Крал Дроста е от хората, с които не ми се ще да се спречквам.

– Можем да си пийнем, докато чакаме – предложи друг, като се вираше в мяха с вино.

– За едно нещо да сме единодушни – каза пак първият, докато разлабваше запушалката на кожения мях. После го вдигна с две ръце и отпи.

Чу се силно тупване и от гърлото му щръкна стрела точно на ръба на червената му туника. Виното бликна от мяха и потече по изуменото му лице. Другарите му го зяпнаха, след това почнаха да вадят оръжията си с тревожни крясъци, но беше твърде късно – повечето паднаха от седлата си от мигновената буря от стрели, които ги улучваха иззад папратите. Един се опита да избяга, но само след два скока на коня му три стрели го промушиха в гърба. Той застина, свлече се от седлото, кракът му се закачи за стремето и изплашеният кон го повлече по земята. Тялото му подскочаше по пътеката.

– Изглежда, не мога да намеря документа – заяви Ярблек със злорада усмивка, обърна с крак тялото на мъртвия малореанец, с когото беше разговарял, и довърши: – Всъщност май вече не ти трябва, нали?

Малореанецът със забитата в гърлото стрела се вираше безизразно в небето. Устата му беше отворена, от носа му се стичаше струйка кръв.

– Да, не ти трябва – усмихна се грубо Ярблек, ритна мъртвеца и го обърна отново по очи. После се ухили на Силк. През това време стрелците му изскочиха от тъмнозелените папрати.

– Значи наистина се навърташ наоколо, Силк – каза Ярблек. – Мислех си, че Таур Ургас те е довършил в смрадливия Ктхол Мургос.

– Не си направи добре сметката – отговори непринудено Силк.

– Как успя да се озовеш в плен на малореанската армия? – попита Ярблек с любопитство. Всички следи на фиктивно пиянство бяха изчезнали.

Силк сви рамене.

– Бях невнимателен.

– Следвам те през последните три дни.

– Трогнат съм от загрижеността ти – каза Силк, повдигна окования си глезен и попита: – Ще ти коства ли нещо, ако отключиш това?

– Няма да правиш глупости, нали?

– Разбира се, че не.

– Намери ключа – каза Ярблек на един от стрелците си.

– Какво ще правиш с нас? – попита нервно Бешър. Гледаше мъртвите стражи с притеснение.

Ярблек се засмя, после каза равнодушно:

– Това, какво ще правиш след като ти махнем веригите, си е твоя работа. Въпреки това не бих ти препоръчал да оставаш в близост до толкова мъртви малореанци. Някой може да намине оттук и да започне да задава въпроси.

– И ще ни пуснеш просто ей така? – попита скептично Бешър.

– Със сигурност не възнамерявам да ви храня – каза Ярблек.

Стрелците отключиха веригите, свалиха оковите и всички надраки побягнаха в храстите.

– Добра работа свършихме – каза Ярблек и потърка длани. – Защо да не пийнем по чашка?

– Този разля всичкото ти вино – подчерта Силк.

– Това вино не беше мое – изсумтя Ярблек. – Откраднах го тази сутрин. Трябва да знаеш, че не предлагам собственото си пиене на някой, когото се каня да убивам.

– Това ме учудва – засмя се Силк. – Помислих, че си се променил.

Грубото лице на Ярблек придоби леко обидено изражение.

– Извинявай – каза бързо Силк. – Подцених те.

– Няма нищо – сви рамене Ярблек. – Много хора не ме разбират. – И добави с въздишка: – Това е моето време.

Отиде при първото муле, свали бъчвичка с бира, сложи я на земята, изби капака ѝ с юмрук с отработено движение и предложи:

– Да пийнем.

– Наистина бихме искали – заяви учтиво Силк. – Но имаме спешна работа.

– Не можете да си представите колко съжалявам – отговори Ярблек, като извади две чаши.

– Знам, че ще ни разбереш.

– О, разбирам добре, Силк. – Ярблек се наведе и напълни чашите с бира. – И аз много съжалявам, но работата ти ще трябва да почака. Вземи.

Той подаде едната чаша на Силк, а другата на Гарион. След това се обърна и извади една и за себе си. Силк го погледна и повдигна едната си вежда. Ярблек се просна на земята до бъчвичката и удобно намести

краката си на едно от безжизнените тела. После с въздишка каза:

– Виж, Силк. Цялата работа е в това, че Дроста те иска много силно. Предлага награда за теб, твърде примамлива награда, за да я пропусна. Приятелството е едно, но работата си е работа, в края на краищата. Сега, защо ти и младежът не се настаните удобно? Това е красиво, сенчесто сечище с мек мъх за лежане. Всички ще се напием, а ти ще ми разкажеш как си успял да избягаш от Таур Ургас. След това можеш да ми кажеш какво се случи с онази красива жена, която беше с теб в Ктхол Мургос. Имам достатъчно пари, за да си позволя да я купя. Не съм от тези, дето се женят, но по дяволите, тя наистина е голяма хубавица. Почти съм склонен да се откажа от свободата си заради нея.

– Сигурен съм, че ще бъде очарована – отговори Силк.

– А после?

– Какво после?

– След като се напием. Какво ще правим?

– Вероятно ще ни стане лошо, обикновено това се случва, а след като изтрезнеем, ще отидем до Яр Надрак. Ще си взема наградата, а ти ще имаш възможността да разбереш защо крал Дроста лек Тун желае толкова силно да се добере до теб. – Той погледна Силк развеселено. – Така че седни и се почерпи, приятелю. Точно сега за никъде не бързаш.

ГЛАВА 5

Яр Надрак – опасан със стени град – бе разположен на река Корду и един от големите ѝ притоци. Гората в радиус една левга около него бе изгорена, така че достъпът до града минаваше през пустиня, осеяна с черни дънери и бодливи къпинови храсталаци. Градските порти бяха масивни и намазани с катран. Бяха украсени с точно желязно копие на маската на Торак. Красивото, нечовешки жестоко лице гледаше надолу към всички, които влизаха, и сърцето на Гарион потръпна.

Къщите в столицата бяха високи, със заострени покриви. Всички прозорци на вторите етажи имаха кепенци и повечето от тях бяха затворени. Всички дървени части бяха намазани с катран, който ги предпазваше от времето, но черните петна придаваха на сградите болнав вид.

По тесните, криволичещи улици на Яр Надрак витаеше атмосфера на мрак и страх и докато бързаха по работа, жителите вървяха със забоден в земята поглед. В облеклото им имаше по-малко кожа в сравнение с обитателите на планините, но и тук повечето от дрехите бяха черни и

само тук-таме се срещаше синьо или жълто цветно петно. Единственото изключение от това правило бяха червените туники на малореанските войници. Те сякаш бяха навсякъде. Бродеха свободно по калдъръмените улици, крещяха грубо на жителите и разговаряха помежду си на висок глас.

Докато войниците в по-голямата си част приличаха на наперени бикове – млади мъже, които прикриваха нервността си от това, че се намират в чужда държава, с привидно самохвалство и ругатни, то малореанските кролими бяха съвсем различен случай. За разлика от западните кролими, които Гарион беше видял в Ктхол Мургос, те рядко носеха лъскавите стоманени маски, но вместо това придаваха на лицата си мрачно изражение, като свиваха устни и блещеха очи. Кръстосваха улиците в черните си одежди с качулки и всички им правеха път.

Гарион и Силк, яхнали мулета и охранявани от хората на търговеца, язدهа през града. Ярблек и Силк бяха продължили да се шегуват през целия път – разменяха си обиди и си спомняха минали случки. Въпреки че Ярблек изглеждаше приятелски настроен, той остана нащрек през цялото време, а и хората му следяха всяка стъпка на Гарион и Силк. Гарион беше наблюдавал тайно гората и през трите дни, но не беше забелязал никаква следа от Белгарат. Младият мъж влезе в града, обзет от тревожно предчувствие. Силк, за разлика от него, изглеждаше спокоен и уверен както винаги. Поведението и стойката му поради някаква странна причина дразнеха Гарион.

След като яздиha известно време по криволичещите улици, Ярблек зави по широка мръсна пътека, която водеше към реката.

– Мислех, че дворецът е натам – каза Силк, като посочи към центъра на града.

– Правилно – отговори Ярблек. – Но ние не отиваме в двореца. Там има прекалено много хора, а Дроста предпочита да си върши работата насаме.

Скоро пътеката се разшири до просторна улица. Високите тесни къщи от двете и страни изглеждаха западнали. Иззад ъгъла се показаха двама кролими и тръгнаха право към тях. Ярблек ги изгледа с неприязън.

Единият кролим се спря и каза:

– Май имаш някакъв проблем, приятелю.

– Това си е моя работа – отговори троснато Ярблек.

– Прав си – хладно отвърна кролимът. – Но внимавай да не стане наша. Откритото неуважение към духовенството е нещо, което може да

ти навлече сериозни неприятности.

Погледът му беше заплашителен.

Съвсем импулсивно Гарион съсредоточи ума си върху кролима и започна да го изучава внимателно. Мислите, с които се сблъска обаче, не бяха нищо особено и безспорно липсваше аурата, типична за магьосниците.

„Не прави това – предупреди го гласът в ума му. – Това е като камбанен звън или табела на врата ти.“

Гарион бързо изтегли мисълта си.

„Мислех, че всички кролими са магьосници – отвърна той. – Тези двамата са най-обикновени мъже.“

Но гласът беше изчезнал.

Двамата кролими отминаха, а Ярблек се изхрачи презрително на улицата и измърмори:

– Прасета. Започвам да ненавиждам малореанците почти толкова, колкото и мургите.

– Изглежда, завладяват държавата ти, Ярблек – отбеляза Силк.

– Пусни един малореанец в страната си и много скоро плъзват навсякъде – каза Ярблек сърдито.

– А защо изобщо ги пуснахте? – попита Силк кротко.

– Силк – каза Ярблек направо. – Знам, че си шпионин, затова няма да обсъждам политиката на страната си с теб. Така че спри да се ровиш за информация.

– Попитах просто ей така, да минава по-бързо времето – отговори невинно Силк.

– Защо не си гледаш работата?

– Точно това ми е работата, стари приятелю.

Ярблек го погледна строго, после изведнъж се усмихна.

– Къде отиваме? – попита Силк, като огледа занемарените улици. – Това не е най-красивата част на града, доколкото си спомням.

– Ще видиш – каза Ярблек.

Отправиха се надолу към реката. Вонеше, в каналите плуваха боклуци и щъкаха плъхове. Мъжете по улицата бяха облечени в дрипи и приличаха на хора, които имат сериозна причина да избягват войниците.

Ярблек обърна рязко коня си и ги поведе по някаква тясна и мръсна улица.

– Ще минем отгук – каза той след малко и слезе от коня си. – Искам да влезем през задния вход.

Оставиха конете си на един от мъжете и продължиха по улицката, като прескачаха купчини изгнили боклуци.

– Оттук – каза Ярблек и посочи едно нестабилно дървено стълбище, което водеше до широка врата. – Когато влезем, дръжте главите си наведени. Не искам да забележат, че сте чужденци.

Влязоха в мрачна, задимена кръчма. Вътре вонеше на пот, киснатата бира и повръщано. В огнището в средата на стаята няколко тлеещи дървета по-скоро пушеха, отколкото светеха. Двата тесни мръсни прозореца почти не се различаваха от стените наоколо. На една от лавиците висеше газена лампа.

– Сядайте тук – нареди Ярблек и посочи пейката, опряна в задната стена. – Веднага се връщам.

Той се отправи към предната част на кръчмата. Гарион се огледа и веднага съзря двама от хората на Ярблек да стоят небрежно облежнати до вратата.

– Какво ще правим? – прошепна той на Силк.

– Нямаме голям избор, освен да изчакаме и да видим какво ще стане – отговори Силк.

– Не изглеждаш чак толкова обезпокоен.

– Аз и не съм всъщност.

– Но ние бяхме арестувани, нали?

Силк поклати глава.

– Когато арестувах някого, му слагаш окови. Крал Дроста иска да говори с мен, това е всичко.

– Но наградата...

– Не бих обръщал твърде голямо внимание на това, Гарион. Наградата беше заради малореанците. Каквото и да е намислил Дроста, той не иска те да разберат за това.

Ярблек си проправи път през тълпата в кръчмата, отпусна се тежко на мръсната пейка до тях и каза:

– Дроста трябва да дойде всеки момент. Искате ли да пийнем нещо, докато чакаме?

Силк се огледа с отвращение и каза:

– Не, благодаря. На места като това в буретата с бира обикновено плуват удавени плъхове, да не споменаваме за умрелите хлебарки и мухи.

– Както искаш – каза Ярблек.

– Това не е ли малко странно място за един крал? – попита Гарион, като огледа занемарената кръчма.

– Трябва да познаваш крал Дроста, за да го разбереш – каза Силк. – Той е известен с някои слабости и тези крайречни изби ги задоволяват напълно.

– Нашият монарх е юначага – усмихна се Ярблек. – Но ще направиш голяма грешка, ако си помислиш, че е глупак. Просто е малко недоделан. Но тук нито един малореанец няма да го проследи.

При входа на кръчмата настъпи раздвижване. Двама широкоплещести надраки в черни кожени туники и остри шлемове си проправиха път през тълпата.

– Сторете път – изрева единият от тях. – И всички да станат.

– Тези, които все още могат да стоят на краката си – добави сухо другият.

Чуха се подигравки и свиркане. Един слаб мъж с жълт сатенен жакет и кадифена зелена пелерина, украсена с кожа, влезе в кръчмата. Очите му бяха изпъкнали, а лицето му беше дълбоко белязано от шарка и пъпчиво. Движенията му бяха бързи и резки, а изражението му беше любопитна смесица от сарказъм и отчаян, неутолим глад.

– Приветстваме негово величество Дроста лек Тун, крал на надраките – провъзгласи един пиан мъж на висок глас и останалите в кръчмата се засмяха грубо, заподвикваха, заподсвиркваха и затропаха с крака.

– Мои верни поданици – отвърна със самодоволна усмивка пъпчивият монарх. – Пияници, крадци и сводници. Сгривам се на топлия пламък на любовта, която изпитвате към мен.

Презрението му беше насочено повече към него самия, отколкото към парцаливата, мръсна тълпа.

Всички свиркаха и тропаха с крака.

– Колко ще са тази вечер, Дроста? – извика някой.

– Колкото мога повече – изхили се кралят. – Мое задължение е да разпростирам кралската благословия, където и да отида.

– Така ли го наричаш вече? – попита друг.

– Звучи съвсем прилично – отговори Дроста, като сви рамене.

– Кралската спалня чака – извести съдържателят на кръчмата с присмехулен поклон.

– Заедно с дървениците, предполагам – добави Дроста. – Бира за всеки, който не е пиан, за да се напие. Нека верните ми поданици пият за моята жизненост.

И кралят се отправи към стълбището, а тълпата нададе ликуващи викове.

– Дългът ме зове – провъзгласи кралят от първото стъпало и посочи

с внушителен жест нагоре към стълбите. – Нека всички обърнат внимание с какво нетърпение ще се заема с тази неприятна отговорност.

После се изкачи по стълбите под бурните ръкопляскания на събралата се паплач.

– Сега какво? – попита Силк.

– Ще изчакаме малко – отговори Ярблек. – Ще бием прекалено много на очи, ако се качим веднага.

Гарион се намести на пейката. Точно зад ушите си почувства слабо пощипване и настръхна. Споходи го неприятна мисъл, по-скоро две въшки или бълхи, които се бяха преселили от нечистотията в кръчмата върху него на лов за кръв. Но веднага отхвърли тази идея. Усещането идваше отвътре.

Един дрипав мъж, видимо отдавна пиан, който хъркаше на съседната маса, вдигна глава и премигна. Беше Белгарат. После отново отпусна глава върху масата. Гарион почувства как го залива вълна на облекчение.

Пияната тълпа в кръчмата ставаше все по-буйна.

Точно до огнището избухна кратка свада. Отначало гуляйджиите я насърчаваха, след това се присъединиха и започнаха да налагат двамата, които се търкаляха по пода.

– Да се качваме – каза кратко Ярблек и се надигна.

Проправи си път през вилнеещата тълпа и тръгна към горния етаж.

– Дядо е тук – прошепна Гарион на Силк, докато вървяха след него.

– Видях го – кратко отговори Силк.

Стълбите ги изведоха в мрачен салон с мръсен скъсан килим. В дъното двамата отегчени пазачи на крал Дроста се бяха опрели на стената от двете страни на масивна врата.

– Казвам се Ярблек – каза приятелят на Силк, когато стигнаха до вратата. – Дроста ме очаква.

Пазачите се спогледаха и единият почука на вратата.

– Мъжът, когото очаквахте, е тук, ваше величество.

– Пуснете го – глухо прозвуча гласът на Дроста.

– Той не е сам – уведоми го пазачът.

– Всичко е наред.

– Влизайте – каза пазачът и отвори вратата.

Кралят на надраките се беше изтегнал на изпомачканото легло с ръце, обвити около слабите рамене на две мръсни, оскъдно облечени млади момичета.

– Здравей, Ярблек – поздрави поквареният монарх търговеца. –

Какво те задържа?

– Не исках да привличам внимание, като те последвам веднага, Дроста.

– Почти ме омаяха – ухили се Дроста на двете момичета. – Не са ли сладки?

– Въпрос на вкус – сви рамене Ярблек. – Лично аз предпочитам по-зрели жени.

– Те също се добри – призна Дроста. – Но аз обичам всички жени. Влюбвам се по два-сет пъти на ден. Вървете си, красавици мои – каза той на девиците. – Трябва да се погрижа за една работа. Ще ви извикам по-късно.

Двете момичета веднага станаха, излязоха и затвориха тихо вратата.

Дроста седна на леглото и зачеса разсеяно мишницата си. Изцапаният му смачкан жакет беше разкопчан и се виждаше, че хърбавият му гръден кош е покрит с твърди черни косми. Беше слаб, почти съсухрен, тънките му ръце приличаха на пръчки. Косата му беше права и мазна, брадата му беше много рядка – само няколко шръкнали косъма. Белезите от шарка по лицето му бяха дълбоки, възпалени и червени, вратът и шията му бяха покрити със замърсени ранички. Около него се разнасяше неприятна миризма.

– Сигурен ли си, че това е мъжът, който ми трябва? – попита той Ярблек.

Гарион се вгледа внимателно в надракския крал. Грубостта беше изчезнала от гласа му и тонът му беше настоятелен и пряк, тон на мъж, който си върши работата. Налагаше се Гарион да промени мнението си за Дроста лек Тун. Той съвсем не беше това, което изглеждаше на пръв поглед.

– Познавам го от години, Дроста – отговори Ярблек. – Това е принц Келдар от Драсния. Знаят го още като Силк и понякога Амбар от Коту или Радек от Боктор. Той е крадец, шпионин и мошеник. Но всъщност съвсем не е лош.

– Радвам се да са запозная с толкова известен човек – заяви крал Дроста. – Добре дошъл, принц Келдар.

– Ваше величество – отговори Силк и се поклони.

– Бих ви поканил в двореца – продължи Дроста, – но имам гости, които имат ужасния навик да си пъхат носовете в работите ми. – Той сухо се усмихна. – За мое щастие, много скоро открих, че малореанците са доста ограничени. Те не биха ме последвали на подобно място, така че

ще можем да си поговорим на спокойствие.

Той огледа евтината крещяща мебелировка и червените драперии и добави:

– Освен това тук ми харесва.

Гарион стоеше до вратата, с гръб до стената, и се опитваше да остане незабелязан, но зорките очи на Дроста го откриха.

– Можем ли да му се доверим? – обърна се кралят към Силк.

– Напълно – увери го той. – Това е моят калфа. Уча го на занаята.

– Кой занаят? Шпионство или обирджийство?

Силк сви рамене.

– Почти едно и също е. Ярблек каза, че сте искали да ме видите. Предполагам, че е свързано с текущи проблеми, а не с минали неразбирателства.

– Бързо схващаш, Келдар – отговори Дроста одобрително. – Нуждая се от помощта ти и съм склонен да платя за това.

Силк се ухили.

– Обичам думата „плащам“.

– И аз така чух. Знаеш ли какво става в Гар ог Надрак?

Очите на Дроста бяха пронизателни, привидната му разгулност беше напълно изчезнала.

– Аз съм в разузнавателната служба, ваше величество – изтъкна Силк.

Дроста се намръщи, стана и отиде до масата, където имаше кана с вино и няколко чаши.

– Питие? – попита той.

– Защо не?

Дроста напълни четири чаши, взе една за себе си и закричи нервно из стаята.

– Не искам всичко това, Келдар – избухна той. – Семейството ми е пропиляло векове, докато измъкне Гар ог Надрак от владичеството на кролимите. А сега те се канят да ни вълвекат в нечувано варварство и на мен не ми остава никакъв друг избор освен да приема. В страната ми има половин милион малореанци и армия, на която изобщо не мога да разчитам, защото е изтеглена на юг. Ако се противопоставя, макар и само на думи, Закат ще смачка кралството ми с един удар на юмрука си.

– Наистина ли ще го направи? – попита Силк, като придърпа един стол.

– Със същото вълнение, което изпитваш, когато убиваш муха – отговори Дроста. – Срещал ли си го някога?

Силк поклати глава.

– Ти си щастливец – каза Дроста и потръпна. – Таур Ургас е луд човек, но колкото и да го мразя, той е човешко същество. Закат е направен от лед. Трябва да се свържа с Родар.

– Аха – каза Силк. – Затова ли била цялата работа?

– Ти си приятен човек, Келдар – каза Дроста сухо, – но не бих се забъркал във всички неприятности само заради удоволствието от компанията ти. Трябва да отнесеш съобщението ми до Родар. Опитах се да се свържа с него, но го изпуснах. Не се застоява дълго на едно място. Как може дебел човек като него да върви толкова дяволски бързо?

– Той е мошеник – каза кратко Силк. – Какво точно имате предвид?

– Съюз – направо отговори Дроста. – Притиснат съм до стената. Или ще се съюзя с Родар, или ще завладеят страната ми.

Силк остави внимателно чашата си.

– Това е сериозно предложение, ваше величество. В настоящата ситуация са необходими много бързи преговори, за да се постигне споразумение.

– Точно затова те повиках, Келдар. Гледаме право към края на света. Трябва да се добереш до Родар и да го убедиш да оттегли армията си от границата с тулите. Накарай го да прекрати това безумие преди да е станало твърде късно.

– Да накарам вуйчо си да направи нещо е извън възможностите ми – отговори предпазливо Силк. – Поласкан съм от мисълта ви, че имам положително влияние върху него, но по принцип нещата между нас стоят по друг начин.

– Не разбираш ли какво става, Келдар? – Гласът на монарха беше ядосан, жестовете му станаха неконтролируеми. – Единствената ни надежда за спасение е да попречим по всякакъв начин на малореанците и мургите да се съюзят. Трябва да се постареем да създадем напрежение помежду им, а не да им намерим общ враг. Таур Ургас и Закат се мразят жестоко. Мургите са повече от песъчинките, а малореанците са повече от звездите в небето. Кролимите могат да си дърдорят за пробуждането на Торак, докато езиците им не окапят, но Закат и Таур Ургас са на бойното поле поради една-единствена причина: всеки от тях иска да разгроми другия и да стане владетел на Ангарак. Те са се устремили към война на живот и смърт. Можем да се отървем от тях само ако не се намесваме.

– Мисля, че разбирам какво имате предвид – измърмори Силк.

– Закат е прекарал малореанците през Източното море до стана си

близо до Тул Зелик, а Таур Ургас е събрал южните мурги близо до Рак Госка. Готвят се да се хвърлят един срещу друг. Трябва да останем настрана и да им позволим да се сражават. Накарай Родар да се оттегли преди да е провалил всичко.

– Говорили ли сте за това с тулите? – попита Силк.

Дроста изсумтя с презрение.

– Какъв е смисълът? Опитах се да обясня това на крал Гетел, но да говориш с него е равностойно на това да говориш с купчина тор. Тулите са толкова уплашени от кролимите, че е достатъчно да споменеш името на Торак и ще се разбягат. Гетел е тул от глава до пети. Между ушите му няма нищо освен пясък.

– Има още един проблем – каза Силк на разпаления монарх. – Не мога да отнеса съобщението ви на крал Родар.

– Не можеш? – избухна Дроста. – Как така не можеш?

– В момента не съм в блестящи отношения с вуйчо си – каза хитро Силк. – Имахме малко спречкване преди няколко месеца и първото нещо, което ще направи, когато ме види, е да ме окове във вериги, а това ще провали всичко, нали?

– Тогава всички сме обречени – заяви Дроста отчаяно. – Ти беше последната ми надежда.

– Нека помисля малко – каза Силк. – Все още може да намерим изход от ситуацията.

Той впери поглед в тавана, задъвка разсеяно нокътя си, после заключи:

– Не мога да отида. Това е сигурно. Но не е невъзможно да отиде някой друг.

– На кой друг би се доверил Родар? – попита Дроста.

Силк се обърна към Ярблек, който слушаше разговора, смръщил вежди, и го попита:

– Имаш ли неприятности в Драсния в момента?

– Доколкото ми е известно, не.

– Добре – продължи Силк. – В Боктор има един търговец на кожи, името му е Гелдахар.

– Дебел мъж? Малко кривоглед? – попита Ярблек.

– Точно така. Защо не натовариш един кораб с кожи и не отидеш до Боктор? Докато се опитваш да продадеш кожата на Гелдахар, кажи му, че пасажът на съомга ще закъснее тази година.

– Сигурен съм, че ще бъде очарован да чуе това.

– Това е кодова дума – обясни Силк с преувеличено търпение. –

Това означава, че искаш да се срещнеш с кралица Порен и да говориш с нея.

– Чувал съм, че е прекрасна жена – каза Ярблек. – Но би било доста неразумно да измина целия този път, за да видя една красива жена. Вероятно мога да намеря и други като нея дори тук долу, в кръчмата.

– Не разбираш, Ярблек – каза Силк. – Порен е кралицата на Родар, той ѝ се доверява повече, отколкото някога се е доверявал и на мен. Тя ще разбере, че аз те изпращам, и ще му предаде всичко, което ѝ кажеш. Родар ще получи съобщението на Дроста три дни след като пристигнеш в Боктор. Гарантирам го.

– Ще позволите на една жена да научи всичко това? – противопостави се разпалено Дроста. – Келдар, ти си луд! Единствената жена, която може да пази тайна, е тази, на която ѝ е отрязан езикът.

Силк поклати сериозно глава.

– В момента Порен управлява драснианската разузнавателна служба, Дроста. Тя вече знае повечето от тайните на света. Никога не ще успеете да изпратите пратеник до Родар през армията на алорните, така че забравете за това. С него има череки, а те ще убият всеки ангарак, който се изпречи пред погледа им. Ако искате да се свържете с Родар, ще трябва да използвате драснианската разузнавателна служба като посредник, а това означава да минете през Порен.

Дроста го погледна колебливо.

– Може би – заключи той след кратък размисъл. – Ще опитам всичко. Но защо Ярблек трябва да бъде въввлечен в това? Защо ти не отнесеш съобщението ми до драснианската кралица?

– Опасявам се, че това не е добра идея – въздъхна Силк. – Тъкмо Порен е причината за неприятностите, които имам с вуйчо си. Определено не съм добре дошъл в двореца точно сега.

Едната рунтава вежда на крал Дроста се повдигна.

– Значи така – усмихна се той. – Репутацията ти е съвсем заслужена. – Той се обърна към Ярблек. – В такъв случай всичко зависи от теб. Пригответи се за пътуване до Боктор.

– Ти вече ми дължиш пари, Дроста – каза направо Ярблек. – Наградата за Келдар, помниш ли?

Дроста сви рамене.

– Запиши го някъде.

Ярблек поклати упорито глава.

– Не съм съгласен. Нека изчистим нещата веднага. Известен си с това, че плащаш много трудно, щом получиш това, което искаш.

– Ярблек – каза Дроста умолително, – аз съм твоят крал.

Ярблек наклони глава някак подигравателно.

– Аз ви почитам и уважавам, ваше величество – каза той. – Но в края на краищата работата си е работа.

– Не нося толкова много пари със себе си.

– Добре, Дроста. Мога да почакам.

Ярблек скръсти ръце и се отпусна в големия стол с изражение на човек, който възнамерява да остане дълго така.

Кралят на надраките се вгледа в него безпомощно. Изведнъж вратата се отвори и влезе Белгарат. Беше облечен в същите дрипи, с които беше в кръчмата. Влезе съвсем спокойно, без да се прикрива, и вървеше като мъж, който има сериозна работа.

– Какво е това? – възкликна Дроста невярващо. – Стражи! Изведете този пиян старец оттук.

– Те спят, Дроста – отговори спокойно Белгарат. – Но не бъди много жесток към тях. Не са виновни.

И затвори вратата.

– Кой си ти? Какво правиш тук? – попита Дроста. – Излез веднага!

– Мисля, че трябва да се вгледате по-внимателно, ваше величество – посъветва го Силк и се изхили. – Външността понякога заблуждава. Не бива да го изхвърляте така, може би има да каже нещо важно.

– Познаваш ли го, Келдар? – попита Дроста.

– Достатъчно добре, също както и всеки друг по света – отговори Силк.

Лицето на Дроста се събърчи. Скулестото лице на Ярблек пребледня и той задъхано каза:

– Дроста! Погледни го. Помисли. Ти го познаваш!

Дроста се вгледа в парцаливия стар мъж. Изпъкналите му очи се ококориха.

– Ти! – избърбори той.

Ярблек все още зяпаше Белгарат.

– Той е в дъното на всичко това от самото начало. Трябваше да ги премахна в Ктхол Мургос, и него, и жената, всичките.

– Какво правиш в Гар ог Надрак? – попита Дроста със страхопочитание.

– Минавам оттук, Дроста – отговори Белгарат. – Ако сте приключили с обсъждането, тези двама алорни ми трябва. Имаме среща, а малко сме изостанали от плана.

– Винаги съм си мислил, че си мит.

– Насърчавам това, доколкото мога – каза Белгарат. – Позволява ми да се придвижвам по-лесно.

– Замесен ли си в това, което правят алорните?

– Да. Малко или много те действат по мое нареждане. Поулгара ги наглежда.

– Можеш ли да им кажеш да престанат?

– Всъщност това няма да е необходимо, Дроста. Не бих се притеснявал твърде много за Закат и Таур Ургас, ако бях на твое място. Има много по-важни нещо от техните пререкания.

– Значи това е, което прави Родар – каза Дроста, мигновено схванал нещата. – Наистина ли е толкова късно?

– Дори по-късно, отколкото си мислиш – отговори старият магьосник, отиде до масата и си наля от виното на Дроста. – Торак вече се разбужда и всичко ще приключи преди да падне снегът.

– Това е твърде много, Белгарат – каза Дроста. – Може и да се опитам да застана на пътя на Закат и Таур Ургас, но няма да се изпреча на пътя на Торак.

Той се обърна решително към вратата.

– Не прави нищо прибързано, Дроста – посъветва го Белгарат спокойно, отпи от виното и седна. – Кролимите могат да бъдат доста опасни и фактът, че съм тук, в Надрак, може да се разглежда само като резултат на тайно споразумение от твоя страна. Ще те провесят с главата надолу над жертвеника и сърцето ти ще цвърчи в жаравата още преди да си имал възможност да обясниш кой си.

Дроста замръзна. Осеяното му с белези лице пребледня. Като че ли за момент се бореше със самия себе си. После раменете му се отпуснаха и решителността му сякаш се изпари.

– Хвана ме натясно, Белгарат, нали? – каза той с кратка усмивка. – Успя да ме накараш да надхитря сам себе си и сега ще използваш това, за да ме насилиш да предам бога на Ангарак.

– Наистина ли толкова много го почиташ?

– Никой не почита Торак. Аз се страхувам от него и това е по-сериозна причина да съм на негова страна, отколкото някаква си сантиментална преданост. Ако се събуди...

Кралят на надраките потръпна.

– Замислял ли си се някога какъв би бил светът, ако Торак не съществуваше? – подхвърли Белгарат.

– Не бих могъл и да мечтая за подобно нещо. Той е бог. Никой не може да се надява да го победи. Той е твърде могъщ.

– Има по-могъщи неща от боговете, Дроста. За две мога да се сетя веднага и точно те се впускат в решителен двубой. В този смисъл не е много умно да застанеш между тях.

Но вниманието на Дроста беше привлечено от нещо друго. Той се извърна бавно и се втренчи в Гарион с невярващ поглед. Разтърси глава и разтърка очи като човек, който се опитва да отстрани мъгла. Гарион се размърда притеснено и намести тежкия меч на гърба си. Изпъкналите очи на Дроста се разшириха още повече, когато осъзна какво вижда. По грозното му лице се изписа страхопочитание и отчаяна надежда.

– Ваше в... величество – заекна той и се поклони с дълбоко уважение.

– Ваше величество – отвърна Гарион и сведе учтиво глава.

– По всичко личи, че трябва да ви пожелаая успех – каза Дроста тихо. – Независимо какво казва Белгарат, смятам, че ще имате нужда от това.

– Благодаря, крал Дроста – каза Гарион.

ГЛАВА 6

– Мислиш ли, че можем да се доверим на Дроста? – обърна се Гарион към Силк, докато вървяха след Белгарат по осеяната с боклуци улица зад кръчмата.

– Не чак дотам – отговори Силк. – Но за едно беше отровен. Той наистина е притиснат до стената. Това може да го накара да се пазари честно с Родар, поне в началото.

Белгарат се взря във вечерното небе и каза:

– По-добре да побързаме. Искам да излезем от града преди да са затворили портите. Оставих конете в един храсталак на около миля отвъд стените.

– Върнал си се за тях? – попита с изненада Силк.

– Разбира се, че се върнах. Нямам намерение да вървя пеша през целия път до Моринланд.

Стигнаха градските порти на заздравяване – тъкмо когато стражите се канеха да ги затворят за през нощта. Единият от надражските войници вдигна ръка, като че ли да препречи пътя им, след това очевидно промени решението си, махна им с раздражение да минават и изпсува под носа си. Огромната накатранена порта се затвори с трясък зад гърбовете им, чу се дрънченето на тежките синджири, с които затвориха и

заклучиха портите. Гарион се взря в издяланото лице на Торак, надвиснало над портата, а после нарочно му обърна гръб.

– Възможно ли е да ни преследват? – попита Силк Белгарат, когато тръгнаха по главния път, който водеше извън града.

– Не бих се изненадал кой знае колко – отговори Белгарат. – Дроста знае или поне в голяма степен подозира какво правим. Малореанските кролими са много чувствителни и лесно могат да отгатнат мислите му, без той да разбере. Вероятно поради тази причина не си правят труда да го проследяват, когато тръгва на малките си екскурзии из града.

– Смятат ли да направиш нещо по този въпрос? – попита Силк.

– Твърде близо сме до Малореа, за да вдигаме излишен шум – каза Белгарат. – Зедар може да чуе, пък и Торак се пробужда. По-добре да не рискувам да го разбудя повече.

Вървяха по пътя към сенчестите шубраци, обрамчващи обширното поле около града. Крякането на жабите в обвитите в здрач мочурища се чуваше високо и ясно.

– Торак не спи вече, нали? – попита най-после Гарион.

Някъде в ума си той таеше смътна надежда, че ще могат да се промъкнат до спящия бог и да го изненадат.

– В действителност не – отговори дядо му. – Звукът от ръката ти, която докосва Кълбото, разтърсва целия свят. Дори Торак не може да спи при този шум. Всъщност той нито спи дълбоко, нито е напълно буден.

– Наистина ли Кълбото вдига толкова шум? – попита Силк любопитно.

– Вероятно го чуват в другия край на вселената. Оставих конете ей там. – Старецът посочи една сенчеста върбова горичка на стотина метра вляво от пътя.

В нощната тишина се чу тежко дрънчене на синджири и песента на жабите секна.

– Отварят портите – каза Силк. – Не биха го направили, ако нямат сериозна причина.

– Да побързаме – каза Белгарат.

Проправиха си път през шумолящите върби, яхнаха конете и препуснаха в галоп към главния път.

– Знаят, че сме някъде тук – каза Белгарат. – Няма смисъл да се крием, трябва да бягаме.

– Момент – каза Силк и тримата спряха.

Той слезе от коня си и започна да се рови в дисагите на товарния

кон. Извади нещо и отново яхна коня си.

– Да тръгваме.

Пак препуснаха по прашния път под обсипаното със звезди, безлунно небе към дебелия сенки на гората, която заобикаляше надракската столица.

– Виждаш ли ги? – извика Белгарат на Силк, който яздеше последен и поглеждаше назад през рамо.

– Мисля, че да – отвърна Силк. – На около миля са.

– Твърде близо.

– Ще се погрижа за това, щам навлезем в гората – каза уверено Силк.

Приближаваха все по-близо и по-близо да тъмната гора.

Гарион вече усещаше мириса на дърветата.

Потънаха в черните сенки и Силк рязко дръпна юздите и викна:

– Продължете напред. Ще ви настигна.

Белгарат и Гарион продължиха да яздат, като забавиха малко хода си, защото трудно различаваха пътя във вечерния мрак. След няколко минути Силк ги настигна, спря коня си и каза:

– Чуйте.

Зъбите му проблеснаха в мрака – хилеше се.

– Идват – предупреди Гарион припряно, като чу тропота на конските копита. – Няма ли да е по-добре да...

– Слушай – прошепна остро Силк.

Далеч назад чуха слисани възклицания и тежък звук от падане. Един кон изцвили и побягна нанякъде.

Силк се ухили злорадо и весело каза:

– Мисля, че можем да продължим. Ще се позабавят малко, докато намерят конете си.

– Какво направи? – попита го Гарион.

Силк сви рамене.

– Опънах едно въже напречно на пътя, на височината на гърдите на ездачите. Стар трик, не понякога старите трикове се оказват най-добри. Ще трябва да внимават отсега нататък, така че до сутринта може и да им се измъкнем.

– Да тръгваме тогава – каза Белгарат.

– Накъде? – попита Силк.

– Направо на север – отвърна старецът. – Твърде много хора знаят, че сме тук, така че нека се доберем до земята на мориндимите колкото може по-скоро.

– Те ще ни следват през целия път, нали? – попита Гарион, като се обърна нервно назад.

– Едва ли – каза Белгарат. – Първо, сега ще изостанат. А не мисля, че ще рискуват да навлязат в мориндимска територия след като са загубили следите ни.

– Опасно ли е това, дядо?

– Мориндимите правят отвратителни неща на странниците, ако ги хванат.

– Ние няма ли също да сме странници? За мориндимите, имам предвид?

– Ще се погрижа за това, когато стигнем.

Продължиха да яздат. Тъмнината под дърветата беше осеяна с бледата трептяща светлина на светулките, а шурците свиреха безспирно. На развиделяване стигнаха до друго опожарено място. Белгарат дръпна юздите и се вгледа внимателно в шубраците, осеяни тук-там с изгорени дънери.

– По-добре да хапнем нещо – предложи той. – Конете се нуждаят от почивка, а ние можем да поспим малко преди да продължим. Но нека да се отбием от пътя, все пак. Вече се съмва.

Тръгнаха покрай един ручей и след стотина метра стигнаха до малко сечище, заобиколено от къпини и изгорени клони.

– Мястото изглежда подходящо – реши Белгарат.

– Не съвсем – възрази Силк и посочи един огромен камък в центъра на сечището. По него тъмнееха засъхнали грозни петна.

– За нашите цели е подходящо – отговори старецът. – Хората избягват жертвениците на Торак, а ние искаме да сме самички, нали?

Слязоха от конете и Белгарат започна да се рови за хляб и храна в дисагите. Гарион беше в странно настроение, погълнат от мисли. Беше изморен и замаян. Мина през тревата и отиде до изцапания с кървави петна жертвеник. Вгледа се внимателно. Очите му отбелязваха всеки детайл. Потъмнелият камък стоеше в средата на сечището, без да хвърля сянка в бледата утринна светлина. Беше стар жертвеник и напоследък не беше използван. Петната, попили в шуплите на скалата, бяха почернели от годините, скелетите по земята бяха почти потънали в пръстта и бяха покрити със зелен мъх. Забързан паяк се шумгна в празното око на един череп, сякаш търсеше спасение в тъмната сводеста кухня. Много от скелетите бяха счупени, виждаха се следи от малки остри зъби на горски животни, които се бяха хранили с мъртвите тела. Евтина почерняла сребърна брошка лежеше заплетена в няколко дребни кости, до нея

имаше позеленяла месингова тока.

– Махни се оттам, Гарион – каза Силк с отвращение.

– Като че ли ми помага, като се вирам в тези неща – отговори Гарион спокойно и продължи да изучава жертвеника и скелетите около него. – Отвлича вниманието ми от страха, който изпитвам.

Разкърши рамене и големият меч се размести на гърба му.

– Не мисля, че светът се нуждае от подобни неща. Може би е време някой да направи нещо по този въпрос.

Мъдрите очи на Белгарат се присвиха.

– Вече сме започнали – отбеляза магьосникът. – Хайде да хапнем и да поспим.

Завързаха конете, закусиха набързо и се увиха в одеялата си под храстите в края на сечището. Нито жертвеникът, нито странната решителност, която той породил у него, можаха да попречат на Гарион да заспи веднага.

Събуди го слаб шепнеж глас в ума му. Беше почти обяд. Бързо седна и се огледа, за да открие източника на това смущение, но нито гората, нито ручейт криеха някаква заплаха. Но Белгарат се бе изправил и гледаше един голям ястреб, който кръжеше над тях.

„Какво правиш тук?“

Старият магьосник не говореше високо, просто подхвърли въпроса към небето с подсъзнанието си. Ястребът е спусна към сечището, плесна с криле, за да избегне жертвеника, и кацна на тревата. Погледна Белгарат със свирепите си жълти очи, които проблеснаха и сякаш се замъглиха. Когато блещукането изчезна, се появи уродливият чародеец Белдин. Беше все така дрипав, мръсен и раздражен като последния път, когато го видя Гарион.

– Само дотук ли успя да стигнеш? – попита той Белгарат остро. – Защо се забави? Отбиваше се във всяка кръчма по пътя, нали?

– Забавихме се малко – отговори Белгарат спокойно.

Белдин продължи да мърмори сърдито.

– Ако продължите да се влачите по този начин, ще стигнете в Ктхол Мишрак чак в края на годината.

– Ще стигнем, Белдин. Прекалено много се безпокоиш.

– Все някой трябва да се притеснява. Знаете, че ви преследват, нали?

– Колко са далеч?

– Около пет левги.

Белгарат сви рамене.

– Това е достатъчно. Ще се откажат, когато стигнем до Моринланд.

– Ами ако не се откажат?

– Да си бил с Поулгара напоследък? – попита Белгарат сухо. – Мислех, че съм се отгървал от всичките „ами ако“.

Белдин сви рамене – доста комичен за уродливата му фигура жест.

– Видях я миналата седмица – съобщи той. – Знаеш ли, тя имаше някои интересни планове за вас.

– Дошла е в Долината? – изненада се Белгарат.

– Просто минаваше. Беше с армията на едно червенокосо момиче.

Гарион отметна одеялото си и възкликна:

– С чия армия?

– Какво става там? – попита Белгарат остро.

Белдин се почеса по рошавата коса.

– Така и не разбрах съвсем – призна той. – Всичко, което знам, е, че алорните следват онази малка червенокоса толнебранка. Тя нарича себе си риванска кралица, каквото и да означава това.

– Се'недра? – Гарион не можеше да повярва.

– Преминала е през Арендия като чума – продължи Белдин. – След нея не беше останал и един здрав мъж в кралството. После продължи към Толнедра и докара баща си до припадък. Не знаех, че получава пристъпи.

– Появяват се в рода на Боруни от време на време – каза Белгарат. – Нищо сериозно, но те държат да го запазят в тайна.

– Както и да е – продължи гърбавото човече. – Докато от устата на Ран Боруни излизаше пяна, дъщеря му му открадна легионите. Успя да убеди половината свят да се присъедини към армията ѝ. – Белдин погледна Гарион с насмешка. – Ти си бъдещият ѝ жених, нали?

Гарион кимна безмълвно, защото нямаше доверие на гласа си. Белдин се изкиска.

– Може да ти хрумне да избягаш от това задължение.

– Се'недра? – избърбори Гарион отново.

– Настроението му май се развали – отбеляза Белдин.

– Беше доста напрегнат последните дни и нервите му не са съвсем добре – отговори Белгарат. – Ще се върнеш ли в Долината?

Белдин кимна.

– С близнаците ще се присъединим към Поулгара, когато кампанията започне. Може да има нужда от помощ, ако кролимите я нападнат със сила.

– Кампания? – възкликна Белгарат. – Каква кампания? Казах им

просто да вдигнат малко шум. Специално им заръчах да не нападат чужди територии.

– Изглежда, не са те послушали. Алорните не са много съдържани в такива случаи. Очевидно са се събрали и са решили да предприемат нещо. Онзи дебелият изглежда доста интелигентен. Иска да вкара черекската флота в Източно море и да извърши няколко варварщини срещу малореанските кораби. Останалото доста прилича на игра.

– Да не ги остави самички и за миг човек! – развилня се Белграт. – Как е възможно Поулгара да се поддаде на тази идиотщина?

– Планът си има своите достойнства, Белграт. Колкото повече малореанци се издавят, с толкова по-малко ще трябва да се бием.

– Никога не сме планирали да се бием с тях, Белдин. Ангараките няма да се съюзят, докато Торак не се върне, за да ги събере отново, или докато не се изправят срещу общ враг. Току-що разговаряхме с Дроста лек Тун, надракския крал. Той е абсолютно убеден, че мургите и малореанците се канят да воюват помежду си. Дори иска да се съюзи със Запада само и само да се измъкне невредим от това. Когато се върнеш, опитай да вразумиш Родар и Анхег. Аз си имам достатъчно други проблеми.

– Проблемите тепърва започват, Белграт. Преди няколко дни близнаците имаха просветление.

– Какво са имали?

Белдин сви рамене.

– Как иначе би го нарекъл? Работеха върху нещо, което нямаше нищо общо с всичко това, и изведнъж изпаднаха в транс и започнаха да дърдорят. Отначало само повтаряха онези безсмислици от Хрониките на Мрин, знаеш пасажа – където умът на пророк Мрин грохва и започва да издава животински звуци. Както и да е, те отново се върнаха на тази част и този път разбрахме какво означава.

– И какво? – попита Белграт. Очите му пламтяха.

– Сигурен ли си, че искаш да знаеш?

– Разбира се, че искам.

– Добре. Беше нещо такова: „Съзирам, че сърцето от камък ще се умилостиви и красотата, която беше унищожена, ще се възстанови, и окото, което го няма, ще се върне.“

Белграт се вгледа в него.

– Това ли е?

– Това е – каза Белдин.

– Но какво означава? – попита Гарион.

– Само това, което се казва, Белгарион – отговори Белдин. – Поради някаква причина Кълбото ще възстанови Торак.

– Тогава излиза, че Торак ще победи – каза Гарион вцепенено.

– Не се казва нищо за победа или загуба, Белгарион – поправи го Белдин. – Всичко, което се казва, е, че Кълбото ще поправи това, което е сторило на Торак, когато го е използвал, за да разруши света. Но не се казва защо.

– Винаги има такива затруднения с Пророчеството – отбеляза Белгарат. – Има поне десетина възможни варианта, сред които трябва да откриеш истинския.

– А понякога всички са истински – добави Белдин. – Ето защо е толкова трудно да го разбереш. Тъкмо решим да се съсредоточим върху едно и в същия момент Пророчеството включва всичко. Ще поработя върху това и ще видя дали ще мога да измъкна някакъв смисъл от предсказанието. Ако достигна до нещо, ще те уведомя.

Той се наведе леко, изви ръце и ги разпери като криле.

– Внимавай за мориндими – каза той на Белгарат. – Ти си добър вълшебник, но заклинанията са нещо съвсем различно и понякога ти се изплъзват.

– Мисля, че ще се справя, ако се наложи – отговори Белгарат язвително.

– Може би – каза Белдин. – Стига да успееш да запазиш спокойствие.

Той трепна, отново прие облика на ястреб, плесна с криле и се издигна в небето. Гарион го проследи, докато се превърна в малка точка.

– Странно посещение – каза Силк, като се измъкна изпод одеялата си. – Изглежда, доста неща са се случили, откакто сме тръгнали.

– И нито едно положително – добави Белгарат кисело. – Да тръгваме. Сега наистина ще трябва да побързаме. Ако Анхег вкара флотата си в Източно море и започне да потапя малореанските кораби, Закат може да реши да се премести на север. Ако не стигнем там първи, може да стане твърде опасно.

Старецът се намръщи заплашително и измърмори:

– Ех, да ми падне вуйчо ти! Ще го...

Оседлаха конете и поеха покрай гората на север. Въпреки доста неубедителните твърдения на двамата магьосници, Гарион яздеше обзет от отчаяние. Щяха да загубят и Торак щеше да го убие.

„Престани да се самосъжаляваш“ – обади се вътрешният глас.

„Защо ме замеси в това?“ – попита Гарион горчиво.

„Вече обсъждахме този въпрос.“

„Той ще ме убие.“

„Какво те кара да мислиш така?“

„Така казва Пророчеството“

Гарион спря рязко, осенен от друга мисъл.

„Всъщност ти самият го казваш. Ти си Пророчеството, нали?“

„Това е доста объркващ термин. И не съм казвал нищо за победа или загуба.“

„Не означава ли точно това?“

„Не. Означава това, което казва, нищо повече.“

„Какво друго може да означава?“

„С всеки изминат ден ставаш все по-упорит. Престани да се притесняваш за значенията и прави само онова, което е необходимо. Почти се беше справил преди малко.“

„Ако ще си говорим с недомлъвки, няма смисъл да си правим труда да продължаваме. Защо да си навличам толкова неприятности за неща, които никой не може да разбере?“

„Защото трябва да се кажат. Думата обуславя дадена случка. Ограничава я и я оформя. Без думата случката е почти произволно събитие. Това е целта на това, което наричаш пророчество – да раздели значимата от произволната.“

„Не разбирам.“

„Не съм си и помислял, че ще разбереш, но поне опита. Сега престани да се притесняваш за това. То няма нищо общо с теб.“

Гарион се опита да протестира, но гласът беше изчезнал. Все пак разговорът го накара да се почувства малко по-добре, само малко по-добре. За да се разсее, той дръпна коня си назад до този на Белгарат и попита:

– Какво точно са мориндимите, дядо? Всички говорят за тях, като че ли са ужасно опасни.

– Наистина са опасни – отговори Белгарат. – Но ако си много внимателен, можеш да се вмъкнеш в държавата им.

– Те на страната на Торак ли са?

– Мориндимите не са ничия страна. Те дори не живеят в нашия свят.

– Това не го разбрах.

– Някога мориндимите са били това, което улгосите са били преди УЛ да приеме да стане техен бог. Имаше няколко групи безбожници и всички се пръснаха в различни посоки. Улгосите отидоха на запад, а

мориндимите на север. Други групи отидоха на юг или изток и просто изчезнаха.

– Защо просто не са останали там, където са били?

– Не можеха. Решенията на боговете са нещо като заповед. В крайна сметка, улгосите си намериха бог, но мориндимите не успяха. Условието да съществуват отделно от другите хора все още е в сила. Те живеят в голата равнина отвъд северната територия предимно на малки чергарски групи.

– Какво имаше предвид, когато каза, че не живеят в един свят с нас?

– Светът е доста ужасно място за мориндима, обсебено от демони място. Те въздигат в култ дяволите и живеят повече в сънища, отколкото в реалността. Обществото им се управлява от мечтатели и заклинатели.

– В действителност няма никакви дяволи, нали? – попита Гарион скептично.

– О, има. Дяволите са много реални.

– Откъде идват те?

Белгарт сви рамене.

– Нямам никаква представа. Въпреки това те съществуват и са ужасно зли. Мориндимите ги контролират чрез заклинания.

– Заклинания? Те различават ли се от това, което правим ние?

– Доста. Ние сме магьосници, поне така ни наричат. Това, което правим, включва Думата и Волята, но това не е единственият начин да се правят разни неща.

– Не те разбирам съвсем.

– Всъщност не е чак толкова сложно, Гарион. Има няколко начина да се намесиш в нормалния ред на нещата. Вордай е вещица. Това, което прави тя, включва използването на духове, обикновено добри, понякога пакостливи, но всъщност не и злонамерени. Заклинателят използва дяволи – зли духове.

– Това опасно ли е?

Белгарт кимна.

– Много опасно. Заклинателите се опитват да контролират демоните със заклинания – магии, заклинателни формули, символи, мистични диаграми, неща от този род. Докато заклинателят не направи грешка, демонът е негов пълен роб и трябва да прави каквото му се казва. Но демонът не иска да бъде роб, затова търси начин да развали заклинанието.

– И какво става, когато успее?

– По принцип поглъща заклинателя на място. Това става доста често. Ако загубиш концентрацията си или призовеш демон, твърде силен за теб, си в голяма беда.

– Какво имаше предвид Белдин, когато каза, че не умееш да боравиш със заклинания? – попита Силк.

– Никога не съм отделял достатъчно време, за да се науча – отговори старият магьосник. – Имах други неща за вършене, пък и заклинанията са опасни и не много надеждни.

– Тогава не ги използвай – предложи Силк.

– Не съм имал подобни намерения. Обикновено заплахата от заклинанието е достатъчна, за да държи мориндимите на разстояние. Истинските сблъсъци са твърде редки.

– Мога да си го представя.

– След като стигнем там, ще се дегизираме. Има някои белези и символи, които ще накарат мориндимите да ни избягват.

– Звучи обнадеждаващо.

– Но първо трябва да се доберем дотам – подчерта старият мъж. – Да ускорим малко ход. Чака ни още дълъг път.

Той смуши коня си и го подкара в галоп.

ГЛАВА 7

Яздиха усилено през по-голямата част от седмицата, като непрекъснато се движеха на север и избягваха селищата, пръснати из надракската гора. Гарион забеляза, че нощите стават все по-кратки. Когато достигнаха предпланините на северната територия, почти през цялото денонощие бе светло. Вечерите и утрините се сливаха в няколко часа озарен от светлина здрач, после слънцето се потапяше под хоризонта, за да изгрее отново с пълна сила.

Северната територия, която отбелязваше горния край на надракската гора, представляваше верига планински върхове, които се простираха на изток и оформяха гръбнака на континента. Докато яздеха по едва забележимата пътека към седловината между два снежни върха, дърветата оредяваха все повече и накрая изчезнаха напълно. Нямаше да има повече дървета. Белгарат спря край една от последните горички и отрязва петстотин дълги фиданки.

Вятърът, който слизаше от върховете, беше хладен и носеше мириса на безконечна зима. Когато стигнаха до оголеното било, Гарион за

първи път се вгледа в необятната равнина, която се простираше пред тях. Нямаше никакви дървета, а само висока трева, която се огъваше на вълни под напора на скитащия вятър. Реките течаха сякаш без посока, имаше хиляди плитски езера, пръснати безразборно, сини и искрящи под лъчите на северното слънце.

– Докъде стига? – попита Гарион тихо.

– Оттук до полярния лед – отговори Белгарат. – Неколкостотин левги.

– И тук живеят само мориндимите?

– Никой друг не иска. През по-голямата част от годината всичко е покрито със сняг и мрак. И половин година няма слънце.

Спуснаха се по скалистия склон към равнината. Откриха ниска, плитка пещера в основата на гранитна канара, която, изглежда, беше граничната линия между планините и предпланините.

– Ще спрем тук – каза Белгарат. – Трябва да направим някои приготовления, пък и конете имат нужда от почивка.

През следващите няколко дни бяха твърде заети. Белгарат се занимаваше предимно с външността им, Силк заложи капани по заешките пътеки, криволичещи през високата трева, а Гарион преброди хълмовете да търси някакви специални корени и бяло цвете със специфична миризма, които му бе показал Белгарат. Самият магьосник седеше на входа на пещерата и изработваше различни сечива от дръвчетата, които беше отсякъл. Корените, които Гарион събра, съдържаха тъмнокафяво багрилно вещество и Белгарат внимателно го втри в кожата им.

– Мориндимите са тъмнокожи – обясни той, докато боядисваше ръцете на Силк. – Малко по-тъмни от толнедранците и нийсаните. Ще се изтрие след няколко седмици, но ще трае, докато преминем тази местност.

След като потъмни кожата им, той смачка странно миришещото цвете и се получи блестяща черна течност.

– Косата на Силк е в подходящ цвят – каза той. – Ще мина някак си с моята, но тази на Гарион ще трябва да се потъмни.

Той разрези част от течността с вода и боядиса пясъчнорусата коса на Гарион в черно.

– Добре – ухили се той, като свърши. – Има достатъчно и за татуировките.

– Татуировки? – попита Гарион стреснато.

– Мориндимите се рисуват по цялото тяло.

– Ще боли ли?

– Няма да се татуираме в истинския смисъл на думата, Гарион – каза Белгарат. – Това отнема доста време. Освен това се страхувам, че леля ти ще изпадне в истерия, ако те върна при нея с рисунки по тялото. Ще имаш татуировки само докато преминем през Моринланд. После ще се измият.

Силк седеше с кръстосани крака пред пещерата и се правеше на шивач – пришиваше току-що одрани заешки кожи към дрехите им.

– Няма ли да се вмиришат след няколко дни? – попита Гарион, като сбръчка нос.

– Възможно е – призна Силк. – Но нямам време да ги суша.

По-късно, докато рисуваше внимателно татуировки върху лицата им, Белгарат обясняваше облика, който щяха да приемат.

– Гарион ще бъде търсачът – каза той.

– Какво значи това? – попита Гарион.

– Не мърдай – каза Белгарат и се намръщи. Тъкмо рисуваше под очите на Гарион линии с гарваново перо. – Търсенето е мориндимски ритуал. За младия мориндим е обичай да предприеме някакво търсене преди да заеме дадено положение в клана си. Ще носиш бяла кожена лента на главата си и това копие, което направих за теб. Не е истинско – предупреди го той, – така че не се опитвай да промушиш някого с него.

– Ще запомня.

– Ще напомним мечта ти, така че да прилича на реликва или нещо подобно. Заклинателят може да се заблуди от внушението на Кълбото и да не го забележи, зависи от това колко е добър. Още нещо – на търсача е абсолютно забранено да говори при каквито и да било обстоятелства, така че си дръж устата затворена. Силк ще бъде твоят мечтател. Той ще носи бяла кожена лента на лявата си ръка. Мечтателите говорят със загадки и безсмислици през повечето време, имат склонност да изпадат в транс и истерии. – Той се вгледа в Силк. – Мислиш ли, че ще се справиш?

– Имай ми доверие – отговори Силк и се ухили.

– Не съм много сигурен – измърмори Белгарат. – Аз ще бъда заклинателят на Гарион. Ще нося жезъл с рогат череп, това ще накара повечето мориндими да ни избягват.

– Повечето? – попита Силк бързо.

– Смята се за лош навик да се спречкваш с търсач, но се случва от време на време.

Старият мъж огледа критично татуировките на Гарион.

– Добри са – каза той и се обърна към Силк с перото в ръка.

Когато приключиха с подготовката, тримата бяха неузнаваеми. Лицата им приличаха на грозни дяволски маски, а необлечените части на телата им бяха покрити със символи, изрисувани с черно мастило. Носеха направени от кожи ризи, а на вратовете им висяха огърлици от кости.

Белгарат се спусна до долината под пещерата, за да търси нещо. Не му отне много време да открие онова, от което се нуждаеше. Докато Гарион гледаше с отвращение, старият мъж оскверни един човешки гроб, изкопа един череп и внимателно го изчисти от пръстта.

– Ще ни трябват рога на елен – каза той на Гарион. – Не много големи.

Той приклепна и започна да търка черепа със сух пясък. Изглеждаше направо свиреп, облечен в кожи, с татуировки по всички видими части на тялото.

Сред високата трева имаше много избелели от времето рога, по тези места елените сменяха рогата си всяка зима. Гарион взе няколко и се върна при пещерата. Дядо му тъкмо пробиваше дупки на черепа. Той критично изучи рогата, които беше донесъл Гарион, избра един чифт и го набучи в дупките. Стържещият звук накара Гарион да настръхне.

– Как ти се струва? – попита Белгарат, като изправи рогатия череп.

– Доста уродливо. – Гарион потръпна.

– Точно това ни трябва – отвърна старецът, набучи черепа на върха на дълъг жезъл, украсен с няколко пера, и се изправи.

– Да събираме багажа и да тръгваме.

Поеха през високата до кръста трева. Слънцето полека се спускаше над хоризонта, после потъна зад него. Миризмата на суровите кожи, които Силк беше пришил към облеклото им, не беше много приятна. Гарион се опитваше да не гледа отвратителния череп, който увенчаваше жезъла на Белгарат.

– Наблюдават ни – подхвърли Силк изведнъж.

– Естествено – отговори Белгарат. – Продължавайте да яздите.

Първата им среща с мориндимите беше точно по изгрев слънце. Бяха спрели на стръмния пясъчлив бряг на криволичещ поток, за да напоят конете, когато десетина ездачи, облечени в кожи и с татуирани лица, спряха на отсрещния бряг. Не говореха, но се взираха строго в отличителните белези, които Белгарат така старателно беше изрисувал. След малко обърнаха конете и си тръгнаха. После един от тях се върна в галоп – носеше вързоп, увит в лисича кожа. Спря, пусна вързоп на брега на потока и отново потегли, без да се обръща.

– Какво стана? – попита Гарион.

– Вързопът е нещо като подарък – отговори Белгарат. – Дар за дяволите, които евентуално ни придружават. Иди го вземи.

– Какво има в него?

– Разни неща. На твое място не бих го отворил. Забравяш, че не трябва да говориш.

– Няма никой наоколо – отвърна Гарион, като се озърна, за да се увери, че никой не ги наблюдава.

– Не бъди толкова сигурен – отговори старецът. – Може да са се скрили в тревата. Иди вземи подаръка и да продължим. Държаха се достатъчно учтиво, но ще са много по-щастливи, ако отведем нашите дяволи от тяхната територия.

Яздеха през голата равнина, съпровождани от рояци мухи, привлечени от миризмата на нещавеното им кожено облекло.

Следващата им среща с мориндимите, няколко дни по-късно, не беше толкова приятна. Бяха стигнали до хълмиста местност. Сред тревата се издигаха огромни обли бели камъни, рунтави диви говеда с големи рога пасяха кротко наоколо. Беше облачно, така че краткотрайният здрач, който обозначаваше преминаването от един ден в друг, остана почти незабележим. Тримата тъкмо се спускаха по не много стръмния склон към голямо езеро, което приличаше на огромен тънък лист олово под облачното небе, когато изведнъж от високата трева изскочиха татуирани войни, облечени в кожи, с дълги копия и къси лъкове, направени от кост.

Гарион рязко дръпна юздите на коня си и погледна Белгарат.

– Просто ги гледай право в очите – каза тихо дядо му. – И помни, че не ти е разрешено да говориш.

– Идват още – каза кратко Силк, като вдигна брадичка към билото на съседния хълм, откъдето слизаха още десетина мориндими, възседнали изрисувани коне.

– Аз ще говоря с тях – каза Белгарат.

– Изобщо не възразявам.

Човекът, който водеше групата ездачи, беше по-плещест от останалите и черната татуировка на лицето му беше очертана с червено и синьо, което го отличаваше като виден мъж в клана му и правеше дяволската маска на лицето му страшна. Носеше дълга тояга, украсена със странни символи и инкрустирана с цял ред остри зъби от различни животни. Начинът, по който я носеше, показваше, че тя е по-скоро символ на власт, отколкото оръжие. Яздеше без седло, само с един ремък за юзда. Спря коня си на трийсетина метра от тримата и рязко попита:

– Какво търсите в земите на клана на невестулката? – Очите му излъчваха враждебност.

Белгарат се изправи възмутено и хладно отговори:

– Вождът на клана на невестулката сигурно е виждал и друг път знака на търсача. Не проявяваме никакъв интерес към земите на клана на невестулката. Просто следваме заповедите на дявола на клана на вълка в търсенето, което ни е поверил.

– Не съм чувал за клана на вълка – отговори вождът. – Къде се намират земите ви?

– На запад – отговори Белгарат. – Пътувахме две увеличения и намаления на духа на луната, за да стигнем дотук.

Вождът сякаш се впечатли от това.

Един мориндим с дълги бели плитки и рядка мръсна брада смуши коня си и застана до вожда. В дясната си ръка държеше жезъл, увенчан с череп на голяма птица. Зеещата човка беше украсена със зъби, които й придаваха свиреп вид.

– Как е името на дяволския дух на клана на вълка? – попита той. – Може би го познавам.

– Съмнявам се, заклинателю на клана на невестулката – отговори Белгарат учтиво. – Той рядко се отдалечава от народа си. Във всеки случай не мога да кажа името му на никой освен на мечтателите.

– Можеш ли да кажеш нещо за външността му? – попита заклинателят с белите плитки.

Силк, който сякаш се беше вкаменил на седлото си, изведнъж издаде дълъг клокочещ звук и извъртя очи така, че се виждаше само бялото. После конвулсивно размаха ръцете си във въздуха.

– Пази се от дявола Агринжа, който върви невидим до нас – изрече той напевно с глух, пророчески глас. – Виждал съм лицето му с три очи и устата му със сто зъби в сънищата си. Окото на простосмъртен не може да го съзре, но седемте му ръце с нокти се пресягат дори сега да разкъсат всеки, който се изпреди на пътя на избрания от него търсач, носителя на копието на клана на вълка. В кошмарите си съм го виждал да се храни. Гарванът се приближава, жаден за човешка плът. Пази се от глада му.

После потръпна и се отпусна на седлото си, като че ли изведнъж се изтощи.

– Очевидно си го правил и друг път – промърмори Белгарат под носа си. – Моля те, опитай се да ограничиш въображението си. Може да ми се наложи да възпроизведа това, което бълнуваш.

Силк му намигна скришом. Описанието на дявола беше създадо ясно впечатление у мориндимите. Ездачите се заоглеждаха нервно, а другите, които стояха във високата до кръста трева, се скупчиха и сграбчиха оръжията по-здраво.

Един слаб мориндим с бяла кожена лента на лявата ръка се промуши през групата уплашени войни. Десният му крак беше изкривен и той залиташе. Хвърли на Силк поглед, пропит с истинска омраза, после разпери широко ръце и се разтрепери. В следващия миг гърбът му се изви и той падна и овърша тревата, очевидно обладан от неземни сили. После застина и проговори.

– Дяволският дух на клана на невестулката, великият Хоржа, ми говори. Той иска да знае защо дяволът Агринжа е изпратил търсача си в земите на клана на невестулката. Той е много страшен. Има четири очи и сто и десет зъба и всяка от шестте му ръце има по осем нокътя. И се храни с коремите на мъже.

– Жалък подражател – изсумтя презрително Силк. – Дори не може да измисли както трябва собственото си видение.

Заклинателят на клана на невестулката го погледна с презрение, обърна се към Белгарат и заяви:

– Дяволският дух Хоржа предизвиква дяволския дух Агринжа. Заповядва да се махнеш или ще откъсне корема на търсача на Агринжа.

Белгарат изруга.

– Какво сега? – промърмори Силк.

– Трябва да се бия с него – отвърна Белгарат кисело. – Знаех си до какво ще ни доведе всичко това. Този с белите плитки се опитва да се прочуе. Вероятно напада всеки заклинател, който му се изпречи на пътя.

– Можеш ли да се справиш?

– След малко ще разберем.

Белгарат се свлече от седлото си и се изправи срещу мориндима.

– Предупреждавам те да стоиш настрана – прогърмя гласът му, – иначе ще дам свобода на глада на нашия дяволски дух и той ще те изяде.

С върха на жезъла си той нарисова на земята кръг, а вътре в него звезда с пет върха и застана решително в центъра на рисунката.

Заклинателят с белите плитки се засмя и също слезе от коня си. Бързо нарисова подобен символ на земята и стъпи в него.

– Ужас – измърмори Силк. – Щом символите са нарисувани, нито един от двамата не може да се откаже.

Белгарат и заклинателят с белите плитки започнаха да мърморят

заклинания на език, който Гарион никога не беше чувал, и заразмахваха увенчаните с черепи жезли. Мечтателят на клана на невестулката изведнъж осъзна, че се намира в средата на неизбежна битка, като по чудо се възстанови от транса, скочи и избяга ужасен.

Като се опитваше да запази достойнство, вождът внимателно отстъпи и се отдалечи от двамата мърморещи старци.

На двайсетина метра вляво от двамата заклинатели, над един огромен камък, се появи блещукащо вълнение. Движението привлече вниманието на Гарион и той се вгледа изненадано натам. Блещукането стана по-ясно: сякаш парчета от дъгата се вляха в него като премигваха, прииждаха като вълни, като разноцветни пламъци, надигащи се от невидим огън. Докато Гарион с изумление наблюдаваше, се появи второ блещукаше – надигаше се вдясно от високата трева. То също започна да привлича различни цветове. Докато се вираше първо в едното, а след това в другото, Гарион видя или си по-скоро си представи, че вижда очертаня, които започват да изплуват в центъра на всяко вълнение. Отначало очертанята бяха безформени, променящи се, просто искрящи цветове, които проблясваха в блещукащия въздух. След това, очевидно достигнали определена точка, очертанята се възпламениха и две извисяващи се фигури застанаха лице в лице, като ръмжаха и се гледаха с безумна омраза. И двете бяха огромни, с необятни рамене. Кожите им бяха разноцветни, в различни нюанси, които преминаваха през тях на талази.

Фигурата, която стоеше в тревата, имаше трето око, което гледаше злобно между другите две, огромните ѝ предни крайници завършваха с ръце със седем хищно извити нокътя. Стърчащата муцуна на съществото зейна широко, разкривайки остри като игли зъби, и то изрева оглушително. В рева му имаше омраза и хищен глад.

Другото същество стоеше превито до камъка. Имаше огромни рамене и дълги люспести ръце, които се извиваха във всички посоки като змии. Всяка от тях завършваше с широко разперена лапа с много нокти. Два чифта очи, разположени един над друг, гледаха обезумяло изпод големите вежди и муцуната, в която имаше истинска гора от зъби. Чудовището вдигна ужасното си лице и изрева, от устата му потече лигава пяна.

Дори само като се вглеждаха едно в друго, двете чудовища преживяваха мъчителна вътрешна борба. Кожите им се набръчкаха, огромни движещи се подутини се появиха на странни места по гърдите и лицата им. Гарион изпита странното чувство, че вътре в тях има нещо съвсем различно и може би дори по-лошо. Двата дявола с ръмжене напредваха

един към друг, но независимо от очевидната им готовност да се бият, изглеждаха почти принудени, подтикнати насила към тази борба. Като че ли бяха обзети от ужасно двоумене. Уродливите им глави рязко се въртяха, те ту се гледаха един друг и ръмжаха, ту гледаха заклинателите, които ги контролираха. Доколкото Гарион разбираше, тази неохота идваше от дълбините на натурата на всеки дявол. Това беше поробване, чуждата заповед на някой, когото те мразеха. Веригите на заклинанието и магичната формула, с които Белгарат и мориндимът с белите плитки бяха завързали чудовищата, за тях бяха непоносима агония, която се долавяше в ръмженето им.

Белгарат ругаше. Капчици пот се стичаха по боядисаното му лице. Магичните формули, които държаха дявола Агринжа, се сипеха от устата му. И най-малката неувереност на всяка от думите или образа, който беше сформирал в ума си, щеше да сломи властта над чудовището, което беше призовал, и то щеше да се нахвърли срещу него.

Съществата, които сякаш се опитваха да се саморазкъсат отвътре, се приближиха едно към друго и започнаха да се бият. Хапеха се и се дращеха, късаха парчета люспеста плът с ужасните си челюсти. Земята под краката им трепереше.

Изумен и уплашен, Гарион наблюдаваше дивата борба. Забеляза обаче една странна разлика. От раните на Агринжа течеше кръв, странна, тъмна кръв, тъмnochерена, почти черна. Хоржа обаче не кървеше. Плътта, откъсната от предните му крайници и рамене, беше като парчета дърво. Заклинателят с белите плитки също забеляза разликата и изведнъж в очите му се появи ужас. Гласът му стана писклив и той отчаяно закрепя магически формули на Хоржа – бореше се да задържи дявола под контрола си. Движещите се подутини под кожата на Хоржа станаха по-големи, по-подвижни. Огромният дявол пусна Агринжа и се изправи. Гърдите му се надигаха, в очите му гореше надежда.

Мъжът с белите плитки се разтрепери. Магическите формули, които валяха от устата му, бяха колебливи. Изведнъж някаква почти непроносима дума заплете езика му. Отчаяно той опита отново, после още веднъж, но се запъна и не можа да продължи.

С триумфален рев дяволът Хоржа се изправи и сякаш избухна. Парчета люспеста кожа се разхвърчаха във всички посоки, когато чудовището се освободи от илюзията, която го беше ограничила. Имаше две големи ръце и почти човешко лице, увенчано с извити рога с върхове като игли. Вместо крака имаше копита. Синкавата му кожа се разложи. То се обърна бавно и пламтящите му очи се впериха в заклинателя.

– Хоржа! – изпищя мориндимът с белите плитки. – Заповядам ти да...

Езикът му се преплете и той с ужас загледа дявола, който се бе освободил от контрола му.

– Хоржа! Аз съм твоят господар!

Но Хоржа вече крачеше към него, огромните му копита тъпчеха тревата, стъпка по стъпка той се движеше към бившия си господар.

Мориндимът обезумя от паника, дръпна се и излезе от закрилата на кръга и звездата, нарисувани на земята.

Тогава Хоржа се усмихна с ледена усмивка, наведе се и хвана пищящия заклинател за глезените, без да обръща никакво внимание на ударите на жезъла, които се сипеха по главата и раменете му. После чудовището се изправи и мъжът увисна надолу с главата. Огромните рамене се издигнаха с ужасна сила и като се хилеше грозно, дяволът бавно и жестоко разкъса заклинателя на две.

После захвърли разкъсания труп на бившия си господар – по трева-та плисна кръв – и с дивашки рев подгони останалите.

Триокият Агринжа стоеше, превит на две, и наблюдаваше унищожението на мориндима с белите плитки почти с безразличие. Когато всичко приключи, той се обърна и хвърли изпълнен с омраза поглед към Белгарат.

Старият магьосник, облян в пот, вдигна жезъла пред себе си и лицето му стана необикновено сериозно. Вътрешната борба в тялото на чудовището стана още по-силна, но постепенно волята на Белгарат надделя и втвърди очертанието. Агринжа изрева от безсилие, като дращеше във въздуха, после изведнъж престана да се движи и променя. Ужасните му крайници се отпуснаха и главата му клюмна.

– Изчезни – заповяда Белгарат почти небрежно и Агринжа мигновено изчезна.

Изведнъж Гарион се разтрепери – повдигаше му се. Той се обърна, направи крачка настрани, падна на колене и започна да повръща.

– Какво стана? – попита Силк с треперещ глас.

– Изплъзна му се – отговори Белгарат спокойно. – Мисля, че причината беше кръвта. Когато видя, че Агринжа кърви, а Хоржа не, той разбра, че е забравил нещо. Това отслаби увереността му и той загуби концентрацията си. Гарион, престани, моля те.

– Не мога – измърмори Гарион и повърна още веднъж.

– Колко дълго ще ги преследва Хоржа? – попита Силк.

– Докато слънцето залезе – каза Белгарат. – Лош следобед за клана

на невестулката.

– Има ли някаква възможност да се обърне и да подгони нас?

– Няма причина да го прави. Не ние се опитвахме да го поробим.

Щом стомахът на Гарион се оправи, можем да продължим. Няма да ни безпокоят повече.

Гарион залиташе и бършеше устата си.

– Добре ли си? – попита го Белгарат.

– Не съвсем – отвърна Гарион. – Но ще ми мине.

– Пийни вода и се опитай да не мислиш за това.

– Ще трябва ли да го правиш отново? – попита Силк неспокойно.

– Не – отвърна Белгарат и вдигна ръка към билото на един хълм.

Там стояха няколко ездачи. – Мориндимите от областта видяха всичко. Мълвата ще се разнесе и никой няма да посмее да ни приближи. Да се качваме на конете и да продължим. Чака ни дълъг път.

През следващите няколко дни Гарион научи малко по малко всичко, което искаше да узнае за ужасната битка, на която стана свидетел.

– Очертанието е ключа към цялата работа – заключи Белгарат. – Това, което мориндимите наричат дяволски духове, не се различава кой знае колко от човешките същества. Изграждаш в съзнанието си някаква илюзия, изваждаш я от въображението си и вкарваш в нея насила духа. Колкото по-дълго успееш да го задържиш заключен в тази илюзия, толкова по-дълго той ще ти се подчинява. Ако по някаква причина въображението ти се разколебае, духът се освобождава и възвръща истинския си облик. След това губиш всякакъв контрол над него. Имам известен опит в тези неща. Преобразяването ми във вълк изостри въображението ми.

– Защо тогава Белдин каза, че не си добър заклинател? – попита любопитно Силк.

– Белдин се стреми към съвършенство – сви рамене старецът. – Според него трябва да включиш в очертанието абсолютно всичко, до последната люспа и нокът на лапите. В действителност не е така, но той има други схващания по въпроса.

– Защо не поговорим за нещо друго? – попита Гарион.

След два дни стигнаха до морето. Небето беше облачно и мръсно-сиво. Брегът беше чакълест – черни кръгли камъни, покрити с изсъхнали безцветни водорасли. Вълните се разбиваха в тях и се пенеха, за да се плъзнат отново назад с безконечна печална въздишка. Крясъците на морските птици се сливаха с фученето на вятъра.

– Накъде? – попита Силк.

Белгарат се огледа и отвърна:

– На север.

– Колко има още?

– Не знам. Мина доста време и не съм съвсем сигурен къде се намираме.

– Не може да се каже, че си най-добрият водач, приятелю – оплака се Силк.

– Не можеш да имаш всичко.

След два дни стигнаха до моста и Гарион се вгледа изненадано в него. Всъщност съвсем не беше това, което беше очаквал. Представляваше дълга редица от кръгли, бели, изгладени от вълните камъни, които стърчаха над тъмната вода и водеха към някакво тъмно петно на хоризонта. Вятърът духаше от север и довяваше остър хлад и мирис на полярен лед. Около камъните съскаше бяла пяна.

– Как ще минем по това? – отбеляза Силк.

– Ще изчакаме най-ниската точка на отлива – обясни Белгарат. – Тогава повечето рифове са извън водата.

– Повечето?

– Е, от време на време ще трябва да се поизмокрим. Хайде сега да махнем тези кожи от дрехите си. Хем ще си намерим работа, докато чакаме отлива, пък и започнаха да понамирисват.

Стъмни се и здрачът сякаш беше по-дълъг, отколкото преди седмица.

– Лятото свършва – отбеляза Белгарат, като оглеждаше камъните, които постепенно се подаваха в здрача от оттеглящата се вода.

– Колко още ще чакаме? – попита Силк.

– Около час.

Зачакаха. Вятърът гънеше високата трева над брега. Накрая Белгарат се изправи и кратко каза:

– Да вървим. Дръжте здраво конете. Камъните са хлъзгави, така че внимавайте как стъпвате.

Пътеката между първите два камъка не беше чак толкова лоша, но щом се отдалечиха от брега, вятърът се усили. Силните пръски на вълните ги мокреха, водата се въртеше в краката им и ги теглеше навътре. Беше леденостудена.

– Ще можем ли да минем преди прилива? – провикна се Силк.

– Не – отвърна Белгарат. – Ще изчакаме следващия отлив на върха на една от по-големите скали.

– Доста неприятно.

– Не чак толкова неприятно, колкото да плуваш.

Бяха изминали половината път, когато стана очевидно, че приливът се връща. Вълните се разбиваха в камъните по-често и една по-силна струя подкоси краката на коня на Гарион. Той задърпа юздите на уплашеното животно, докато копитата на коня не стъпиха несигурно върху лигавата повърхност на скалата.

– По-добре да потърсим място, където да спрем, дядо – изкрещя той, надвиквайки шума на вълните. – Много скоро ще сме потънали до шия.

– Още два острова – викна Белгарат. – Има един по-голям напред.

Последната част на пътя беше напълно залята и Гарион потръпна, когато стъпи в ледената вода. Пяната на разбиващите се вълни не позволяваше да се види дъното. Той се придвижваше опипом, като търсеше невидимата пътека с вкочанени крака. Огромна вълна се издигна чак до мишниците му и го повлече.

Но след малко най-лошото мина. Продължиха напред – водата стигаше само до глезените им – и след няколко минути се качиха на огромна бяла скала. Гарион отдъхна с облекчение – вече бяха в безопасност. Вятърът го смразяваше до кости, дрехите му бяха мокри, но поне не бяха във водата.

По-късно, докато седяха скупчени на завет от едната страна на скалата, Гарион погледна над бурното тъмно море към ниската неприветлива брегова линия, която се простираше пред тях. Бреговете, също като мориндимските, бяха от тъмни пясъци и невисоки хълмове, а над тях бе надвиснал огромен сив облак. Нямаше признаци на живот. В очертанията на земята се долавяше скрита заплаха.

– Това ли е? – попита Гарион с притихнал глас.

Лицето на Белгарат беше неразгадаемо. Той впери поглед в отсрещния бряг и каза:

– Да. Това е Малореа.

ВТОРА ЧАСТ МИШРАК АК ТУЛ

ГЛАВА 8

Първата грешка на кралица Ислена беше короната.

Тежеше много и ѝ причиняваше главоболие. Решението ѝ да я носи дойде от чувство на несигурност. Брататите войни в тронната зала на Анхег я плашеха и тя почувства нуждата от видим символ на властта си. Сега се страхуваше да се появи без нея. С всеки изминат ден я слагаше с по-малко желание и влизаше в приемната зала с по-малка увереност.

Тъжната истина беше, че кралица Ислена изобщо не беше подготвена да управлява. До деня, в който, облечена в кралско пурпурно кадифе и със златната корона на главата, тя влезе в сводестата тронна зала на Вал Алорн, за да съобщи, че в отсъствието на съпруга си тя ще управлява кралството, Ислена не можеше да вземе най-обикновени решения като това коя рокля да облече и как да стъмки косата си. Сега всеки път, когато ѝ се налагаше да направи избор, съдбата на череките висеше на косъм.

Войните се разтакаваха около огромното огнище, наливаха се с бира и изобщо не ѝ помагаша. Всеки път, когато влезеше в тронната зала, разговорите спираха и мъжете проследяваха с поглед пътя ѝ до трона с висящото знаме, но лицата им не издаваха истинските им чувства. Съвсем нелогично тя стигна до извода, че целият проблем е в братите им. Възможно ли беше да разбере какво си мисли един мъж, обрасъл до уши в косми? Само бързата намеса на лейди Мерел, равнодушната руса съпруга на граф Трелхайм, беше спряла заповедта за всенародно обръсване.

– Не можеш да направиш това, Ислена – каза ѝ категорично Мерел и издърпа перото от ръката на кралицата, която се канеше да подпише необмислената заповед. – Те са привързани към братите си както малките момчета към играчките си. Не можеш да ги накараш да ги обръснат.

– Но нали съм кралица!

– Само докато те ти позволят да бъдеш такава. От уважение към Анхег приеха решението му, но само заради това. Ако нариаш гордостта им, ще ти отнемат трона.

Тази ужасна заплаха веднага сложи край на въпроса. Ислена

установи, че все повече и повече разчита на съпругата на Барак, и много скоро, едната в зелено, а другата в кралски пурпур, станаха неразделни. Когато Ислена се сблъскаше с неподчинение, леденият поглед на Мерел обуздаваше неуважението, което се прокрадваше от време на време – обикновено когато мъжете прекаляваха с бирата. Мерел беше тази, която вземаше ежедневните решения за управлението на кралството. Когато Ислена седнеше на трона, Мерел с русата си плитка, вдигната на главата и като корона, стоеше изправена отстрани, но винаги в полезрение-то на неуверената кралица. Черек беше управляван от израженията ѝ. Лека усмивка означаваше „да“, смръщването – „не“, едва доловимото свиване на раменете – „може би“. Системата работеше доста добре.

Но имаше един човек, когото хладният поглед на Мерел не можеше да подчини. Гродег, високият белобрад старец, първосвещеник на Беллар, неизбежно искаше лична аудиенция с кралицата, а щом Мерел напуснеше съвещателната зала, Ислена беше загубена.

Въпреки призива на Анхег за всеобща мобилизация, членовете на култа на Мечката не се включваха в кампанията. Всичките им обещания да се присъединят към флотата по-късно звучаха искрено, но с времето извиненията и отлаганията им ставаха все по-красноречиви. Ислена знаеше, че зад всичко това стои Гродег. Почти всеки здрав мъж в кралството бе тръгнал с флотата, която в момента стоеше при река Алдур, готова да се присъедини към Анхег в централна Алгария. Дворцовата охрана на Вал Алорн се състоеше само от прошарен и възрастни мъже и голобради момчета и Гродег се възползваше максимално от обстоятелствата.

Проявяваше учтивост, когато ситуацията го изискваше, като се кланяше на кралицата и никога не споменаваше за предишните ѝ връзки с култа, но предложенията му ставаха все по-настоятелни. Когато Ислена се колебаеше дали да приеме предложението по един или друг въпрос, той действаше хитро и представяше това колебание като одобрение. Малко по малко Ислена губеше контрол и Гродег с въоръжената сила на култа зад гърба си се възползваше от това. Дворецът се изпълни с членове на култа. Те се разпореждаха, размотаваха се в тронната зала и открито мърмореха, докато наблюдаваха опитите на Ислена да управлява.

– Трябва да направиш нещо, Ислена – каза строго Мерел една вечер, когато двете бяха сами в покоите на кралицата.

Косата ѝ блестеше като меко злато на светлината на свещите, но в изражението ѝ нямаше нищо меко.

– Какво мога да направя? – възрази кралицата и стисна ръце. – Той никога не е проявявал открито неуважение, а и решенията му, изглежда,

защитават интересите на Черек.

– Нуждаеш се от помощ, Ислена – каза Мерел.

– Към кого мога да се обърна? – Кралицата на Черек почти се разплака.

Лейди Мерел приглади зелената си кадифена рокля и заяви:

– Мисля, че е време да пишеш на Порен.

– И какво да ѝ кажа? – проплака Ислена.

Мерел посочи масичката в ъгъла, където имаше пергамент и мастило, и каза твърдо:

– Седни. И пиши каквото ти диктувам.

Граф Братор, толнедранският посланик, определено ставаше досаден, реши кралица Лайла. Пълничката дребна кралица вървеше решително към залата, където обикновено даваше аудиенции и където посланикът я очакваше с пълна чанта документи.

Короната ѝ беше малко накриво и токовете ѝ тракаха силно по лъснатия дъбов под. Придворните в залата се поклониха, когато тя мина, но кралица Лайла ги пренебрегна – нещо съвсем необичайно за нея. Времето не беше подходящо за учтиви поздрави и глупави разговори. Трябваше най-после да се разбере с толнедранеця – беше го отлагала твърде дълго.

Посланикът беше мургав, с оредяваща коса и крив нос. Носеше кафява пелерина със златна украса, която показваше роднинството му с Боруните. Беше се отпуснал лениво в голям тапициран стол до прозореца на слънчевата стая, където трябваше да се срещне с кралица Лайла. Когато тя влезе, посланикът стана, поклони се изискано и учтиво промърмори:

– Ваше величество.

– Скъпи граф Братор – каза фамилиарно кралица Лайла, като си придаде най-безпомощното и нехайно изражение, на което беше способна. – Моля, седнете. Сигурна съм, че достатъчно добре се познаваме, така че предлагам да прескочим досадните формалности.

После се отпусна на един стол и започна да си вее с ветрилото.

– Стопли се, нали?

– Летата са приятни тук в Сендария, ваше величество – отговори графът и също седна. – Между другото, дали имавте възможност да обмислите предложенията, които направих при последната ни среща?

Кралица Лайла го погледна слисано.

– Какви предложения, граф Бладор? – После се усмихна безпомощно и продължи: – Моля да ме извините, но изглежда, тези дни съм съвсем разсеяна. Има толкова много неща, за които трябва да мисля. Направо се чужда как съпругът ми успява да поддържа нещата в ред.

– Обсъждахме администрацията на пристанището в Камаар, ваше величество – напомни й графът.

– Така ли? – Кралицата го изгледа стъписано, с пълно неразбиране, като тайно се наслаждаваше на раздражението, което премина по лицето му.

Това беше най-приятното й развлечение. Като се преструваше, че е забравила всичките предишни разговори, тя го принуждаваше да започва всеки път отначало. Знаеше, че стратегията на графа се състои в постепенно надграждане на идеята при всяка среща, така че нейната пресорена разсеяност напълно проваляше плановете му.

– И какво ни доведе до тази скучна тема? – добави тя.

– Сигурно ваше величество си спомня – протестира графът с леко раздражение. – Толнедранският търговски кораб „Звездата на Тол Хорб“ стоя закотвен седмица и половина в пристанището преди да му намерят място за разтоварване. Това забавяне ни струваше цяло състояние.

– Доста е напрегнато тези дни – въздъхна кралицата на Сендария. – Разбирате ли, това е недостиг на работна ръка. Всеки, който не е на война, е зает с превоза на запаси за армията. Въпреки това ще изпратя строго мъмрене до пристанищните власти. Има ли нещо друго, граф Бладор?

Бладор се изкашля и каза:

– Ваше величество вече изпрати едно мъмрене.

– Така ли? – престори се на учудена кралица Лайла. – Чудесно. Тогава всичко е наред, нали? И сега сте се отбили, за да ми благодарите? – Тя се усмихна палаво. – Безкрайно учтиво от ваша страна.

Тя се наведе да сложи импулсивно ръка върху китката му и нарочно събори навития пергамент, който той държеше.

– Колко съм несръчна! – възкликна тя и се наведе бързо, преди той да успее да си го вземе.

После се отпусна на стола си и почна да потупва разсеяно бузата си с пергамента, сякаш бе забравила за какво говорят.

– Всъщност, ваше величество, обсъжданията ни някак преминаха извън вашето известие към пристанищните власти – каза Бладор, като – нервно гледаше пергамента, който така сръчно му беше отнела. – Може би си спомняте, че предложих нашата помощ при управлението на

пристанището. Вярвам, ще се съгласите, че една такава помощ може да се окаже от полза при липсата на работна ръка, както ваше величество току-що спомена.

– Каква прекрасна идея! – възкликна Лайла и заудря облегалките на стола с пълничките си юмручета в пристъп на див ентузиазъм. При този предварително уговорен сигнал две от по-малките ѝ деца влетяха в стаята, като спореха високо.

– Майко! – изписка отчаяно принцеса Гелда. – Ферни ми открадна червената панделка!

– Не съм я откраднала! – отрече гордо принцеса Ферни. – Тя ми я даде за синята огърлица.

– Не съм! – озъби се Гелда.

– Даде ми я! – отвърна Ферна.

– Деца, деца – скара им се Лайла. – Не виждате ли, че мама е заета? Какво ще си помисли уважаемият граф?

– Но тя я открадна, майко! – запротестира Гелда. – Тя открадна червената ми панделка.

– Не съм! – каза Ферна и злобно се изплезе на сестра си.

Подир тях се домъкна и малкият принц Мелдиг, ококорил любопитно големите си очи. Той беше най-малкото дете на кралица Лайла. В едната си ръка принцът държеше бурканче с конфитюр, а лицето му беше обилно омазано със съдържанието.

– О, това е просто невъзможно! – възкликна Лайла и бързо скочи. – Момичета, нали трябваше да го наглеждате.

Тя се засуети около оплескания с конфитюр принц, като смачка пергамента, който държеше, и започна да бърше лицето му с него. Изведнъж спря и сякаш внезапно осъзнала какво прави, възкликна:

– О, боже! Нещо важно ли беше, граф Брадор? – Обърна се към толнедранца и му протегна намачкания, лепкав документ.

Брадор отпусна безпомощно рамене и отвърна примирено:

– Не, ваше величество. Всъщност не. Изглежда, кралското семейство на Сендария има по-важни дела в момента. – Той се изправи. – Може би ще поговорим някой друг път по този въпрос. С ваше разрешение, ваше величество. – Той се поклони, готвеше се да си тръгне.

– Да не забравите това, граф Брадор – каза Лайла и натика документа в ръцете му.

Лицето на графа се сгърчи измъчено. Щом той излезе, кралица Лайла се обърна към децата, които се хилеха дяволито, и продължи да им се кара на висок глас, докато се увери, че графът е достатъчно далеч, за да

не чува. След това коленичи, прегърна ги и избухна в смях.

– Добре ли се справихме, мамо? – попита принцеса Гелда.

– Бяхте прекрасни – отговори кралица Лайла, без да спира да се смее.

Евнухът Сади беше станал доста небрежен поради спокойствието, обзело двореца в Стис Тор през изминалата година, и един от неговите приятели реши да се възползва от това и да го отрови. Сади определено не беше очарован. Всички противоотрови бяха отвратителни на вкус и страничните им ефекти го омаломощиха и замаяха. По тази причина той очакваше появяването на пратеника на крал Таур Ургас с едва прикрито раздразнение.

– Таур Ургас, крал на мургите, приветства Сади, първия слуга на безсмъртната Салмисра – произнесе мургът с дълбок поклон, когато влезе в хладния, слабо осветен кабинет, откъдето Сади ръководеше по-вечето държавни дела.

– Слугата на кралицата змия също приветства дясната ръка на ангаракския бог. – Той изрече стереотипната фраза почти безразлично. – Мислите ли, че можем да преминем към същността? В момента се чувствам малко неразположен.

– Бях много доволен от възстановяването ви – излъга посланикът. – Отровителят задържан ли е вече?

Той дръпна един стол и седна до лъскавата маса, която Сади използваше за работно бюро.

– Естествено – отговори Сади, като разсеяно търкаше с ръка избръснатото си теме.

– Екзекутиран ли е?

– Защо пък ще правим това? Той е професионален отровител. Просо си е вършил работата.

Мургът го погледна малко сепнато.

– Ние считаме добрия отровител за държавен актив – обясни Сади. – Ако започнем да ги убиваме всеки път, когато отровят някого, много скоро няма да остане нито един, а от друга страна, не се знае кога ще поискам някой да бъде отровен.

Мургът поклати глава невярващо.

– Вие имате странно чувство за толерантност – каза той с дрезгавия си глас. – А този, който му е наредил да ви отрови?

– Това е друг въпрос – отвърна Сади. – Такива хора обикновено се

превръщат в храна за пиявиците на дъното на реката. Посещението ви официално ли е, или само наминахте да се осведомите за здравето ми?

– По малко от всичко, ваше превъзходителство.

– Вие, мургите, сте пестеливи на време – отбеляза Сади сухо. – Какво иска този път Таур Ургас?

– Алорните се готвят да завземат Мишрак ак Тул, ваше превъзходителство.

– И аз така дочух. Какво общо има това с Нийса?

– Нийсаните нямат никаква причина да обичат алорните.

– Нямаме повод да обичаме и мургите – изтъкна Сади.

– Алорните бяха тези, които завладяха Нийса след смъртта на риванския крал – напомни мургът. – А Ктхол Мургос осигури основния пазар на нийсанската стока.

– Скъпи приятелю, моля ви, карайте по същество – каза Сади, като отегчено потъркваше голата си глава. – Не възнамерявам да се ръководя от отдавнашни обиди и отдавна забравени услуги. Търговията с роби вече замира, а и следите, оставени от алорнското нашествие, изчезнаха преди векове. Какво иска Таур Ургас?

– Кралят желае да избегне кръвопролитие – заяви мургът. – Толнедранските легиони представляват значителна част от алгарската армия. Ако се появи заплаха, подчертавам, само заплаха от неприятелско нашествие по незащитената южна граница на страната му, Ран Боруни ще отзове тези легиони. Тяхната загуба може да убеди алорните също да се оттеглят.

– Искате от мен да нападна Толнедра? – попита невярващо Сади.

– Естествено не, ваше превъзходителство. Негово величество само иска разрешението ви да придвижи специални въоръжени сили през вашата територия, за да отстрани заплахата на толнедранската южна граница. Няма да се пролива ничия кръв.

– Освен тази на нийсаните, щом мургската армия се оттегли. Легионите им ще прелетят над Реката на дърветата като ядосани стършели.

– Таур Ургас е повече от склонен да остави гарнизоните си, за да гарантират целостта на нийсанската територия.

– Естествено – отбеляза Сади сухо. – Уведомете вашия крал, че предложението му е твърде неприемливо в този момент.

– Кралят на Ктхол Мургос е човек с много власт – каза мургът строго. – Той помни тези, които му се изпречват на пътя, по-добре, отколкото помни приятелите си.

– Таур Ургас е луд – каза Сади направо. – Той иска да избегне

неприятности с алорните, за да може да насочи силите си срещу Закат. Независимо от лудостта си обаче все пак не е чак толкова глупав, че да изпрати армията си в Нийса. Войниците трябва да се хранят, а Нийса е лошо място за изхранване на толкова хора, както историята вече е доказала. И най-блазнещият плод има горчив сок.

– Мургската армия си носи храна – отговори посланикът категорично.

– Това е добре. Но откъде възнамеряват да намерят питейна вода? Не вярвам, че ще се разберем по този въпрос. Ще предам вашето предложение на нейно величество. Тя, разбира се, ще вземе крайното решение. Все пак подозирам, че ще трябва да предложите нещо много по-привлекателно от постоянно мургско присъствие, за да я накарате да обмисли предложението сериозно. Това ли беше всичко?

Мургът се изправи, осеяното му с белези лице беше ядосано. Той се поклони равнодушно на Сади и се оттегли, без да пророни дума.

Сади се замисли. Можеше да спечели много при минимален залог, ако си изиграеше картите добре. Няколко предпазливи съобщения до крал Родар в Алгария биха наредили Нийса сред приятелите на Запада. Ако армията на Родар победеше, Нийса щеше само да спечели. От друга страна, ако Западът започнеше да губи, предложението на Таур Ургас би могло да се приеме на часа. И в двата случая Нийса щеше да бъде на страната на победителите. Идеята се понарави извънредно много на Сади.

Той стана – пъстрата му копринена роба изшумоля – и отиде до близкия скрин. Извади кристална гарафа, която съдържаше тъмносиня течност, отмери внимателно малко от гъстия сироп в малка чашка и го изпи. Почти веднага го обзе упойващо спокойствие, любимият му лек започна да действа. След една-две минути почувства, че е готов да са срещне с кралицата си. Дори се усмихваше, когато излезе от работния си кабинет в мрачния коридор, който водеше към тронната зала.

Както обикновено, залата на Салмисра беше слабо осветена от лампите, които висяха на дълги сребърни синджири от тъмния таван. Евнусите все така благоговеещо коленичиха пред кралицата, но вече не ѝ пеха възхвали. Сега всеки шум дразнеше Салмисра, така че беше по-благоразумно да се избягват всякакви песни. Кралицата змия лежеше на подобния на диван трон под извисяващата се статуя на Иса и дремеше. От време на време размърдваше люспестото си тяло със сух съскащ звук. Дори в неспокойната дрямка езикът ѝ се стрелкаше нервно напред-назад. Сади се приближи до трона, излегна се нехайно на лъскавия

каменен под и зачака. Миризмата му щеше да извести качулатата змия, която беше негова кралица, за присъствието му.

– Да, Сади? – прошепна тя най-после с глухо съскане.

– Мургите желаят съюз, кралице моя – каза Сади. – Таур Ургас иска да заплаши южната граница на толнедранците, за да принуди Ран Боруни да оттегли легионите си от тулската граница.

– Интересно – отвърна тя с безразличие. Безжизнените ѝ очи се стрелнаха към него, люспите ѝ зашумоляха. – Какво мислиш?

– Неутралитетът не струва нищо, божествена Салмисра – отговори Сади. – А съюз и с двете страни ще бъде доста прибързано решение.

Салмисра се обърна – пъстрата ѝ качулка проблесна и се взря в отражението си в огледалото до трона. Короната все още се крепеше на главата ѝ, лъскава и блестяща като люспите ѝ. Езикът ѝ се стрелна напред, а прозрачните ѝ като стъкло очи се взряха в огледалото.

– Направи това, което смяташ за най-подходящо, Сади – каза тя с безгрижен тон.

– Ще се заема с въпроса, кралице моя – каза Сади и сведе лице към пода в знак, че се готви да напусне тронната зала.

– Сега нямам никаква нужда от Торак – продължи Салмисра, без да престава да се взира в огледалото. – Поулгара се погрижи за това.

– Да, кралице моя – съгласи се Сади и понечи да се изправи.

Тя се обърна към него.

– Остани малко, Сади. Самотна съм.

Сади веднага пак се отпусна върху лъскавия под.

– Понякога имам странни сънища, Сади – изсъска тя. – Много странни сънища. Изглежда, помня разни неща, такива, които са се случили, когато кръвта ми е била топла и съм била жена. Странни мисли идват в сънищата ми и странни копнежи. – Тя се взря право в очите му, качулката ѝ блесна, изпъкналите ѝ очи бяха неподвижни. – Била ли съм наистина жена, Сади? Всичко изглежда като обгърнато в мъгла.

– Беше трудно време, кралице моя – отговори Сади искрено. – За всички нас.

– Знаеш ли, Поулгара беше права – продължи тя със същото смразаващо съскане. – Магията ме направи безчувствена. Мисля, че така е по-добре: никакви страсти, никакви копнежи, никакви страхове.

Тя се обърна отново към огледалото.

– Можеш да си вървиш, Сади.

Той стана и тръгна към вратата.

– О, Сади.

– Да, кралице моя?

– Ако съм ти причинила някакви неприятности преди, съжалявам.

Той се вгледа в нея.

– Не много, разбира се, само малко.

После се обърна отново към отражението си.

Когато затвори вратата, Сади се разтрепери. После отиде в кабинета си и прати да повикат Айсус. Дрипавият едноок наемник изглеждаше притеснен и угрижен.

– Влез, Айсус – каза Сади спокойно.

– Надявам се, че не таиш лоши чувства към мен, Сади – каза Айсус нервно и се огледа, за да се увери, че са сами. – Знаеш, че в това няма нищо лично.

– Всичко е наред, Айсус – увери го Сади. – Просто си направил онова, за което ти се плаща.

– Как разбра толкова бързо? – попита Айсус с определено професионално любопитство. – Повечето хора разбират, че са отровени, едва когато е твърде късно за противоотрова.

– Отварата ти има лек остатъчен вкус на лимон – отговори Сади. – Тренирал съм да го разпознавам.

– Аха – каза Айсус. – Трябва да поработя върху това. Иначе е много добра отрова.

– Отлична отрова, Айсус – съгласи се Сади. – Това ни довежда до причината, поради която те извиках. Има един човек, от когото искам да се освободя.

Окото на Айсус проблесна и той потърка ръце.

– Обичайният хонорар?

– Естествено.

– Кой е той?

– Мургският посланик.

Лицето на Айсус за момент помръкна.

– Трудно ще се добера до него – каза той и се почеса по четинестото теме.

– Ще намериш начин. На теб имам най-голямо доверие.

– Аз съм най-добрият – съгласи се Айсус без следа от фалшива скромност.

– Посланикът ме притиска с определени преговори, които трябва да отложат – продължи Сади. – Внезапната му смърт трябва да забави нещата за малко.

– Не си длъжен да ми обясняваш, Сади – каза му Айсус. – Нямам

нужда да знаеш защо искаш да бъде убит.

– Но трябва да знаеш как. Поради други причини. Бих искал да изглежда съвсем естествено. Можеш ли да направиш така, че той и двамата трима от семейството му да бъдат повалени от треска? Имаш ли нещо подходящо?

Айусус се намръщи.

– Малко е несигурно. Подобно нещо може да се изплъзне от контрол. Възможно е да заразим цялата околност.

Сади сви рамене.

– Понякога човек трябва да прави жертви. Можеш ли да го направиш?

Айусус кимна сериозно.

– Действай тогава, а аз ще подготвя съболезнователно писмо до крал Таур Ургас.

Кралица Силар седеше на тъкачния стан в голямата зала на алгарската крепост и си тананикаше тихо, докато пръстите ѝ прекарваха соваката напред-назад с монотонен, тракащ звук. Слънчевата светлина струеше от широките прозорци и изпълваше голямата широка зала със златиста светлина. Крал Чо-Хаг и Хетар бяха извън Крепостта – приготвяха голямо укрепление за армията на алорните, арендите, сендарите и толнедранците, които се приближаваха от запад. Въпреки че беше в границите на кралството, Чо-Хаг формално прехвърли властта на съпругата си, като изтъргна обет за подкрепа от страна на вождовете на всички кланове.

Кралицата на Алгария беше тиха жена и спокойното ѝ лице почти не издаваше чувствата ѝ. Беше прекарала целия си живот на заден план, често толкова ненаатрапчиво, че хората дори забравяха, че съществува. Въпреки това тя беше държала ушите и очите си отворени. Още повече, че сакатият ѝ съпруг ѝ се беше доверявал. Тихата тъмнокоса кралица много добре знаеше какво става.

Елвар, първожрецът на Алгария, стоеше наперено в бялата си роба и четеше поредица внимателно подготвени прокламации, които целяха да прехвърлят цялата власт в ръцете му. Тонът му беше снизходителен – той просто разясняваше на кралица Силар значението на документите.

– Това ли е всичко? – попита тя, когато той свърши.

– Всъщност така е най-добре, ваше величество – каза ѝ той надменно. – Целият свят знае, че жените не могат да управляват. Да изпратят ли

за перо и мастило?

– Не още, Елвар – отговори тя спокойно, без да вдига ръце от тъкачния стан.

– Но...

– Знаеш ли, сетих се нещо – каза тя и го погледна право в очите. – Ти си върховният жрец на Белар в Алгария, но никога не си излизал от Крепостта. Не е ли странно?

– Задълженията ми, ваше величество, ме заставят да...

– Първото ти задължение не е ли към хората и към децата на Белар? Не сме били прави да те държим тук, когато сърцето ти вероятно е копнеело да бъде сред клановете, за да ръководиш религиозното обучение на децата.

Той се втренчи в нея и челюстта му изведнъж увисна.

– Другите жреци също, – продължи тя. – Изглежда, всички са се събрали тук, в Крепостта, и се отегчават от административните си задължения. Жреците са твърде ценни, за да се погребват в такива задачи. Това трябва да се поправи незабавно.

– Но...

– Не, Елвар. Задълженията ми като кралица са еднозначни. На първо място стоят децата на Алгария. Освобождавам те от всичките ти задължения тук, така че можеш да се върнеш към избраното от теб призвание. – Тя се усмихна. – Дори лично ще ти съставя маршрута. Времената са неспокойни – прибави тя. – По-добре да ти осигуря ескорт, няколко сигурни мъже от собствения ми клан, които да се погрижат никой да не смущава пътуването и проповедите ти с обезпокояващи съобщения от странство.

Тя отново се вгледа в очите му.

– Това е всичко, Елвар. Мисля, че е по-добре да си приготвиш багажа. Предполагам, че ще минат няколко сезона преди да се върнеш.

Жрецът на Белар я гледеше невярващо.

– А, още нещо – подхвърли кралицата, внимателно подбра ново чиле прежда и го вдигна към слънчевата светлина. – Години минаха, откакто за последен път някой е правил преглед на табуните и стадата. Тъй като бездруго ще обикаляш насам-натам, искам да направиш точно преброяване на жребчетата и телетата в Алгария. Тъкмо ще има какво да правиш. И ще ми изпращаш отчети, нали? – Тя отново се зае с тъкането. – Свободен си, Елвар – каза тя спокойно, като дори не си направи труда да го погледне.

Вбесен, жрецът излезе, за да се заеме с приготовленията за

скитническото си изгнание.

Лорд Морин, пръв шамбелан на него императорско величество Ран Боруни XXIII-ти, въздъхна и влезе в личната градина на императора. Несъмнено предстоеше тирада, която Морин беше чувал поне десетина пъти. Императорът имаше необикновената способност да се повтаря.

Но Ран Боруни беше в странно настроение. Плешивият дребен монарх с голям нос седеше умислен в стола си под едно сенчесто дърво, заслушан в песента на канарчето си.

– Никога повече не проговори, знаеш ли, Морин? – каза императорът. – Направи го единствено онзи път, когато Поулгара беше тук.

Той се взря с натъжени очи в малката златна птичка, след това въздъхна тежко.

– Мисля, че се провалих в тази сделка. Поулгара ми даде канарче, а в замяна взе Се'недра.

Той огледа окъпаната от слънчева светлина градина и студените мраморни стени, които я заобикаляха.

– На мен ли ми се струва така, Морин, или дворецът наистина изглежда неприветлив и празен?

После отново потъна в унило мълчание, втрещил неவிждащ поглед в лехата пурпурни рози.

Последва странен звук и лорд Морин се вгледа проникателно в императора, изплашен, че господарят му ще получи нов припадък. Но вместо това забеляза, че Ран Боруни се подсмивва.

– Видя ли как ме изигра тя, Морин? – усмихна се императорът. – Нарочно предизвика пристъпа ми. Какъв син щеше да стане от нея! Можеше да бъде най-великата императрица в толнедранската история.

Сега Ран Боруни се смееше открито, най-после дал израз на скритото до момента възхищение от съобразителността на Се'недра.

– Все пак тя е ваша дъщеря, ваше величество – отбеляза лорд Морин.

– Да събере такава многобройна армия само на шестнайсет! – възкликна императорът. – Какво прекрасно дете!

Изглежда, Ран Боруни внезапно се беше съвзел от мрачната раздрънителност, която го беше завладяла след завръщането в Тол Хонет. Но след малко смехът му заглъхна, бляскавите му очи се присвиха хитро и той каза замислено:

– Обаче легионите, които открадна от мен, ще станат доста

капризни, ако нямат професионален предводител.

– Бих казал, че това е проблем на Се'недра, ваше величество – отговори Морин. – Или на Поулгара.

– Ами... – императорът почеса едното си ухо. – Не знам, Морин. Положението е доста неясно.

Той се вгледа в шамбелана си.

– Познаваш ли генерал Варана?

– Херцогът на Анадиле? Разбира се, ваше величество. Истински професионалист – стабилен, непретенциозен, изключително интелигентен.

– Той е стар приятел на семейството – сподели Ран Боруни. – Се'недра го познава и ще се вслуша в съветите му. Защо не отидеш при него и не му намекнеш, че може да си вземе отпуск и да отскочи до Алгария да види как се развиват нещата.

– Убеден съм, че ще зарадва – съгласи се лорд Морин. – Животът в гарнизона е доста скучен през лятото.

– Това е само предложение – подчерта императорът. – Присъствието му в зоната на военните действия трябва да бъде съвсем неофициално.

– Естествено, ваше величество.

– И ако стане така, че даде някой и друг съвет или дори поеме водачеството на легионите, ние несъмнено няма да имаме никаква представа, нали? В края на краищата как обикновеният гражданин разполага с личното си време си е негова работа, нали така?

– Напълно, ваше величество.

Императорът се ухили широко.

– И всички ще се придържахме към тази лъжа, нали, Морин?

– Неизменно, ваше величество – отвърна сериозно Морин.

Престолонаследникът на Драсния се оригна шумно в ухото на майка си, въздъхна и заспа на рамото ѝ. Кралица Порен му се усмихна, остави го в люлката и се обърна към жилавия мъж, който се беше отпуснал на близкия стол. Мъжът, който беше известен само със странното име Джавълин², беше началник на драснианската разузнавателна служба и един от най-доверените съветници на Порен.

– И така – продължи той доклада си, – армията на момичето се намира на около два дни път от Крепостта, а череките започват

2. Копие (англ.). – Б.пр.

прехвърлянето от източния бряг на Алдур.

– Изглежда, всичко върви по план – каза кралицата и седна на по-ираната маса до прозореца.

– Има известни проблеми в Арендия – отбеляза Джавълин. – Обичайните хитрини и препирни, нищо сериозно всъщност. Кралица Лайла така е извадила от равновесие Бравор, толнедраница, че е напълно възможно да е напуснал Сендария.

Мъжът се почеса по заострената брадичка.

– Получи се странна информация от Стис Тор. Мургите се опитват да преговарят за нещо, но пратениците им продължават да умират. Ще се опитаме да се доберем по-близо до Сади, за да разберем какво точно става. Какво още? А, да, хонетите най-после се обединиха около един кандидат, надут, арогантен глупак, обидил почти всички в Тол Хонет. Ще се опитат да му купят короната, но той е безнадеждно некомпетентен за император. Дори с всичките им пари ще им е трудно да го възкачат на трона. Мисля, че това е всичко, ваше величество.

– Получих писмо от Ислена, от Вал Алорн – каза кралица Порен.

– Да, ваше величество – отговори Джавълин вежливо. – Знам.

– Пак ли си започнал да четеш пощата ми, Джавълин? – попита тя с внезапно раздражение.

– Просто се опитвам да съм в течение на нещата, които стават по света, Порен.

– Казах ти да престанеш.

– Не си очаквала да го направя, нали?

В гласа му прозвуча искрена изненада. Тя се усмихна.

– Невъзможен си.

– Разбира се. Точно това се очаква от мен.

– Можем ли да помогнем някак на Ислена?

– Ще изпратя няколко души – увери я той. – Бихме могли да действате чрез Мерел, съпругата на граф Трелхайм. Тя започна да показва признаци на зрялост, пък и е близка с Ислена.

– Мисля също, че няма да е зле да наблюдаваме от по-близо нашата разузнавателна служба – предложи Порен. – Да притиснем до стената всеки, който има някакви връзки с култа на Мечката. Може би е дошло време да се заемем с това.

Джавълин кимна в знак на съгласие. Някой тихо почука на вратата.

– Да? – обади се Порен.

Вратата се отвори и един слуга си пъкна главата в стаята и каза:

– Извинете, ваше величество, но е дошъл един надракски търговец,

Ярблек. Казава, че искал да обсъди пасажа на съомгата с вас.

Слугата изглеждаше озадачен. Кралица Порен се изправи и нареди:

– Да влезе. Веднага.

ГЛАВА 9

Речите приключиха. Словата, които за Се'недра бяха истинска агония, свършиха работа и тя осъзна, че вече все по-рядко се озовава в центъра на събитията. В началото дните ѝ предоставяха безценна и великолепна свобода. Ужасното напрежение, което я обхващаше при перспективата да се обръща към огромна тъпна мъже по два или три пъти на ден, сега беше изчезнало. Раздразнителността и изтощението също изчезнаха и тя вече не се събуждаше посред нощ ужасена и трепереща. Почти цяла седмица се наслаждаваше на тази свобода. След това, разбира се, се почувства ужасно отегчена.

Армията, която беше събрала в Арендия и северна Толнедра, се движеше като голямо море в предпланините на Улголанд. Ризниците на мимбратските рицари блестяха на ярката слънчева светлина, а дългите им многоцветни знамена се ветрееха на вятъра в предните редици на армията. След тях, пръсната сред зелените хълмове, крачеше многобройната пехота на Се'недра, състояща се от сендари, астурианци, риванци и малко череки. Точно в центъра, сякаш образуваха сърцевината на войската, се придвижваха блестящите легиони на Толнедра. Алените им знамена бяха гордо издигнати, белите пера на шлемовете се развяваха в такт с отмерените им крачки. През първите няколко дни беше изключително вълнуващо да язди начело на тази огромна сила, но много скоро и това ѝ омръзна.

Постепенното изместване на принцеса Се'недра от командния пост беше до голяма степен по нейна вина. Решенията, които трябваше да се вземат, много често засягаха досадни малки подробности относно мястото за лагеруване или изхранването на войниците. Всичко това се струваше на Се'недра изключително досадно. Тези подробности обаче диктуваха бавното придвижване на армията ѝ.

Внезапно и за изненада на всички Фулрах – кралят на Сендария – пое върховното командване на войската. Той решаваше какво разстояние да се изминава всеки ден, кога да почиват и къде да стануват през нощта. Властта му съвсем закономерно произтече от факта, че боеприпасите бяха негови. Още в самото начало, когато се придвижваха през

северна Арендия, трътлестият монарх беше хвърлил бегъл поглед на доста повърхностната схема за изхранването на войската, разработена от алорнските крале. Тогава той поклати глава неодобрително и се зае с тази страна на кампанията. Сендария беше земя с много ферми и препълнени хамбари. Освен това в определени сезони по пътищата на Сендария непрекъснато кретаха препълнени със зърно каруци. С почти небрежна експедитивност крал Фулрах издаде няколко заповеди и скоро цели кервани с храна се придвижиха през Арендия до Толнедра и поеха на изток, за да последват армията. Придвижването на армията се определяше от тези скърцащи под тежестта на храната каруци.

В предпланините на Улго цялата важност на властта на крал Фулрах блесна с пълна сила.

– Фулрах – отбеляза крал Родар, когато кралят на Сендарите спря армията за още една почивка. – Ако не се движим по-бързо, ще ни трябва цялото лято, докато се доберем до източните възвишения.

– Преувеличаваш, Родар – отговори крал Фулрах кротко. – Движим се съвсем навреме. Храната тежи доста, така че конете трябва да почиват на всеки час.

– Това е невъзможно – заяви Родар. – Ще увеличи темпото.

– Ти решаващ, разбира се. – Сендарът сви рамене и погледна невъмутимо големия корем на Родар. – Но ако преумориш впрегатните ми коне днес, утре няма да ядеш. – И с това въпросът приключи.

Из стръмните дефилета на Улголанд се движеха още по-бавно. Се'недра навлезе в тази земя на гъсти гори и скалисти чукари, обзета от някакво странно предчувствие. Съвсем ясно си спомняше сблъсъка с Грул, атаките на алротите и хрулгините, които я бяха ужасили предишната зима. Този път срещнаха само няколко чудовища, които се криеха в планините на Улго. Армията беше толкова огромна, че дори и най-страшните същества я избягваха. От време на време Мандорален, баронът на Воу Мандор, казваше със съжаление.

– Може би ще мога да нападна някой от по-безопасните зверове, ако избързам с един ден пред основната армия.

– Не ти ли омръзна? – питаше го Барак.

– Остави това, Мандорален – каза Поулгара на рицаря една вечер. – Съществата не ни нараняват, а и горимът на Улго ще е доволен, ако не ги обезпокоим.

Мандорален въздъхна.

– Винаги ли е такъв? – попита крал Анхег любопитно.

– Просто не е за вярване. – отговори Барак.

Бавният поход през Улголанд, независимо от това колко ядосваше Родар, Бранд и Анхег, все пак съхрани силите на армията и тя достигна равнините на Алгария в изненадващо добра форма.

– Ще продължим до Крепостта – реши крал Родар когато армията преваля последния чукар и се пръсна по хълмистите пасища. – Трябва да се прегрупираме и не виждам никакъв смисъл да се придвижваме към основата на укреплението, докато инженерите не се приготвят. Освен това бих предпочел да не оповестявам числеността на армията на някой заблуден тул, който може да ни зърне от върха на канарата.

И така, с чести почивки, армията пое през Алгария, като отъпкваше около една миля широк път през високата трева. Огромни стада говеда спираха да пасат и наблюдаваха с удивление многобройната армия, която минаваше покрай тях, след което се обръщаха отново към тревата под зоркото око на алгарския пазач, възседнал своя кон.

Укреплението, което беше построено около високата Крепост в южната част на централна Алгария, беше огромно. Огньовете в него бяха колкото звездите. Щом се настани удобно в Крепостта, принцеса Се'недра с всеки изминат ден започна да се чувства все по-далеч от командването на войската. Не че не получаваше доклади постоянно. Бяха въведени сурови тренировки, отчасти защото голяма част от доброволците не бяха професионални войници, но основната причина беше да се избегне безделието, което водеше до проблеми с дисциплината.

Всяка сутрин полковник Брендиг, сендарски баронет със сериозно лице, лишен сякаш от всякакво чувство за хумор, докладваше за резултатите от тренировката от предишния ден, като се стараше да не пропуска и последната подробност, а за Се'недра подробностите бяха извънредно досадни.

Една сутрин, след като Брендиг се беше оттеглил почтително, Се'недра избухна.

– Ако още веднъж спомене думата „нужници“, ще се разкрещя – заяви тя на Поулгара и Адара.

– Това е важно за армия с такава численост, Се'недра – изтъкна Адара спокойно.

– Но трябва ли да говори за това непрекъснато? Що за отвратителна тема!

Поулгара, която търпеливо показваше на мъничкия рус Задача как да завързва връзките си, вдигна поглед и като прецени настроението на Се'недра, веднага измисли начин да я успокои.

– Защо, млади госпожици, не вземете конете и не отидете на езда?

Малко свеж въздух определено ще ви се отрази добре.

Не им трябваше много време да открият мимбратското момиче Ариана, защото знаеха къде точно да я потърсят. Отне им известно време обаче да я изтръгнат от съсредоточеното съзерцание на Лелдорин Уилдантор. С помощта на братовчед си Торасин той се мъчеше да научи група арендски крепостни селяни на основните правила в стрелбата с лък. Торасин, ревностен млад астуриански патриот, се беше присъединил към армията по-късно.

Се'недра подразбра, че между двамата млади мъже има някакви проблеми, но предстоящата война и евентуалната слава бяха твърде предизвикателни за Торасин. Той беше настигнал армията в западните предпланини на Улголанд полумъртъв от дългата езда. Помиряването му с Лелдорин беше бурно и сега двамата бяха по-близки от всякога. Ариана обаче наблюдаваше само Лелдорин. Взираше се в него с безумно обожание, очите ѝ блестяха и това плашеше останалите.

Облечени в меки кожени алгарски костюми за езда, трите момичета минаха през укреплението в ярката сутрешна слънчева светлина, следвани от Олбан, най-малкия син на регента на Рива, и отряд стражи. Се'недра не знаеше какво точно да мисли за Олбан. Откакто един мург посегна на живота ѝ от засада в арендската гора, младежът се беше обявил за началник на личната ѝ охрана и абсолютно нищо не можеше да го накара да се откаже от това си задължение. По някаква причина той изглеждаше едва ли не благодарен за всяка възможност, която му се предоставяше да ѝ служи. Се'недра беше сигурна, че може да го накара да престане само насила.

Беше топъл безоблачен ден. Синьото небе се простираше над необятната алгарска равнина, високата трева се гънеше под напора на вятъра. Щом Крепостта се скри от погледа ѝ, Се'недра се почувства много по-добре. Яздеше белия кон, който ѝ беше подарил крал Чо-Хаг – спокойно, кротко животно, което беше нарекла Ноубъл. Голяма част от спокойствието му произлизаше от факта, че стопанката му беше толкова малка, че той всъщност не усещаше тежестта ѝ. Още повече че в присъп на привързаност Се'недра го глезеше извънредно много и му даваше ябълки и сладки. В резултат на лекото натоварване и тази диета Ноубъл развиваше видима пълнота.

В компанията на двете си приятелки, следвана от зоркия Олбан, принцесата яздеше през пасбището, обзета от чувство на свобода.

Спряха в подножието на един дълъг хълм, за да си починат конете. Ноубъл, който пухтеше силно, хвърли укорителен поглед на малката си

господарка, но тя безсърдечно пренебрегна неизреченото оплакване и възкликна доволно:

– Какъв прекрасен ден за езда!

Ариана въздъхна.

– О, стига, Ариана! – присмя ѝ се Се'недра – За мъжете е хубаво да почувстват липсата ни поне за малко.

Ариана се усмихна тъжно и въздъхна отново.

– Може би за нас не е толкова хубаво да им липсваме.

– Каква е тази прекрасна миризма? – попита Се'недра внезапно.

Адара вдигна бялото си като порцелан лице и помириса въздуха. След това се огледа, сякаш се опитваше да определи точно къде са, и каза с необичайна заповедна нотка в гласа:

– Елате с мен! – И ги поведе надясно.

Малко над тях на тревистия склон растяха ниски тъмнозелени храсти, окичени със светлолилави цветове. Рояк сини пеперуди се носеше във възторжен облак над тях. Адара с тих вик коленичи и почти благоговейно разпери ръце, сякаш прегръщаше цветята.

Се'недра с изненада забеляза сълзи в нежните сиви очи на приятелката си, но Адара всъщност се радваше.

– Какво става, Адара? – попита тя.

– Това са моите цветя – отговори Адара с треперещ глас. – Не вярвах, че ще пораснат и че ще се пръснат така наоколо.

– За какво говориш?

– Гарион направи това цвете миналата зима само за мен. Беше само едно единствено. Видях го как се съживява в ръката му. Виж колко надалече се е хванало само за един сезон.

Се'недра почувства внезапна силна ревност. Гарион никога не беше правил цвете за нея. Тя се наведе и откъсна един светлолилав цвят, като го дръпна малко по-силно, отколкото беше необходимо.

– Криво е – каза тя, после помириса цвета и започна да го изучава критично. След миг обаче прехапа устна – не биваше да го казва.

Адара я погледна косо, готова да защити цветето си.

– Само се пошегувах, Адара – каза бързо Се'недра с лъжлива усмивка и пак завря нослето си в нежния цвят.

Против волята си обаче продължаваше да търси недостатъци в цветето.

Ариана също беше слязла от коня си и вдишваше нежното благоухание.

– Може ли да откъсна няколко цвята, лейди Адара? – попита тя. –

Мисля, че притежават някакво странно качество, което може да представлява интерес за лейди Поулгара. Долавям някаква лечебна сила, но е твърде неуловима за моята ограничена осведоменост относно мехлеми и благоуханни билки, за да мога да я определя.

– Чудесно! – възкликна Се'недра и плесна с ръце. – Няма ли да е прекрасно, ако цветето ти се окаже велико лекарство, Адара? Някакъв чудотворен лек! Можем да го наречем „розата на Адара“ и болните ще благославят името ти завинаги.

– Не прилича много на роза, Се'недра – подчерта Адара.

– Глупости – отвърна троснато Се'недра. – Аз съм кралица, така че щом казвам, че е роза, значи е роза, и толкоз. Ще занесем няколко стръка на лейди Поулгара веднага.

Тя се обърна към тантурестия си кон, който мудно гледаше цветята, като че ли се чудеше дали да не хапне малко от тях.

– Хайде, Ноубъл – каза принцесата с пресилен ентузиазъм. – Ще галопираме обратно до Крепостта.

При думата „галопираме“ Ноубъл видимо потръпна.

Поулгара проучи внимателно цветята, но за разочарование на принцесата и приятелките ѝ не потвърди тяхната лечебна стойност. Малко унила, принцесата се върна към задълженията си.

Полковник Брендиг я очакваше. След като размисли, Се'недра стигна до извода, че полковник Брендиг е най-практичният мъж, когото е срещала. Нито един детайл не беше маловажен за него. В друг мъж такава дребнавост можеше да бъде подмината като обикновена суетност, но убеждението на полковника, че значимите неща са съставени от маловажни детайли, придаваше на ревността му внимание към подробностите определено достойнство. Той сякаш беше навсякъде в укреплението.

По негово нареждане всички възета на палатките бяха стегнати, камарите снаряжение бяха подредени на пирамиди, а небрежно разхвърляните копия бяха приведени в пълна бойна готовност.

– Надявам се, че нейно величество е останала доволна от ездата си – каза учтиво полковникът, като се поклонил на Се'недра, когато тя влезе в стаята.

– Благодаря, полковник Брендиг – отговори принцесата. – Мое величество е доволна.

Беше в игриво настроение, готова да дразни сериозния сендар.

Лека усмивка докосна устните на Брендиг, но веднага след това той се зае с доклада за деня.

– Имам удоволствието да уведомя нейно величество, че драснианските инженери почти завършиха укреплението – докладва той. – Остават само скрипците и въжетата, с които ще се вдигнат черекските военни кораби.

– Отлично – каза Се'недра с онази празна, лекомислена усмивка, която знаеше, че го побърква.

Брендиг стисна леко зъби, но по лицето му нямаше друг знак за моментното му раздразнение.

– Череките вече свалят такелажата и платната и подготвят корабите за пренасяне по суша – продължи той. – Изпреварваме графика.

– Наистина чудесно! – възкликна Се'недра и запляска с ръце в истинска момичешка наслада.

– Ваше величество, моля ви – недоволен каза Брендиг.

– Съжалявам, полковник Брендиг – извини се Се'недра и нежно го потупа по главата. – По неизвестни причини вие изкарахте на бял свят най-лошото от мен. Никога ли не се смеете?

Той се вгледа в нея и каза откровено:

– Смяе се, ваше величество. Между другото, имате посетител от Толнедра.

– Посетител? Кой?

– Генерал Варана, херцогът на Анадиле.

– Варана? Тук? Какво прави в Алгария? Сам ли е?

– С още няколко толнедрански господа – отговори Брендиг. – Не са с униформи, но се държат като военни. Казват, че били тук като частни наблюдатели. Генерал Варана изрази желание да ви засвидетелства своята почит, когато е удобно.

– Разбира се, полковник Брендиг – каза Се'недра, този път със съвсем искрен ентузиазъм. – Моля ви, веднага изпратете да го повикат.

Се'недра познаваше генерал Варана от най-ранното си детство. Той беше набит мъж с посивяла къдрава коса и схванато ляво коляно, от което видимо накуцваше. Беше надарен със странното чувство за хумор, характерно за рода му. От всички аристократични династии боруните се разбираха най-добре с анадилите. Първо, и двата рода бяха от южната част на Толнедра и обикновено се поддържаха по време на споровете с могъщите северни родове. Въпреки че Анадиле беше само херцогство, владетелите му никога не бяха се държали сервилно с великите херцози от династията на боруните. В действителност анадилските херцози дори често се присмиваха на по-могъщите си съседи. Сериозни историци и държавници, те от отдавна считаха за нещастие на империята това, че

даровитата династия Анадиле няма достатъчно богатство, за да предложи добра цена за императорския трон.

Генерал Варана влезе накуцвайки в стаята и на устните му трепна лека усмивка.

– Ваше величество – поздрави той с поклон Се'недра.

– Чичо Варана – възкликна принцесата и се спусна да го прегърне. Всъщност Варана не ѝ беше чичо, но тя винаги го беше смятала за такъв.

– Какво си погубила и съсипала този път, моя малка Се'недра? – усмихна се той и я прегърна със силните си мускулести ръце. – Знаеш ли, че преобръщаш света с главата надолу? Какво правиш наред Алгария с алорнска армия зад гърба си?

– Ще завзема Мишрак ак Тул – заяви тя дяволито.

– Наистина ли? Защо? Да не би крал Гедел по някакъв начин да е обидил династията Боруни? Не съм чул за това.

– Този въпрос засяга алорните – отговори Се'недра сериозно.

– О, разбирам. Предполагам, че това обяснява всичко. Алорните не се нуждаят от конкретна причина, за да направят онова, което са си наумили.

– Ти ми се подиграваш – обвини го тя.

– Разбира се, че се подигравам, Се'недра. Анадилите се подиграват на боруните от хиляди години.

Тя се нацупи.

– Това е много сериозно, чичо Варана.

– Разбира се, че е сериозно – съгласи се той и нежно докосна издадената ѝ напред долна устна с дебелия си пръст. – Но това не е причина да престанем да се подиграваме със ситуацията.

– Ти си невъзможен – каза Се'недра безпомощно и се усмихна пряко волята си. – Какво правиш тук?

– Наблюдавам – каза той. – Генералите често правят това. В ръцете ти е единствената война в момента, така че решихме да се довлечем и да погледаме какво става. Морин го предложи.

– Шамбеланът на баща ми?

– Да, мисля, че това е длъжността му.

– Морин не би направил тона, не и на своя глава.

– Наистина ли? Не знаех.

Се'недра се намръщи и разсеяно задъвка косата си. Варана протегна ръка и извади кичура измежду зъбите ѝ.

– Морин не прави нищо, ако баща ми не му нареди.

Се'недра се замисли и пак вдигна къдрицата към устните си. Варана пак я дръпна от ръката ѝ.

– Престани! – каза тя.

– Защо? Навремето така те отучих да си смучеш палеца.

– Сега е различно. Размишлявам.

– Мисли със затворена уста.

– Това е идея на баща ми, нали?

– Не бих се осмелил да кажа, че знам какво се върти в главата на императора – отговори той.

– Добре, тогава аз ще го направя. Какво е намислила тази стара лисица?

– Това едва ли е почтително отношение към един баща, дете мое.

– Ти каза, че си тук да наблюдаваш.

Той кимна.

– И вероятно да направиш някои предложения?

Той сви рамене.

– Ако някой иска да слуша. Разбираш ли, тук съм неофициално. Имперската политика не позволява подобна намеса. Претенциите ти за риванския трон не са официално признати в Тол Хонет.

Тя му хвърли кос поглед през миглите си.

– Предложенията, които вероятно ще направиш, ако се окажеш близо до толнедранските легиони, които наистина се нуждаят от малко насоки... възможно ли е изобщо едно от тях да бъде „напред“?

– Да, възможно е да възникне такава ситуация – призна той сериозно.

– С теб има и офицери от генералния щаб, така ли?

– Да, мисля, че някои от тях от време на време служат на тази институция.

Очите му горяха от едва сдържан смях.

Се'недра отново вдигна кичур коса към устата си и генерал Варана още веднъж го издърпа от ръката ѝ.

– Какво ще кажеш да се срещнеш с крал Родар? – попита тя.

– За мен ще бъде чест да се срещна с негово величество.

– Тогава защо не отидем да го видим?

– Защо пък не?

– О, обичам те, чичо Варана – усмихна се тя и пак му се хвърли на врата.

Намериха крал Родар да се съвещава с другите предводители на армията в голяма просторна зала, която крал Чо-Хаг беше отделил за

тяхно ползване. Предводителите на армията бяха обърнали гръб на всякакво благоприличие и повечето се бяха изтегнали на удобни столове от конска кожа и гледаха как Родар, облечен в пурпурна роба, отмерва разстоянията с парче канап по огромната карта, която покриваше цялата стена.

– Всъщност не изглежда чак толкова далече – тъкмо казваше той на Чо-Хаг.

– Това е, защото мериш по картата, Родар – отговори Чо-Хаг. – Държавата ти е много хълмиста. Повярвай ми, ще ни отнеме три дни.

Крал Родар изрази доста шумно отвращението си.

– Тогава ще трябва да се откажем. Бих искал да изгоря фортите им, но нямам намерение да започна със заповеди за изпълнение на самоубийствени задачи. Три дни езда е прекалено много.

– Ваше величество – каза Се'недра учтиво.

– Да, дете? – Родар все още се мръщеше на картата.

– Бих искала да се срещнете с един човек.

Крал Родар се обърна.

– Ваше величество – каза Се'недра официално. – Позволете да ви представя негова светлост херцога на Анадиле, генерал Варана. Генерале, това е негово величество Родар, крал на Драсния.

Двамата мъже се поклониха учтиво един на друг, очите им проучваха и преценяваха другия.

– Репутацията на генерала го предхожда – отбеляза крал Родар.

– А уменията на негово величество като пълководец са били пазени в тайна – отговори Варана.

– Мислите ли, че това задоволява изискванията за благоприличие? – попита Родар.

– Ако не, по-късно бихме могли да излъжем колко мъчително учтиви сме били един към друг – намекна Варана.

Крал Родар се усмихна.

– Добре, какво прави в Алгария главният толнедрански тактик?

– Наблюдавам, ваше величество.

– И ще продължите да се придържате към тази теория?

– Естествено. По политически причини Толнедра трябва да поддържа неутралитет в тази кампания. Сигурен съм, че разузнавателната служба на Драсния е осведомила ваше величество за действителното състояние на нещата. Петимата шпиони, които имате в императорския дворец, са истински професионалисти.

– Всъщност са шестима – отбеляза крал Родар.

Генерал Варана повдигна едната си вежда.

– Би трябвало да ни уведомите.

– Бройката се променя от време на време – сви рамене Родар. – Запознат сте със стратегическата ни цел, предполагам?

– Да.

– Каква е вашата преценка... като наблюдател?

– Мисля, че сте в беда.

– Благодаря – каза Родар сухо.

– Числеността на войската налага да заемете отбранителна позиция.

Родар поклати глава.

– Това би могло да свърши работа, ако трябваше да мислим само за Таур Ургас или южните мурги, но с всеки изминат ден Закат стоварва все повече войски в Тул Зелик. Ако се укрепим и се опитаме да запазим позициите си и той реши да се придвижи срещу нас, ще ни затрупва с малореанци до есента. Изходът от тази ситуация е да вмъкнем флотата на Анхег в Източно море, за да спрем военните кораби, които транспортират войниците. Ще ни се наложи да рискуваме малко.

Варана изучаваше картата.

– Ако ще се спускате по река Марду, ще трябва да неутрализирате тулската столица – каза той и посочи Тул Марду. – Това е остров като Тол Хонет и е точно по средата на реката. Никога няма да можете да прекарате флота покрай него, докато го държи вражеската сила. Ще трябва да превземете града.

– Сетихме се вече за това – обади се крал Анхег, изтегнат в стола си с неизменната чаша бира в ръка.

– Познавате ли Анхег? – попита генерала Родар.

– По име – отговори Варана и се поклонил на крал Анхег. После продължи: – Ако Тул Марду е добре отбраняван, превземането му ще ви коства една трета от армията.

– Ще подмамим гарнизона навън – каза Родар.

– Как?

– Това зависи от Кородулин и от мен – каза крал Чо-Хаг тихо. – Щом стигнем там, мимбратските рицари ще разрушат всяко градче в планинската област, а моите хора ще навлязат в полето и ще подпалят всички посеви.

– Ще разберат, че това е само за отвличане на вниманието, ваше величество – изтъкна Варана.

– Естествено – съгласи се Бранд с боботещия си глас. – Но отвличане на вниманието от какво? Смятаме, че няма да се досетят, че главната

ни цел е Тул Марду. Ще се постареем да направим опустошенията си колкото се може по-общи. Първоначално загубата на тези градчета и посеви ще им се стори поносима, но много скоро ще трябва да предприемат нещо, за да ги защитят.

– И мислите, че ще изтеглят гарнизона от Тул Марду, за да се бият с вас?

– Това е идеята – отговори крал Родар.

Варана тръсна глава.

– Ще докарат мургите от Рак Госка и малореанците от Тул Зелик. Тогава вместо бързо нахлуване в Тул Марду ще се озовете в центъра на всеобща война.

– Това е, което вие бихте направили, генерал Варана – противопостави се крал Родар. – Но вие не сте Закат или Таур Ургас. Стратегията ни е основана на преценките за тези двама мъже. Никой от тях няма да концентрира силите си, докато не се убеди, че ние представляваме сериозна заплаха. Всеки от тях иска да запази армията си колкото се може по-дълго. Според тях ние сме просто една неприятност и оправдание да докарат армията си на бойното поле. За тях истинската война започва, когато се атакуват един друг. Всеки от тях ще се въздържи и крал Гедел ще трябва да се бие с нас сам, единствено със символичната подкрепа на мургите и малореанците. Ако се придвижим достатъчно бързо, ще вмъкнем флотата на Анхег в Източно море и всички наши войски ще се изтеглят в лагера преди да са разгадали намеренията ни.

– И тогава?

– И тогава Таур Ургас ще се озове залостен в Рак Госка – ухили се крал Анхег. – Аз ще бъда в Източно море и ще потапям малореанците, а той ще ме насърчава на всяка стъпка.

– А Закат няма да се осмели да рискува тези войски, които вече има във Тул Зелик, като се придвижи срещу нас – добави Бранд. – Защото ще загуби твърде много от хората си и тогава Таур Ургас ще има надмощие.

Генерал Варана се замисли, после каза:

– Три армии в една и съща област и никой не иска да се придвижи на никъде.

– Най-добрият вид война – ухили се крал Родар. – Няма жертви.

– Тактически единственият ви проблем е да прецените силата на атаките си преди да нападнете Тул Марду – отбеляза Варана. – Те ще трябва да бъдат достатъчно сериозни, та противникът да изтегли гарнизона от града, но не чак толкова сериозни, та да подтикнат Закат или

Таур Ургас към действие. Това е една много добра фронтова линия, господа.

– Ето защо сме наистина щастливи, че ни съветва главният толнедрански тактик – каза Родар и се поклони.

– Моля ви, ваше величество – вдигна ръка генерал Варана. – Аз просто предлагам, не съветвам. Наблюдателят може само да предлага. Съветът предполага пристрастие, което не е в съответствие с императорското становище за строг неутралитет.

– О! – каза крал Родар и се обърна към Чо-Хаг. – Трябва да се погрижим за удобството на императорския съветник и придружаващите го генерали. – И се усмихна широко.

Се'недра гледаше с тайна наслада тези двама блестящи мъже, които очевидно бяха поставили началото на едно истинско приятелство.

– Господа, ще ви оставя да се забавлявате – каза тя. – От военните дискусии ме боли глава, така че разчитам на вас да не ме въвличете в неприятности. – После направи реверанс, усмихна се и се оттегли.

След два дни от Улголанд пристигна Релг с облечените си в ризници съотечественици, изпратени от горима. Тайба, която се спотайваше, откакто армията беше пристигнала в Крепостта, се присъедини към Се'недра и лейди Поулгара, които отидоха да посрещнат улгосите, докато каруците, които ги возеха, скрибуцаха нагоре по хълма към главната порта. Красивата марагска жена носеше обикновена, дори груба ленена рокля, но виолетовите ѝ очи бяха неотразими.

Релг, с ризница с качулка, която покриваше главата и раменете, слезе от първата каруца и съвсем официално отвърна на приветствията на Барак и Мандорален. Очите му се взираха в групата, събрана край портата, докато не откриха Тайба, след което напрежението сякаш се изпари от лицето му. Без да проговори, той тръгна към нея. Срещата им беше безмълвна и не се докоснаха, въпреки че ръката на Тайба неволно се вдигна към него няколко пъти. Стояха под златната слънчева светлина, вперили очи в лицата си, без изобщо да забелязват другите. Очите на Тайба бяха впити в лицето на Релг, но в тях нямаше и следа от спокойното обожание, което изпълваше очите на Ариана, когато гледаше Лелдорин. Имаше по-скоро въпрос, дори предизвикателство. Релг, на свой ред, имаше угрижения поглед на мъж, който се разкъсва между два непреодолими натиска. Се'недра ги наблюдава известно време, но накрая отвърна очи.

Улгосите бяха настанени в една мрачна стая в основите на Крепостта, където можеха да привикнат към дневната светлина и да се опитат да

надмогнат безразсъдната паника, която ги обземаше под открито небе.

Същата вечер от юг пристигна друга малка група. Трима мъже, двама с бели наметки и един в мръсни дрипи, се появиха на портата и поискаха да влязат. Алгарите ги пуснаха веднага и един от стражите изтича до стаята на лейди Поулгара, за да я уведоми за тяхното пристигане.

– Доведи ги – каза тя на бедния мъж, който беше пребледнял и целият трепереше. – Не са били в компанията на хора от дълго време и гълпата ги изнервя.

– Веднага, лейди Поулгара – каза треперещият алгар и се поклони. – Но той ... той наистина ли ще го направи?

– Кой да направи какво?

– Онзи грозният. Той каза, че ще... – Мъжът спря, изведнъж осъзнал е кого разговаря, и се изчерви. – Не мисля, че трябва да го казвам пред вас, лейди Поулгара. Беше ужасна заплаха за мъж.

– О – каза тя. – Мисля, че знам какво имаш предвид. Това е един от неговите любими изрази. Мисля, че си в безопасност. Той го казва само за да привлече вниманието на хората. Дори не съм сигурна, че можеш да го направиш на някого и той да остане жив.

– Ще ги доведе веднага, лейди Поулгара.

Магьосницата се обърна към Се'недра, Адара и Ариана, които се бяха присъединили към нея за вечеря, и каза:

– Ще имаме гости. Двама от тях са най-сладките мъже на света, но третият има малко по-грубичък език. Ако сте чувствителни към такива неща, по-добре е да тръгвате.

Като си припомни срещата с тримата в Долината на Алдур, Се'недра веднага стана.

– Не ти, Се'недра – каза Поулгара. – Страхувам се, че ще трябва да останеш.

Принцесата преглътна трудно и посъветва приятелките си:

– На ваше място бих тръгнала.

– Толкова ли е лош? – попита Адара. – чувала съм и други мъже да ругаят.

– Не и като този – предупреди Се'недра.

– Успя да възбудиш любопитството ми – усмихна се Адара. – Мисля, че ще остана.

– Само не казвай, че не съм те предупредила – измърмори Се'недра.

Белтира и Белкира бяха все така тихи, както ги помнеше Се'недра, но уродливият Белдин беше дори по-грозен и ужасен. Ариана побягна още преди магьосникът да приключи с приветствията към лейди

Поулгара. Адара стана смъртнобледа, но смелостта я накара да остане. Когато обаче грозният дребосък се обърна да поздрави Се'недра с няколко груби въпроса и тя се изчерви до корените на косата си, Адара се оттегли предпазливо.

– Какво им е на твоите момичета, Поул? – попита Белдин невинно като се почеса по сплъстената коса. – Изглеждат малко истерични.

– Те са благовъзпитани момичета, вуйчо – отговори Поулгара. – Някои изрази са обидни за техните уши.

– Това ли било? – ухили се той. – Тази с червената коса обаче, изглежда, не е чак толкова деликатна.

– Твоите думи ме обиждат толкова, колкото и моите приятелки, Белдин – отговори Се'недра язвително и рязко. – Но не мисля, че глупавото безочие на един невъзпитан гърбушко ще ме уплаши.

– Не е зле – похвали я той и се изтегна в един стол. – Но трябва да се научиш да се контролираш. Обидата има определен ритъм и думите трябва да се леят. Но изглежда, все още не си го научила.

– Тя е много млада, вуйчо – напомни му Поулгара.

Белдин се ухили цинично на принцесата.

– Май е така.

– Престани – каза му Поулгара.

– Дойдохме...

– ... да се присъединим към похода ти – казаха близнаците. – Белдин мисли...

– ... че можеш да се сблъскаш с кролимите и...

– ... и да имаш нужда от помощта ни.

– Не е ли трогателно? – попита Белдин. – Така и не се научиха да говорят поотделно.

Той се втренчи в Поулгара.

– Това ли е цялата армия, с която разполагате?

– Череките ще се присъединят към нас при реката – отговори тя.

– Трябвало е да говориш по-убедително – каза той на Се'недра. – Не си събрала достатъчно хора. Южните мурги се люпят като личинки на мухи, а малореанците се множат като мухи месарки.

– Ще ти обясним стратегията в по-подходящо време, вуйчо – каза Поулгара. – Нямаме намерение да се бием с ангаракските армии. Просто им отвличаме вниманието им.

Той се изхили грозно.

– Бих дал всичко да видя лицето ти, когато си разбрала, че Белгарат се е измъкнал.

– Не бих се захващала с подобно нещо, Белдин – обади се Се'недра.
– Лейди Поулгара не беше доволна от решението на Белгарат и може би не е много разумно да повдигаме въпроса отново.

– Знам я каква е, като се разсърди – отвърна той и сви рамене. – Защо не изпратиш да доведат някоя овца или прасе, Поул? Гладен съм.

– Обикновено първо трябва да се сготвят, вуйчо.

Той я погледна озадачено и попита:

– Че защо?

ГЛАВА 10

Три дни по-късно армията започна да се изнася от Крепостта към временния лагер, който алгарите бяха построили на източния бряг на река Алдур. Войските на всеки народ се движеха в отделни широки колони, като утъпкваха широки пътеки през високата трева. В централната колона толнедранските легиони маршируваха с перфектно съвършенство под разветите знамена. Духът на легионите се беше подобрил значително след пристигането на генерал Варана и свитата му. Бунтът край Тол Вордю беше осигурил на Се'недра голяма войскова част, но не и старши офицери, и щом опасността от изненади премина, в редиците на легионите настъпи всеобщо отпускане. Генерал Варана не спомена нито дума за ръждивите петна по броните, нито за брадите, които бяха пуснали войниците. Силното неодобрение, изписано върху лицето му, беше напълно достатъчно. Сержантите с почернели в битките лица, които сега предвождаха легионите, само го погледнаха и веднага се заеха за работа.

Ръждивите петна изчезнаха и бръсненето отново стана редовно занимание. Тук-там по свежо избръснатите лица се виждаха синини – няма доказателство, че мускулестите сержанти са сметнали за необходимо да убедят по всякакъв начин легионерите, че отпуската е свършила.

От едната страна на легионите язدهа бляскавите мимбратски рицари. Разноцветните им знамена се ветрееха над гората от копия. Лицата им светеха от ентузиазъм. Се'недра тайно подозираше, че голяма част от тяхната ужасната слава произтича от пълната липса на каквато и да било мисъл в главите им. С малко насърчение мимбратските войски биха щурмували смело което и да било препятствие и в люта зима, и в жарко лято.

От другата страна на легионите вървяха облечените в зелено и кафяво стрелци на Астурия. Бяха сложени там съвсем преднамерено. Астурианците не бяха по-надарени със схватливост от мимбратските си сродници, така че всеобщото мнение беше, че е по-разумно между двете арендски войскови сили да има други войски, за да се избегнат неприятностите.

Зад астурианците крачеха мрачните риванци, всички облечени в сиво. С тях вървяха и череки, които не бяха с флотата, защото дори и в този момент тя беше в процес на подготовка за прехвърлянето до базата на укрепението. До мимбратите се движеха сендарските опълченци с домашно ушитите си униформи, а най-отзад, чак до хоризонта, се точеха скърцащите каруци с храната. Съвсем по фланга се виждаха и алгариите. Те не се движеха в редици, а на малки групи и водеха коне и полудиви говеда.

Възседнала белия си кон, облечена в лъскавите си доспехи, Се'недра яздеше до генерал Варана и се опитваше да му обясни каузата на тази война.

– Скъпо дете – каза генералът накрая. – Аз съм толнедранец и войник. Тези две неща не ми позволяват да приема какъвто и да било мистицизъм. Основните ми грижи в този момент са свързани с изхранването на това множество. Запасите ти се намират далеч отвъд планините и отвъд Арендия. Това е много дълъг път, Се'недра.

– Крал Фулрах се погрижи за това, чичо – каза тя самодоволно. – Докато се придвижвахме, неговите сендари пренасяха запаси по Големия северен път до Алдурфорд и после ги складираха нагоре по реката към укрепението. Там ни очакват големи количества запаси и муниции.

Генерал Варана кимна одобрително.

– Изглежда, сендарите са отлични интенданти – отбеляза той. – А носят ли оръжие?

– Мисля, че споменаха нещо за това. – отговори Се'недра. – Стрели, резервни копия за рицарите, такива неща. Изглежда, знаят какво правят, така че не задавам твърде много въпроси.

– Това е глупаво, Се'недра – каза Варана рязко. – Когато командваш една армия, трябва да знаеш всички подробности.

– Аз не командвам армията, чичо – изтъкна тя. – Аз я предвождам. Крал Родар я командва.

– И какво ще направиш, ако му се случи нещо?

Се'недра изведнъж се смрази.

– Ти отиваш на война, Се'недра, а във войната хората умират или ги раняват. По-добре се интересувай какво става около теб. Ако си затваряш очите и си запушваш ушите, няма да увеличиш шансовете си за успех. – Той я погледна. – И не си дъвчи ноктите, Се'недра. Ръцете ти няма да станат по-красиви.

Укреплението до реката беше огромно. В самия център стояха основните запаси от храна и муниции на крал Фулрах – истински град от палатки и подредени купчини оръжие. Дълга върволица шлепове беше закотвена на брега на реката и търпеливо чакаше да бъде разтоварена.

– Хората ти са били заети – каза крал Родар на трътлестия сендарски монарх, докато язدهа по широкия път между огромните камари продукти и подредени сандъци със снаряжение. – Откъде знаеше какво да донесат?

– Водех си бележки, докато слизахме през Арендия – отговори крал Фулрах. – Не беше толкова трудно да се сетя от какво ще имаме нужда – ботуши, стрели, мечове и така нататък. Всичко, което остава, е да докараме храна. Алгарските пастири ще ни снабдяват с прясно месо, но месото втръсва.

– Вече имаш достатъчно храна, за да храниш армията цяла година – отбеляза крал Анхег.

– Четиридесет и пет дни – поправи го педантично Фулрах. – Трийсет дни тук и две седмици във фортовете, които строят драснианците. Това ни е резервът. Докато шлеповете ни снабдяват с нови запаси, ще разполагаме с това количество храна. Веднъж решиш ли какви са ти целите, останалото е просто аритметика.

– Откъде знаеш по колко яде един мъж дневно? – попита Родар, като погледна високите камари хранителни продукти. – Някои дни съм погладен от други.

Фулрах сви рамене.

– Разпределя се по равно. Някои ядат повече, други по-малко, но накрая излиза горе-долу едно и също.

– Фулрах, понякога си толкова практичен, че почти ме отвращаваш – каза Анхег.

– Все някой трябва да бъде практичен.

– Сендарите ти не се ли впускат в смели и рисковани постъпки? Никога ли не правиш нищо, без да си го планирал предварително?

– Не, ако можем да го избегнем – отговори кралят на Сендария.

Близко до запасите бяха издигнати няколко шатри за нуждите на предводителите на армията и свитата им. Някъде следобед, след като се

беше изкъпала и преоблякла, принцеса Се'недра отиде в главната палатка, за да види какво става.

– Хвърлили се котва на около миля надолу по реката – докладваше Барак на братовчед си. – Тук са от четири дни. Командва ги Грелдик.

– Грелдик? – погледна го изненадано Анхег. – Той няма никакъв чин.

– Обаче познава реката – сви рамене Барак. – През последните години пътуваше навсякъде, където има вода и възможност да спечели пари. Та той ми каза, че моряците пиели много, откакто пуснали котва. Знаят какво ги очаква.

Анхег се ухили.

– Тогава по-добре да не ги разочароваме. Родар, колко още ще чакаме, докато инженерите ти бъдат готови да започнат пренасянето на корабите ми до укреплението?

– Около седмица – отговори крал Родар, като вдигна очи от следобедната си закуска.

– Съвсем навреме – заключи Анхег и пак се обърна към Барак. – Кажи на Грелдик, че ще започнем пренасянето утре сутринта преди моряците да имат време да изтрезнеят.

Се'недра не разбираше напълно значението на думата „пренасяне“, докато на следващата сутрин не отиде на брега на реката и не видя потящите се череки да издърпват корабите от водата и да ги теглят по дървени валяци. Беше ужасена от усилията, които се изискваха, за да се премести корабът само с няколко сантиметра.

И не само тя. Потресен, Дурник хвърли един поглед на това, което правеха, и веднага отиде да търси крал Анхег.

– Извинете, ваше величество – каза той почтително, – но това не е ли лошо за лодките... пък и за мъжете също?

– Кораби – поправи го Анхег. – Казват се кораби. Лодката е нещо друго.

– Както и да го наричате... тези дървета няма ли да повредят дъната им?

– Те и така пропускат по малко вода – сви рамене Анхег. – Винаги сме го правили по този начин.

Дурник бързо установи колко безсмислено е да говори с черекския крал и отиде при Барак, който навъсено разглеждаше огромния си кораб.

– Изглежда много внушително, когато плава по море – тъкмо казваше Барак на приятеля си капитан Грелдик. – Но май ще изглежда още

по-внушително, когато ни се наложи да го влачим.

– Ти беше този, който поиска най-големия военен кораб – напомни му Грелдик с широка самодоволна усмивка. – Ще трябва да осигуриш достатъчно бира, преди екипажът ти да се напие достатъчно, за да се опита да го превлече, да не говорим, че капитанът също трябва да участва в това.

– Глупав обичай – промърмори Барак кисело.

– Бих казал, че не си в настроение, Барак – ухили се Грелдик още по-широко.

Дурник ги повика настрани и започна да им обяснява нещо, като рисуваше с пръчка разни схеми по песьчливия бряг. Колкото повече говореше, толкова по-заинтересовани ставаха те.

Това, което се появи на следващия ден в резултат от техните обсъждания, бяха две ниски талиги с по дванайсет колела от всяка страна. Докато останалите череки се присмиваха, два кораба внимателно се плъзнаха от водата върху тях и екипажите задърпаха корабите по брега. Хетар, който минаваше случайно оттам, ги погледа известно време намръщено, после каза:

– Защо ги дърпате на ръка, когато сте сред най-големия табун коне на света?

Очите на Барак се разшириха, после по лицето му грейна почти благоговейна усмивка.

Смехът, който бяха предизвикали корабите на Барак и Грелдик, докато маневрираха на колелата си, много скоро премина в гневно мърморене. Двата кораба, дърпани от впрягове алгарски коне, бързо се движеха към укреплението и задминаваха всички други. За по-голям ефект Барак и Грелдик наредиха на хората си да се изтегнат лениво на палубите на корабите и да пият бира и да играят на зарове.

Крал Анхег изгледа сърдито братовчед си, който се хилеше самодоволно на палубата на големия кораб, и избухна:

– Това минава всякакви граници!

После смъкна изкривената си корона и я хвърли на земята.

– Ще бъда първият, който ще признае, че не е толкова добре да ги влачим на ръка, Анхег – каза крал Родар. – Сигурен съм, че има много философски причини за цялото това потене и ругатни, но не би ли се съгласил, че с колела е доста по-бързо?

– Това е неестествено – измърмори Анхег, все още загледан в двата кораба, които вече се бяха отдалечили от тях.

Родар сви рамене.

– Всичко е неестествено, когато го правиш за първи път.

– Ще си помисля – каза Анхег мрачно.

– На твое място не бих мислил твърде дълго – посъветва го Родар. – Популярността ти като монарх ще намалява с всяка миля, а Барак ще пазира с тази измишльотина пред моряците ти на всяка крачка по пътя до укреплението.

– Не би го направил!

– Ще го направи, сигурен съм.

Крал Анхег въздъхна горчиво.

– Върви и доведи онзи умник, сендарския ковач – нареди той нервно на един от хората си. – И да приключим с тази неприятна работа.

По-късно същия ден предводителите на армията се събраха отново в главната палатка.

– Най-големият ни проблем сега е да прикрием числеността на военните сили – каза крал Родар. – Вместо да придвижваме наведнъж всичко до укреплението, може би ще е по-добре да напредваме на малки групи, които да отиват направо във фортовете на върха.

– Един такъв постепенен начин на придвижване няма ли прекомерно да забави движението ни? – попита крал Кородулин.

– Не чак толкова – отговори Родар. – Първо ще придвижим напред рицарите ти и мъжете от клана на Чо-Хаг, така че ще можеш да започнеш да опожаряваш градове и посеви. Това ще накара тулите да се позамислят за нещо друго, вместо да броят с колко пехотни батальона разполагаме. Не искаме да започнат да си бъркат в носовете от скука, нали?

– Не можем ли да запалим фалшиви лагерни огньове или нещо такова, за да изглежда, че имаме повече войници? – предложи Лелдорин въодушевно.

– Идеята е да направим армията ни да изглежда по-малка, а не по-голяма – обясни Бранд с дълбокия си глас. – Не искаме да привлечем вниманието на Таур Ургас или Закат. Ако се изправим само срещу тулите на крал Гедел, ще е доста по-лесно. Но ако се намесят мургите и малореанците, ще се окажем пред сериозна битка.

– А точно това искаме да избегнем – добави крал Родар.

– О – каза Лелдорин засрамено. – Не помислих за това.

– Лелдорин – каза Се'недра, като се надяваше да прикрие смущението му. – Искам да изляза и да проверя войските. Ще ме придружиш ли?

– Разбира се, ваше величество – съгласи се младият астурианец и бързо се изправи.

– Добра идея – съгласи се Родар. – Окуражи ги малко, Се'недра. Те

извървяха дълъг път и вероятно са загубили борбения си дух.

Братовчедът на Лелдорин Торасин, облечен в черния си жакет, също стана и заяви:

– Ще ви придружа, ако може. – После се ухили дръзко на крал Кордулин и добави: – Астурианците са добри конспиратори, но твърде слаби стратегии, така че вероятно няма да мога да добавя нищо към обсъждането.

Кралят на Арендия се усмихна на забележката на младия мъж.

– Устат си, млади Торасине, но мисля, че не си толкова ревностен враг на короната на Арендия, колкото се преструваш.

Торасин се поклонил изискано, все така усмихнат. А като излязоха от палатката, каза на Лелдорин:

– Започвам почти да харесвам този човек – стига да не говореше толкова префърцунено.

– Не е чак толкова лошо като свикнеш – отвърна Лелдорин.

– Ако имах някоя приятелка красива като лейди Ариана, нямаше да имам нищо против да ми говори така – усмихна се Торасин. После се огледа дяволито и каза: – Коя войска бихте искали да окуражите, ваше величество?

– Нека посетим вашите астуриански съотечественици – заяви Се'недра. – Не мисля, че бих ви взела в мимбратския лагер... освен ако не ви вземат мечовете и не ви залепят устите.

– Нямате ни доверие, така ли? – попита Лелдорин.

– Просто ви познавам – отговори тя и вирна глава. – Къде лагеруват астурианците?

– Натам – отговори Торасин и посочи южния край на лагера.

Вягърът разнасяше миризма на готвено от сендарските полеви кухни и това напомни на принцесата за нещо. Вместо да обиколи астурианските палатки набързо, тя установи, че съвсем целенасочено търси някого.

Откри Ламер и Детон, които тъкмо привършваха да се хранят пред една дрипава палатка. Двамата крепостни селяни се бяха присъединили към армията в покрайнините на Воу Вейкюн. И двамата изглеждаха по-добре нахранени, отколкото първия път, когато ги бе видяла, и вече не бяха облечени в дрипи. Щом я видяха, те станаха и несръчно се поклониха.

– Е, приятели – попита тя, ката се опита да им спести формалностите, – как намирате военния живот?

– Няма от какво да се оплачем, ваше величество – отговори Детон

почтително.

– Освен от непрекъснатото ходене – добави Ламер. – Не знаех, че светът е толкова голям.

– Дадоха ни ботуши – каза Детон и вдигна единия си крак, та тя да види ботуша му. – Отначало бяха малко твърди, но сега всичките ни пришки заздравяха.

– Получавате ли достатъчно храна? – попита тя.

– Много. – каза Ламер. – Сендарите дори я приготвят за нас. Знаете ли, че в кралствата на сендарите няма крепостни селяни, господарке? Това не е ли удивително? Това кара човек да се позамисли.

– Така е, наистина – съгласи се Детон. – Те отглеждат какво ли не, за всички има достатъчно ядене, дрехи, къщи, в които да живеят, и няма нито един крепостен селянин в цялото кралство!

– Виждам, че са ви дали и снаряжение – каза принцесата.

Ламер кимна и свали шлема си.

– Има стоманени пластинки, които предпазват човек от нараняване на главата – каза той. – Още щом пристигнахме, ни строиха и дадоха на всеки по един шлем и по една от тези кожени туники.

– И по една кания и кама – каза Детон.

– Показаха ли ви как да ги използвате? – попита Се'недра.

– Все още не, ваше величество. – отговори Детон. – Засега се учим да стреляме с лък.

Се'недра се обърна към двамата си придружители и каза:

– Ще намерите ли някой, който да се погрижи за това? Искам да съм сигурна, че всеки знае поне как да се защитава.

– Ще се заемем с този въпрос, ваше величество. – отговори Лелдорин.

Един млад крепостен селянин седеше с кръстосани крака край съседната палатка и свиреше на флейта. Се'недра беше чувала най-добрите музиканти на света в двореца в Тол Хонет, но флейтата на крепостното момче разчувства сърцето ѝ и я просълзи. Мелодията се извисяваше към лазурното небе като песента на освободена чучулига.

– Колко изящно! – възкликна тя.

Ламер кимна, после каза:

– Не разбирам много от музика, но според мен момчето свири много добре. Жалко, че не е наред с главата.

– Какво имаш предвид?

– То е от някакво село в южната част на арендската гора. Много бедно село, и лордът бил много жесток с крепостните си селяни.

Момчето е сираче и му било наредено да наблюдава кравите. Веднъж едно животно се изгубило и го пребил и почти до смърт. Оттогава не може да говори.

– Как се казва?

– Май никой не знае – отговори Детон. – Наобикаляме го, за да се грижим за него, да сме сигурни, че е нахранено и има къде да спи. Нищо друго не можем да направим за него.

Лелдорин изхлипа. Се'недра се обърна и с изненада видя, че по сериозното лице на младия мъж се стичат сълзи.

Момчето продължи да свири, мелодията беше сърцераздирателна. Очите му срещнаха погледа на Се'недра.

Принцесата разбра, че званието и положението ѝ притесняват двамата крепостни селяни. Беше се уверила, че са добре и че обещанието ѝ към тях е спазено, а всъщност само това имаше значение.

Докато Се'недра, Лелдорин и Торасин вървяха към лагера на сендарите, изведнъж чуха викове иззад една голяма палатка.

– Ще го стоваря както си искам – свадливо викаше един мъж.

– Така задръстваш улицата – отговори другият.

– Улицата ли? – изсумтя първият. – Глупости! Това да не ти е град? Тук няма никакви улици.

– Виж, приятелю – обясни вторият мъж търпеливо, – трябва да прекарае оръжията оттук, за да ги занесем до главния склад за муниции. Така че, ако обичаш, не разтоварвай тук, за да мога да мина. Имам още много работа днес.

– Нямам намерение да приемам заповеди от сендар, който кара впряг, за да избегне сраженията. Аз съм войник.

– Така ли? – отвърна сендарът сухо. – И колко битки си виждал?

– Ще се бия, когато му дойде времето.

– Може да се окаже по-скоро, отколкото очакваш, ако не си махнеш каруцата от пътя ми. Ако трябва да слизам и да я мества сам, може да се ядосам.

– Ха, уплаши ме – отговори саркастично другият.

– Ще се махнеш ли от пътя?

– Не.

– Предупредих те, приятелю – каза примирено мъжът, който караше впряга.

– Ако докоснеш каруцата ми, ще ти счупя главата.

– Опитай де!

Последва шум от боричкане, чува се няколко тежки удара.

– А сега стани и махни тези неща, както ти казах – каза мъжът. – Няма цял ден да се разправам с теб.

– Ти ме удари изневиделица – оплака се войникът.

– Искаш ли да видиш следващия удар?

– Добре де, стига. Ей сега ще махна всичко.

– Радвам се, че се разбрахме.

– Често ли се случват такива неща? – попита Се'недра.

– Някои от вашите войници изпитват нуждата да заплашват, ваше величество – засмя се Торасин. – А сендарските каруцари нямат време да слушат. Битките с юмуци и караниците са втората природа на тези грубияни, така че скандалите им с войниците винаги завършват по същия начин. Всъщност е доста възпитателно.

– Такива сте вие, мъжете! – сви устни Се'недра.

В лагера на сендарите срещнаха Дурник с двама младежи.

– Двама стари приятели – каза Дурник. – току-що пристигат с един шлеп с храна. Мисля, че сте срещали Рундориг, принцесо. Във фермата на Фалдор, когато я посетихме миналата зима.

Се'недра си спомняше Рундориг. Високият тромав младеж, който щеше да се жени за възлюбената на Гарион от детството му, Зубрет. Тя го поздрави сърдечно и нежно, като му напомни, че са се срещали. Арендският произход на Рундориг задвижи мисълта му твърде бавно. Не можеше да се каже същото за приятеля му обаче. Дурник го представи като Доруун, друг приятел на Гарион от юношеството му. Доруун беше дребен и жилав, с изпъкнала адамова ябълка и леко изцъклени очи. Езикът му просто не спираше и беше малко трудно човек да следи мисълта му. Умът му прескачаше от идея на идея, устата му препускаше безспир, като се опитваше да следва мисълта.

– Доста стръмен беше пътят в планината, ваше благородие – отговори той на въпроса ѝ за пътуването от Сендария. – Човек би си помислил, че когато се прави път, трябва да се избират по-равните участъци, но толнедранците, изглежда, се прехласват по правите линии. Само че това не винаги е най-лесният път. И защо ли са такива?

Фактът, че самата Се'недра е толнедранка, изглежда, не беше съобщен на Доруун.

– Вървели сте по Големия северен път? – попита го тя.

– Да, докато не стигнахме до едно място, наречено Алдурфорд. Смешно име, нали? Въпреки че има смисъл, ако се позамислиш. Но това беше след като напуснахме планините, където ни атакуваха мургите. Никога не сте виждали такова сражение.

– Мурги? – попита Се'недра рязко, като се опитваше да спре препускащите му мисли.

Той кимна нетърпеливо.

– Мъжът, който отговаряше за каруците, та той има много добър приятел от Мурос. Мисля, че така каза... От Мурос ли каза, че идва, Рундориг? Или може би беше Камаар, не знам защо винаги ги обърквам. За какво говорех?

– За мургите – намеси се Дурник услужливо.

– О, да. И така, мъжът с каруците каза, че преди войната в Сендария имало много мурги. Престрували се, че са търговци, но всъщност били шпиони. Когато войната започнала, всички се качили горе в планината и сега излизат от горите и се опитват да нападнат каруците ни с муниции. Но ние бяхме подготвени за това, нали, Рундориг? Рундориг удари един от мургите с една тояга, направо го смъкна от коня му. Хоп! Просто ей така! – Доруун направи кратка пауза, усмихна се и след това отново задърдори, като описваше несвързано и непоследователно пътуването им от Сендария.

Принцеса Се'недра беше странно развълнувана от срещата с двамата стари приятели на Гарион. Още повече, че почувства огромно бреме от отговорност, когато разбра, че се е докоснала почти до всеки човек на запад с кампанията си. Беше разделила съпрузи от съпругите им и бащи от децата им. Беше повела обикновени мъже, които никога не са стигали по-далеч от съседното село, на хиляди левги, за да се бият във война, която вероятно дори не разбираха.

На следващата сутрин предводителите на армията изминаха останалите няколко левги до основите на укреплението. Когато стигнаха до върха, Се'недра дръпна рязко поводите на Ноубъл и зяпна от изумление, като видя за първи път източното укрепление. Беше невъзможно! Нищо не можеше да бъде толкова огромно! Черната канара над тях беше като огромна вълна, замръзнала завинаги на границата между Изтока и Запада, и видимо затваряше пътя и в двете посоки. Приличаше на символ на разделянето на света на две части, нещо, което вероятно не можеше да бъде поправено, така както тази канара не можеше да бъде срината.

Когато се приближиха, Се'недра забеляза много оживени действия от двата края на укреплението и по горния край на стената също. Дебели корабни въжета висяха отгоре, а в подножието на големите канари имаше сложно вплетени скрипци.

– Защо скрипците са на дъното? – попита крал Анхег подозрително.

Крал Родар сви рамене.

– Откъде да знам? Не съм инженер.

– Слушай, ако се държиш по този начин, няма да позволя на хората ти да докоснат и един мой кораб, докато някой не ми каже защо скрипците са долу, вместо горе.

Крал Родар въздъхна и кимна на инженера, който педантично смазваше една грамада от скрипци.

– Имаш ли подръка скица на такелажа? – попита едрият монарх изпръскания със смазка работник.

Инженерът кимна, извади изпод туниката си навит лист от суров пергамент и го подаде на краля. Родар го погледна и на свой ред го подаде на Анхег.

Анхег се вгледа в сложната рисунка, като се мъчеше да проследи коя линия къде отива, и което беше по-важно, защо отива там.

– Не мога да разгадая това – оплака се той.

– Нито пък аз – отвърна Родар любезно. – Но ти искаше да знаеш защо скрипците са долу вместо горе. Скицата ти показва защо.

– Но аз не мога да я разчета.

– Нямам вина за това.

Един камък, голям колко половин къща и омотан с въжета, се издигна величествено покрай канарата.

– Трябва да признаеш, че е внушително, Анхег – каза Родар. – Особено като отбележиш, че цялата скала е повдигната от тези осем коня ето тук, с помощта на този лост, разбира се. – И той посочи друг огромен камък, който също толкова величествено се спускаше от горния край на укреплението.

Анхег хвърли поглед на двете скали и попита:

– Дурник, знаеш ли как действа всичко това?

– Да, крал Анхег – отвърна ковачът. – Разбирате ли, еднаквата тежест балансира...

– Моля те, не ми обяснявай – каза Анхег. – Щом някой, когото познавам и на когото имам доверие, разбира, всичко е наред. Всъщност това е по-важно.

По-късно същия ден първият черекски кораб беше вдигнат до горния край на укреплението. Крал Анхег наблюдава начина на действие една-две минути, след това потрепна, обърна се и измърмори на Барак:

– Това е неестествено.

– Напоследък много често използваш този израз – отбеляза Барак.

Анхег се намръщи на братовчед си.

– Само казвам, това е всичко – каза Барак невинно.

- Не обичам промените, Барак. Те ме нервират.
- Светът върви напред, Анхег. Всеки ден нещо се променя.
- Това не означава непременно, че трябва да ми харесва. Мисля, че ще отида до палатката да пийна нещо.
- Искаш ли компания? – предложи Барак.
- Мислех, че искаш да стоиш наоколо и да гледаш как се променя светът.
- Това може да стане и без моето наблюдение.
- И вероятно ще стане – добави Анхег навъсено. – Добре, хайде да тръгваме. Не искам повече да гледам това.

ГЛАВА 11

Маясерана, кралицата на Арендия, беше замислена. Седеше с бродерията си в голямата слънчева детска стая високо във Воу Мимбре. Невръстният ѝ син, наследникът на Арендия, гукаше в люлката си и си играеше с наниз ярки мъниста, подарък от наследника на Драсния. Маясерана никога не беше срещала кралица Порен, но споделият опит на майчинството я караше да се чувства много близка с красивата дребна блондинка от далечното северно кралство.

До кралицата седеше Нерина, баронесата на Воу Ебор. Двете дами бяха облечени в кадифе – кралицата в тънмораво, а баронесата в светлосиньо, и носеха високи цилиндрични шапки, символ на мимбратската аристокрация. В другия край на детската стая един възрастен музикант свирише нежна тъжна мелодия.

Баронеса Нерина изглеждаше още по-меланхолична от кралицата. Кръговете под очите ѝ ставаха все по-тъмни и по-големи и откакто мимбратските рицари се присъединиха към армията на Се'недра, тя се усмихваше изключително рядко. Сега въздъхна и остави бродерията си настрана.

– Унинието на сърцето ти отеква във въздишката ти, Нерина – каза кралицата мило. – Не мисли само за опасности и раздели, защото това ще сломи напълно духа ти.

– Научете ме как да прогонвам безпокойството, ваше величество – отговори Нерина. – Защото изпитвам крайна нужда от подобен урок. Сърцето ми се е свило под бремето на грижите и макар че се опитвам да ги контролирам, мислите ми като непокорни деца винаги се връщат към страшната опасност, която грози отсъстващия ми съпруг и нашия скъп

приятел.

– Може би ще се утетиш като ти известя, че твоето бреме е споделено от всяка жена в страната ни, Нерина.

Нерина отново въздъхна.

– Все пак моето безпокойство е породено от други обстоятелства. Другите дами непоколебимо са отдали чувствата си на един възлюбен и могат да дръзнат да се надяват, че той ще се върне невредим от ужасната война, но аз, която обичам двама, не мога да открия никаква причина за такъв оптимизъм. Вероятно ще загубя поне един, а тази перспектива съкрушава сърцето ми.

Имаше известно достойнство в начина, по който Нерина приемаше любовта си към двамата мъже. Двете чувства се бяха вплели в сърцето ѝ и бяха станали неделими. По време на един моментен проблясък на проницателност Маясерана разбра, че в основата на трагедията, която беше превърнала Нерина, съпруга ѝ и сър Мандорален в тъжна легенда, лежи раздвоеното сърце на баронесата. Ако Нерина можеше да обича единия малко повече от другия, трагедията щеше да свърши, но любовта беше така прецизно уравновесена между съпруга ѝ и сър Мандорален, че беше достигнала точката на абсолютно равновесие.

Кралицата въздъхна. Раздвоеното сърце на Нерина сякаш олицетворяваше разделената Арендия, но въпреки че нежното сърце на страдащата баронеса можеше да остане завинаги така, Маясерана беше твърдо решена да направи последни усилия да изглади противоречията между Мимбре и Астурия. С тази цел тя беше привикала в двореца делегация от изявените предводители на бунтарския север от името, което доста рядко ѝ се налагаше да използва, а именно херцогиня на Астурия. Според нейните наставления астурианците бяха съставили списък от неправди и спорове, които тя трябваше да разреши.

По-късно в същия слънчев следобед Маясерана седна сама на двойния трон на Арендия, силно притеснена от празното място до себе си.

Предводител на групата на астурианската аристокрация беше граф Релдеген, висок слаб мъж със сива като желязо коса, който вървеше с помощта на дебел бастун. Релдеген носеше пищна зелена роба, черни панталони и също като всички останали мъже от делегацията – меч. Фактът, че астурианците влизаха въоръжени в присъствието на кралицата, беше породил известни противоречия, но Маясерана беше отказала да се вслуша в съветниците си.

– Милорд Релдеген – поздравя кралицата астурианеца, който нацуваше към трона.

– Ваше височество – отговори той с поклон.

– Ваше величество – поправи го един мимбратски придворен възмутено.

– Нейно височество ни привика като херцогиня на Астурия – заяви уверено Релдеген на придворния. – Тази титла предизвиква по-голямо уважение у нас, отколкото другата.

– Господа, моля ви – каза кралицата строго. – Прити, нека да не започваме с враждебни чувства. Целта ни е да проучим възможностите за мир. Умолявам ви, лорд Релдеген, говорете по същество. Разкрийте причината, която така вледени сърцето на Астурия. Говорете открито, милорд, без страх, че ще бъдете наказан за думите си. – Тя погледна строго съветниците си. – Това е наша заповед и никой няма да бъде подведен под отговорност за това, което ще каже тук.

Мимбратите се намръщица, астурианците ги огледаха изпод вежди.

– Ваше височество – започна Релдеген. – Основното ни оплакване се основава на естествения факт, че нашите мимбратски повелители отказват да признаят титлите ни. Титлата е нещо, което няма никаква стойност, наистина, но тя носи в себе си отговорност, която ни беше отнета. Повечето от нас, тук присъстващите, са безразлични към привилегиите на ранга, но ние ревностно страдаме за отказаната ни възможност да изпълняваме задълженията си. Най-даровитите ни мъже са принудени да пропиляват живота си в безделие и ако ваше височество позволи да изтъкна, тази загуба ощетява Арендия дори повече от нас самите.

– Добре казано, милорд – измърмори кралицата.

– Може ли да отговоря, ваше величество? – попита белобрадият барон на Серин.

– Разбира се, милорд – отвърна Маясерана. – Нека бъдем непринудени и откровени.

– Титлите на астурианските господа са техни, стига да ги поискат – заяви баронът. – В продължение на пет века короната изчакваше да положат задължителната клетва за вяност. Никоя титла не може да бъде отстъпена или призната, докато притежателят ѝ не положи клетва за вяност към короната.

– За нещастие, милорд – каза Релдеген, – не можем да се закълнем. Клетвите към нашия предшественик, херцога на Астурия, са все още в сила и ние сме обвързани с тях.

– Астурианският херцог, за когото говорите, е умрял преди петстотин години – напомни възрастният барон.

– Но родословието му не е умряло с него – изтъкна Релдеген. –

Нейно височество е негова потомка и клетвата ни за вярност е все още в сила.

Кралицата изглежда първо единия, след това другия.

– Умолявам ви – каза тя, – поправете ме, ако съм разбрала грешно думите ви. Означават ли това, което току-що чух, че Арендия е била разделена в продължение на половин хилядолетие от някакви древни правила?

Релдеген сви устни замислено.

– Да, ваше височество, изглежда, това е същността на проблема.

– Петстотин години кръвопролития и борби заради технически подробности?

Граф Релдеген я погледна с безпомощно недоумение, после се усмихна и каза лукаво:

– Това е съвсем по арендски, нали?

Старият барон на Ву Серин го стрелна с бърз поглед, след това и той започна да се хили.

– Умолявам ви, милорд Релдеген, заключете това откритие в сърцето си, за да не станем всички предмет на всеобщ смях. Нека не засилваме подозрението, че жалката ни глупост е най-типичната ни черта.

– Защо този абсурд не беше открит по-рано? – попита Маясерана.

Граф Релдеген сви тъжно рамене.

– Предполагам, защото астурианците и мимбратите не си говорят, ваше височество. Винаги сме предпочитал да се сбием.

– Ясно – каза кралицата твърдо. – Какво се изисква за да се оправи тази противна бъркотия?

Граф Релдеген се вгледа в барона, после каза:

– Вероятно прокламация.

Старият мъж кимна замислено.

– Нейно величество може да ви освободи от предишната ви клетва. Не е обичайна практика, но има прецеденти.

– И всички да се закълнем във вярност пред нея като кралица да Арендия?

– Да, това, изглежда, ще задоволи всички изисквания за честност и коректност.

– Но аз съм си същият човек, нали? – отбеляза кралицата.

– Технически не сте, ваше величество – обясни баронът. – Херцогинята на Астурия и кралицата на Арендия са отделни същества. В действителност вие сте две личности в едно тяло.

– Това е още по-объркано, господа – отбеляза Маясерана.

– Вероятно по тази причина никой не го е забелязал по-рано, ваше височество – каза Релдеген. – И двамата, вие и съпругът ви, имате по две титли и по две отделни формални самоличности.

Усмихна се бързо, после лицето му стана сериозно и той прибави:

– Това няма да промени нещата толкова бързо, ваше височество. Разногласията между Мимбре и Астурия са толкова дълбоко вкоренени, че ще трябва да се сменят поколения преди да се изличат.

– Ще се закълнете ли в преданост на съпруга ми? – попита кралицата.

– Като крал на Арендия, да, като херцог на Мимбре – никога.

– Като за начало е добре, милорд. Нека тогава се занимаем с тази прокламация. Нека с мастило и с пергамент да превържем зейналата рана на горката Арендия.

Ран Боруни ХХІІІ-ти бе прекарал почти целия си живот в императорския дворец в Тол Хонет. Редките му пътувания до главните градове на Толнедра в по-голямата си част бяха в затворени карети. Беше самата истина, че Ран Боруни никога не беше изминавал пеша и една миля в живота си, а човек, който никога не е вървял една миля, няма реална представа за разстоянията. От самото начало съветниците му изгубиха надежда, че това може да се промени.

Предложението, което най-после разреши трудността, дойде от твърде изненадващ източник: от един възпитател на име Джийбърс, който едва се беше измъкнал от затвора миналото лято. Сега маестро Джийбърс правеше всичко колебливо. Сблъсъкът му с императорското недоволство бе потушил завинаги надутото самочувствие, което някога помрачаваше характера му. Някои негови познати с изненада откриваха, че вече дори харесват оплешивяващия мършав мъж.

Маестро Джийбърс беше изтъкнал, че императорът би могъл да разбере за какво става въпрос само ако види нещата в действителност. Като всички много добри идеи, които се появяваха от време на време в Толнедра, тази веднага излезе извън контрол. Цял акър императорски земи беше превърнат в точно копие на пограничния регион на източна Алгария и противоположните пространства на Мишрак ак Тул. За да се даде цялостна перспектива, в операцията бяха въввлечени няколко оловни фигурки, големи по един пръст.

Ран Боруни веднага заяви, че би искал да има повече оловни фигурки, за да си представи ситуацията по-картинно, и така в Тол Хонет се

роди нова индустрия. До вечерта оловото стана дефицитно.

За да вижда по-добре полето, императорът всяка сутрин се изкачваше на високата трийсет стъпки кула, изградена специално за целта. Оттук, с помощта на един гръмогласен сержант от императорската стража, Ран Боруни разгръщаше пряко подчинените си полкове пехота и конница в точно съответствие с последните съобщения от Алгария.

Генералната свита беше пред масово напускане. В по-голямата си част това бяха мъже на напреднала възраст, които трябваше да придружават императора до върха на кулата всяка сутрин, което означаваше дълго изнурително катерене. Всички те опитаха по различно време да обяснят на дребния мъж с голям нос, че могат да виждат също толкова добре и от земята, но Ран Боруни не им обърна внимание.

– Морин, той ни убива – оплака се горчиво един едър генерал на императорския шамбелан. – По скоро бих отишъл на война, отколкото да изкачвам тази стълба по четири пъти на ден.

– Премести драснианските копиеносци четири крачки наляво – извика високо сержантът от върха на кулата и една дузина мъже на земята започнаха да пренареждат малките оловни фигури.

– Всички трябва да работим според нарежданията на нашия император – отговори философски лорд Морин.

– Не ви виждам да изкачвате стълбата – обвини го генералът.

– Императорът е избрал друга работа за мен – каза Морин доста самодоволно.

Същата вечер изтощеният дребен император се отпусна в леглото си.

– Много е вълнуващо, Морин – промърмори той сънливо, като стискаше до гърдите си украсената с кадифе кутия, в която имаше златни фигури, представляващи Се'недра, Родар и останалите предводители на армията. – Но е и доста изморително.

– Да, ваше величество.

– Непрекъснато има толкова много неща, които трябва да свърша...

– Това е същността на командването, ваше величество – отбеляза Морин.

Но императорът вече спеше.

Лорд Морин взе кутията от ръцете му, внимателно придърпа завивките около раменете на спящия мъж и каза нежно:

– Спи, Ран Боруни. Утре пак ще си играеш на войници.

Евнухът Сади напусна двореца в Стис Тор през тайната врата зад жилищата на робите, която излизаше на запуснатата задна улица, спускаща се към пристанището. Беше изчакал да престане проливният следобеден дъжд и се беше преоблякъл в дрипаво облекло на докер. Придружаваше го едноокият отровител Айсус, също предрешен. Мерките за безопасност на Сади бяха обичайни – освен избора на Айсус за придружител. Отровителят не беше член на кралската стража или личната охрана на Сади, но благоприличието беше последната грижа при тази следобедна акция. Айсус беше неподкупен и беше известен с непоколебимата си лоялност към този, който в момента му плаща.

Двамата минаха по измитата от дъжда улица, влязоха в един бордей, посещаван от бедняци, и си проправиха път през шумната кръчма към лабиринта на спалните в дъното, където се осигуряваха други забавления. В края на гнусния вонящ коридор една слаба жена, чийто ръце бяха покрити от китките до лактите с евтини гривни, посочи, без да пророни нито дума, една белязана врата, после се обърна и изчезна в друга.

Зад вратата имаше мръсна стая с легло, на което лежаха два комплекта облекло, вмирисани на сол и катран. На пода стояха две големи халби топла бира. Без да проронят дума, Сади и Айсус се преоблякоха. После Айсус извади две перуки и два комплекта изкуствени мустаци изпод изцапаната възглавница.

– Как могат да пият това? – попита Сади, като помириса едната халба и сбръчка нос.

Айсус сви рамене.

– Алорните имат странен вкус. В края на краищата не си длъжен да я пиеш, Сади. Напръскай дрехите си с нея. Драснианските моряци разливат много бира, когато търсят развлечения. Как изглеждам?

Сади го стрелна с бърз поглед и отговори:

– Смешно. Всъщност коса и брада не ти отиват, Айсус.

Айсус се усмихна.

– И твоите изглеждат съвсем не на място. – Той сви рамене и внимателно разля бира по предницата на напръсканата с катран туника. – Предполагам, че изглеждаме като драснианци или поне миришем като тях. Закрепи брадата си малко по-здраво и да тръгваме преди да е спрял дъждът.

– През задната врата ли ще излезем?

Айсус поклати глава.

– Ако някой ни преследва, ще наблюдава точно нея. Ще си тръгнем

като драсниански моряци.

– Как по-точно?

– Споразумях се да бъдем изгонени.

Сади никога в живота си не беше гонен отникъде, така че преживе-лицата не му се стори особено вълнуваща. Двамата плещести главорези, които безцеремонно ги изхвърлиха на улицата, се отнесоха малко грубо към тях и Сади получи няколко драскотини и ожулвания.

Айсус се олюля и започна да сипе проклетия към затворената врата, след това залитна и изтегли Сади от калта. Заедно се заклатиха като пи-яни по улицата към драснианската територия. Двамата мъже, които сто-яха пред входа, когато ги изхвърлиха от кръчмата, не се помръднаха, за да ги проследят.

Щом навлязоха в драснианската територия, Айсус пое бързо към къщата на Дроблек, драснианския пристанищен началник. Пуснаха ги веднага и ги заведоха до слабо осветена, но уютна стая, където извън-редно дебелият Дроблек седеше и се потеше. С него беше граф Мелгон, аристократичният посланик на Толнедра.

– Доста оригинално облекло за главния евнух на Салмисра – отбе-ляза граф Мелгон, щом Сади свали перуката и изкуствените си мустаци.

– Само за заблуда – отговори Сади. – Не исках точно тази среща да стане общо достояние.

– Може ли да му се има доверие? – попита Дроблек, като посочи Айсус.

Изражението на Сади стана причудливо.

– Може ли да ти се има доверие, Айсус? – попита той.

– Платил си ми до края на месеца – сви рамене Айсус. – След това ще видим. Може да получа по-добро предложение.

– Виждате ли? – каза Сади на двамата мъже. – Може да му се вярва до края на месеца, колкото и на всеки друг в Стис Тор. Забелязал съм нещо за Айсус – той е обикновен, не много сложен човек. Подкупиш ли го, остава си подкупен завинаги. Нещо като професионална етика.

Дроблек изсумтя кисело.

– Мислиш ли, че можем да преминем към съществената част? Защо трябваше да преминеш през всички тези неприятности, за да уредиш срещата? Защо просто не ни привика в двореца?

– Скъпи ми Дроблек – промърмори Сади. – Знаеш, че дворецът гъмжи от интриги. Бих предпочел това, което става между нас, да оста-не повече или по-малко поверително. Става дума за нещо съвсем прос-то. Пратеникът на Таур Ургас ми направи предложение.

Двамата го наблюдаваха без никакъв признак на изненада.

– Разбирам, че вече сте известени.

– Не ни подценявай, Сади – каза граф Мелгон.

– В момента вода преговори с новия посланик от Рак Госка – спомена Сади.

– Това не е ли третият посланик за това лято? – попита Мелгон.

Сади кимна.

– Изглежда, мургите са особено податливи към определени маларии, които изобилстват в тресавищата.

– Забелязахме това – каза Дроблек сухо. – Каква е прогнозата ти за продължителността на доброто здравословно състояние на сегашния посланик?

– Не вярвам да е с по-голям имунитет от съотечествениците си. Вече започна да чувства известно неразположение.

– Може би ще бъде късметлия и ще оцелее – предположи Дроблек.

– Не е много вероятно – каза Айсус с грозна усмивка.

– Склонността на мургските посланици да умират неочаквано успя да проточи преговорите – продължи Сади. – Бих искал, господа, да осведомите крал Родар и император Ран Боруни, че тези отлагания вероятно ще продължат.

– Защо? – попита Дроблек.

– Искам те да разберат и оценят усилията ми в настоящата кампания срещу ангаракските кралства.

– Толнедра не участва в тази кампания – заяви Мелгон бързо.

– Разбира се – усмихна се Сади.

– Колко далече възнамеряваш да стигнеш, Сади? – попита Дроблек любопитно.

– Зависи от това кой побеждава във всеки момент – отговори Сади изискано. – Ако кампанията на риванската кралица на изток започне да изпада в затруднения, подозирам, че епидемията ще утихне и мургските пратеници ще престанат да умират толкова бързо. В такъв случай ще трябва да се приспособя към Таур Ургас.

– Не намираш ли, че това е долно, Сади? – попита Дроблек язвително.

– Ние сме долни хора, Дроблек – сви рамене Сади. – Но оцеляваме. Това е посредническо умение за слаба нация, която стои между две основни сили. Кажете на Родар и Ран Боруни, че ще избягвам мургите, докато нещата се развиват в тяхна полза. Искам и двамата да са наясно със задълженията си към мен.

– Ще ги уведомиш ли, когато се нараниш да промениш позицията си? – попита Мелгон.

– Разбира се, че не – отговори Сади. – Аз съм порочен, Мелгон. Не съм глупак.

– Ти не действаш като съюзник, Сади – каза Дроблек.

– Никога не съм се и преструвал на такъв. Грижа се за себе си. В момента моите и вашите интереси случайно съвпадат, това е всичко. Но все пак очаквам да запомнят помощта ми.

– Опитваш се да играеш двойна игра, Сади – обвини го Дроблек направо.

– Знам – усмихна се Сади. – Отвратително, нали?

Черекската кралица Ислена беше в абсолютна паника.

Този път Мерел бе отишла твърде далеч. Съветът, който бяха получили от Порен, изглеждаше съвсем добър – наистина беше породил възможността за брилянтен удар, който щеше да обезоръжи веднъж завинаги Гродег и култа на Мечката. Въображаемата перспектива от безпомощния гняв, в който щеше да изпадне вбесеният жрец, доставяше на кралицата истинско удоволствие. Като много хора, кралица Ислена намираше удоволствие във въображаемите триумфи. Победите във въображението не носят никакви рискове и конфронтация с враговете и винаги завършват задоволително. Ако зависеше от нея, Ислена вероятно би се примирила със ситуацията.

Мерел обаче беше доста по-взискателна. Планът, разработен от дребничката кралица на Драсния, беше добър, но страдаше от един недостатък – нямаше достатъчно мъже, които да го доведат до успешен край. Съпругата на Барак обаче беше открила надежден съюзник и го беше въвела в кръга на кралицата. Една група мъже не бяха заминали с Анхег до Алгария – главно защото не бяха от най-добрите моряци. Под влияние на Мерел у кралицата на Черек внезапно се появи непреодолима страст към лова. В гората, далеч от любопитните уши, бяха обсъдени всички детайли на планирания удар.

– Когато убиваш змия, първо отрязваш главата ѝ – изгъкна ловецът Торвик, докато тримата с Мерел и Ислена седяха на една горска поляна, а хората му се щураха из гората, за да приберат дивеча. Уловът щеше да увери всички в двореца, че Ислена е прекарала един доста тежък ден.

– Не се постига много, ако просто режеш парчета от опашката – продължи широкоплещестият ловец. – Всъщност култът на Мечката не

е съсредоточен само на едно място. С малко късмет можем да ударим всички важни членове, пребиваващи във Вал Алорн, с един замах. Това би трябвало да разгневи достатъчно змията, за да я принуди да си подаде главата. После ще е много лесно да я отсечем.

Използваната от Торвик терминология накара кралицата да потръпне. Тя не беше съвсем сигурна, че прошареният лесничей говори символично.

Сега всичко беше приключило. Торвик и ловците му се бяха промъкнали тихо през тъмните улици на Вал Алорн през нощта, прибраха спящите членове на култа на Мечката и ги отведоха на малки групи до пристанището. След това ги заключиха в трюмовете на чакащите кораби. Поради дългогодишния си опит ловците бяха изключително прецизни при подбирането на плячката. До сутринта единствените членове на култа на Мечката, останали в града, бяха висшият жрец на Белар и десетина по-низши жреци, които пък бяха заключени в храма.

Кралица Ислена седеше на трона, пребледняла и разтреперана. Носеше лилавата си рокля и златната корона и държеше скиптър – този атрибут на властта имаше подходящо тегло и евентуално можеше да се използва като оръжие. А Ислена беше уверена, че критичният момент се кани да я връхлети.

– Ти си виновна за всичко, Мерел – обвини тя русата си приятелка. – Ако беше оставила нещата да следват своя естествен ход, нямаше да се озовем в тази бъркотия.

– А по всяка вероятност в още по-голяма – отговори Мерел равнодушно. – Стегни се, Ислена. Стореното е сторено, не можеш да го върнеш назад.

– Гродег ме ужасява – избърбори Ислена.

– Той няма да е въоръжен. Не може да те нарани.

– Аз съм просто една слаба жена – потръпна Ислена. – Ще се разкрясаш с ужасния си глас и ще се разтреперя.

– Не бъди толкова страхлива, Ислена, – озъби се Мерел. – Точно тази твоя предпазливост доведе Черек до това бедствие. Всеки път, когато Гродег ти повишеше тон, ти му даваше всичко, което поиска, само защото се страхуваш от подобен тон. Дете ли си? Толкова много ли те плашат крясъците?

– Самозабравяш се, Мерел – разгневи се внезапно Ислена. – В края на краищата аз съм кралица.

– Тогава, за бога, бъди кралица. Престани да се държиш като някаква изплашена прислужничка. Седни на трона и се изправи все едно че

имаш желязо в гръбнака... и разтъркай бузите си. Бледа си като платно.

Лицето на Мерел стана сериозно.

– Чуй ме, Ислена – каза тя. – Ако забележа и най-малкия намек, че започваш да се поддаваш, ще накарам Торвик да забие копието си в Гродег направо тук, в тронната зала.

– Няма да го направиш – възкликна Ислена. – Не можеш да убиеш жрец.

– Той е човек като всички останали – заяви Мерел рязко. – Ако забиеш копие в корема му, ще умре.

– Дори Анхег не би посмял да стори такова нещо.

– Аз не съм Анхег.

– Ще бъдеш прокълнатата.

– Не се страхувам от проклетия.

Торвик влезе в тронната зала, като небрежно стискаше в ръка огромно копие за глигани.

– Идва – съобщи той лаконично.

– О, боже! – потръпна Ислена.

– Престани! – озъби й се Мерел.

Гродег влезе в тронната зала. Беше почервенял от гняв. Бялата му роба беше намачкана, като че ли я беше наметнал набързо, а бялата му коса и брадата му бяха разрошени.

– Ще говоря насаме с кралицата! – заяви той още от вратата.

– Това ще реши кралицата, а не ти, Гродег – уведоми го хладно Мерел.

– От името на кралската власт ли говори съпругата на графа на Трелхайм? – обърна се Гродег към Ислена.

Кралицата трепна, после погледна Торвик, който стоеше точно до високия жрец. Копието, което стискаше в ръката си, й се стори ужасно дълго.

– Успокой се, почитаеми Гродег – каза кралицата, внезапно убедена, че животът на разярения жрец зависи не само от думите й, но и от тона й. Беше уверена, че и при най-малкото трепване Мерел ще даде знак и Торвик ще забие широкото острие в гърба на Гродег.

– Искам да останем насаме – повтори Гродег упорито.

– Не.

– Не? – изкрещя той невярващо.

– Чу ме, Гродег – каза тя. – И престани да крещиш. Чувам прекрасно.

Той се втренчи в нея за момент, после бързо се съвзе и попита:

– Защо всички мои хора са били арестувани?

– Не са арестувани – отговори кралицата. – Просто се записаха като доброволци, за да се присъединят към флотата на съпруга ми.

– Това е смешно! – изсумтя той.

– Мисля, че ще е по-добре да подбираш по-внимателно думите си, Гродег – каза Мерел. – Наглостта ти изчерпва търпението на кралицата.

– Наглост? – възкликна той. – Как смееш да ми говориш по този начин? – Той изгледа кралицата и гръмко каза: – Настоявам на лична аудиенция.

Гласът, който преди винаги я беше сплашвал, внезапно раздразни Ислена. Тя се опитваше да спаси живота на този идиот, а той продължаваше да ѝ крещи.

– Гродег – каза тя с необичайна ледена нотка. – Ако ми извикаш още веднъж, ще ти запуша устата.

Очите му се разшириха от изненада.

– Няма какво да обсъждаме насаме – продължи кралицата. – Това, което остава, е да получиш инструкциите ми, които трябва да съблюдаваш безпрекословно. Според нашето решение ти ще се отправиш към пристанището, където ще се качиш на кораба, който изчаква, за да ви отведе до Алгария. Там ще се присъедините към силите на Черек в кампанията срещу ангараките.

– Отказвам! – отвърна язвително Гродег.

– Помисли внимателно, Гродег – измърка Мерел. – Кралицата ти отпрати кралска заповед. Отказът може да бъде счетен за измяна.

– Аз съм висшият жрец на Белар – опита се да протестира Гродег, като очевидно изпитваше голяма трудност да говори по-тихо. – Няма да посмеете да ме натоварите на кораба като селянин, повикан на задължителна военна служба.

– Така ли мисли висшият жрец на Белар? – каза Торвик с измамно тих глас.

После наведе копие то си, извади от торбичката на колана си брус и започна да точи и без това остро като бръснач острие. Звукът произведе моментален ефект върху Гродег.

– Ще отидеш на пристанището, Гродег – каза Ислена, – и ще се качиш на кораба. Ако не го направиш, ще се озовеш в тъмницата, където ще правиш компания на плъховете до завръщането на съпруга ми. Можеш да избираш: при Анхег или при плъховете. Решавай бързо. Започваш да ме отегчаваш. Направо ме отвращаваш.

Кралица Порен беше в детската стая и хранеше бебето си. От уважение към личността на кралицата тя не беше шпионирана докато върмеше, обаче не беше сама. Джавълин, слабият началник на драснианската разузнавателна служба беше при нея. Беше облечен в слугинска рокля, а на главата си носеше боне. Изглеждаше изненадващо женствен в тези дрехи, които носеше без никаква следа от неудобство.

– Толкова много поклонници на култа ли има в разузнавателната служба? – попита кралицата малко слисана.

Джавълин, който седеше с гръб към нея, кимна.

– Страхувам се, че да, ваше величество. Грябваше да бъдем по-бдителни, но бяхме заети с други неща.

Порен се позамисли, докато люлееше сучещото бебе.

– Ислена действа вече, нали? – попита тя.

– Това е вестта, която получих тази сутрин – отговори Джавълин. – Гродег вече пътува към устието на река Алдур, а хората на кралицата бродят из околностите и прибират всеки член на култа.

– Ще ни навреди ли, ако изтласкаме тези хора от Боктор?

– Можем да се справим, ваше величество – увери я Джавълин. – Може би ще се наложи да ускорим дипломирането на сегашния клас в академията и да прекъснем практиката им, но ще се справим.

– Много добре тогава, Джавълин – реши Порен. – Натоварете всички и ги изведете извън страната. Открийте всички членове на култа и ги разпръснете. Искам да бъдат изпратени на най-мизерните служби, който можете да измислите, и не искам да са на по-малко от петдесет левги един от друг. Не приемам никакви извинения, внезапни болести и никакви оставки. Дайте на всеки един работа и се погрижете да я върши. Искам всички поклонници на култа да напуснат Боктор до свечеряване.

– Това ще бъде удоволствие за мен, Порен – каза Джавълин. – О, онзи надракски търговец се е върнал от Яр Надрак и пак иска да говори с вас за пасажа на съомгата. Изглежда, проявява траен интерес към риболова.

ГЛАВА 12

Изкачването на черекската флота по източната стена отне цели две седмици и крал Родар видимо се ядосваше при всяка стъпка на операцията.

– Знаеше, че това ще ни отнеме време, Родар – каза Се'недра, докато той пухтеше и псуваше. – Защо се ядосваш толкова?

– Защото корабите са на открито, Се'недра – отвърна той сприхаво. – Няма никакъв начин да ги скрием, докато не ги изкачат на върха. Тези кораби са ключът към успеха на цялата ни кампания и ако някой случайно се досети какво става, ще ни се наложи да се изправим срещу всички ангараки, а не само срещу тулите.

– Прекалено много се тревожиш – каза тя. – Чо-Хаг и Кородулин правят всичко, което е по силите им, а Закат и Таур Ургас си имат други грижи.

– Сигурно е прекрасно да си толкова спокоен, без значение какво става наоколо – каза той саркастично.

– Не бъди груб, Родар – отвърна тя.

Генерал Варана, облечен в помпозната си толнедранска мантия, се клатушкеше насреща им и по лицето му личеше, че се кани да им предложи нещо ново.

– Варана! – избухна Родар. – Защо не си облечеш униформата?

– Защото съм тук на неофициално посещение, ваше величество – отвърна спокойно генералът. – Толнедра запази неутралитет, ако си спомняте.

– Това е измислица и всички го знаем много добре.

– Необходима измислица, трябва да признаете. Императорът все още поддържа дипломатически отношения с Таур Ургас и Закат. Това ще стане невъзможно, ако някой зърне толнедрански генерал да се мотае тук в униформа.

Той направи кратка пауза.

– Ще се обиди ли ваше величество, ако направя едно предложение?

– Зависи от предложението – отвърна троснато Родар, но веднага промени тона си и се извини. – Извинявай, Варана. Това забавяне ме изнервя. Какво имаш предвид?

– Мислех си дали не е по-разумно да изтеглите командването на върха. Вероятно ще искате всичко да е наред, когато пристигна пехотата.

Крал Родар се втренчи в черекския кораб, закрепен на ръба на скалата, и заяви:

– Няма да се кача на такова нещо, Варана.

– Съвсем безопасно е, ваше величество – увери го Варана. – Аз самият се качвах няколко пъти вече. Дори лейди Поулгара пое нагоре тази сутрин.

– Поулгара би могла да полети, ако нещо се обърка – каза Родар. – Аз не притежавам нейните способности. Представяш ли си каква огромна дупка ще направя в земята, ако падна от такава височина?

– Алтернативата е изключително изморителна, ваше величество. Има няколко клисури, които се спускат от върха. Изравнихме ги малко, за да могат да се движат конете, но все пак са много стръмни.

– Няма да ми навреди, ако се поизпотя малко.

– Както желае ваше величество.

– Ще ти правя компания, Родар – предложи весело Се'недра.

Той ѝ хвърли подозрителен поглед.

– И аз не се доверявам особено на машините – призна тя. – Щом се преоблека, можем да тръгнем.

– Искаш да го направим днес? – попита монархът с печален глас.

– Защо да отлагаме?

– Мога да измисля поне десетина причини.

Думата стръмни се оказа доста мека за това, което ги очакваше. „Отвесни“ щеше да е доста по-точно определение. Наклонът правеше язденето абсолютно невъзможно, но от двете страни на пътеката бяха опънати въжета, които им помагаша при изкачването. Облечена в къса дриадска туника, Се'недра сменяше ръцете си по въжето със сръчността на катеричка. Крал Родар обаче се придвижваше доста по-бавно.

– Моля те, престани да стенеш, Родар – каза му тя, след като се катериха около час. – Мучиш като болна крава.

– Това не е честно, Се'недра – изхриптя той и спря, за да попие потта от лицето си.

– Не си спомням да съм обещавала, че ще съм честна – отвърна тя с игрива усмивка. – Хайде тръгвай, че ни чака още много път.

Тя се обърна и измина още петдесет метра нагоре.

– Не мислиш ли, че си малко разсъблечена? – изпуктя той неодобрително. – Истинските дами не показват толкова много краката си.

– Какво ми е на краката?

– Голи са.

– Не бъди такъв моралист. Така ми е удобно, а в момента нищо друго няма значение. Идваш ли, или оставаш тук?

Родар изстена отново.

– Не е ли време за обяд вече?

– Току-що обядвахме.

– Така ли? Забравил съм.

– Ти очевидно забравяш за последното ядене още преди да са

изчистили трохите.

– Това е природата на дебелия човек, Се'недра – въздъхна той. – Последното хранене е история. Това, което има значение, е следващото.

Родар погледа тъжно стръмните скали пред тях и изстена отново.

– Идеята беше изцяло твоя – напомни му тя безжалостно.

Когато стигнаха до върха, слънцето беше ниско на запад. Докато крал Родар почти припаднаше, принцесата се огледа любопитно. Укрепленията, издигнати на върха, изглеждаха огромни и внушителни. Стените бяха от пръст и камъни и бяха високи около трийсет стъпки. През една отворена порта принцесата успя да види още няколко по-ниски стени, пред които имаше изкопи с остри копия и трънаци. Внушителни наблюдателници се издигаха на равни разстояния по крепостните стени, а зад тях се виждаха палатките на войниците.

Фортовете гъмжаха от мъже, чиито дейности вдигаха облаци прах. Група алгари в лъскави доспехи влезе бавно през портата на красивите си коне. Малко по-късно се появиха мимбратски рицари. На копията им гордо се вееха знамена, копитата на конете им чаткаха по земята – рицарите имаха вид на войни, които търсят град за разрушаване.

Огромните хаспели на ръба на скалите скърцаха и се огъваха под тежестта на черекските кораби. Малко встрани от укрепените стени флотата очакваше последното си придвижване на около петдесет левги преди да се спусне във водите на река Марду.

Придружена от Дурник и Барак, Поулгара се приближи, за да поздрави принцесата и проснатия на земята крал на Драсния.

– Как беше изкачването? – попита Барак.

– Отвратително – изпуктя Родар. – Някой да има нещо за ядене? Току-що стопих поне пет килограма.

– Не личи – каза Барак.

– Подобни усилия не ти се отразяват добре, Родар – каза Поулгара на задъхания монарх. – Защо си толкова упорит?

– Защото изпитвам ужас от височините – отвърна Родар. – Готов съм да се изкача още десет пъти по същия път, само и само да избегна висенето във въздуха. Мисълта за празното пространство под краката ми ме кара да настръхвам.

Барак се засмя.

– Ще ми дадете ли нещо за ядене? – попита Родар умолително.

– Малко студено пиле? – предложи Дурник и му подаде добре изпечена пилешка кълка.

– Къде намерихте това пиле? – попита Родар и нетърпеливо се

нахвърли върху кълката.

– Тулите носеха няколко – обясни Дурник.

– Тули ли? – попита Се'недра изненадано. – Какво правят тук тули?

– Предават се – отвърна Дурник. – Няколко села се появиха през последната седмица. Пристигат, сядат пред изкопите и чакат да ги заловим. Много са търпеливи. Понякога минават дни преди някой да намери време да отиде да ги арестува, но това май не ги притеснява.

– Защо искат да ги арестувате? – попита Се'недра.

– Тук няма кролими – обясни Дурник. – Няма жертвеници и остри ножове. Очевидно това им се струва достатъчно, за да се подложат на риска да бъдат пленени. Прибираме ги и им даваме работа по укрепленията. Те са доста добри работници, ако има кой да ги наблюдава.

– Това безопасно ли е? – попита Родар с пълна уста. – Сред тях може да има шпиони.

– Знаем. Но обикновено шпионите са кролими. Тулите не са толкова умни за това, така че кролимите трябва сами да се заемат с тази работа.

Родар спря да яде от изумление.

– Пускате кролими в крепостта?

– Не е толкова опасно – каза Дурник. – Тулите ги разпознават. Оставаме ги сами да се справят с проблема. Обикновено ги завеждат до ръба на скалата и ги бутват. Някои тули смятат обаче, че не е много приятно да пускат кролими върху мъжете, които работят долу, затова ги отвеждат от другата страна, където няма да притеснят никого, ако паднат. Много съобразителни хора са тези тули. Можеш дори да започнеш да ги харесваш след известно време.

– Носът ти е изгорял, Се'недра – обърна се Поулгара към малката принцеса. – Не се ли сети да си сложиш някаква шапка?

– От шапките получавам главоболие – сви рамене Се'недра. – Малко тен няма да ми навреди.

– Трябва да се грижиш за вида си, скъпа – изтъкна Поулгара. – Няма да изглеждаш много величествена с обелен нос.

– Не се тревожи, лельо Поулгара. Ти би могла да оправяш нещата, нали? Знаеш какво имам предвид.

Се'недра размаха ръка, сякаш правеше вълшебство. Поулгара й хвърли леден поглед.

Черекският крал Анхег се приближи, придружен от широкоплещестия регент на Рива, и учтиво попита Родар:

– Добре ли мина изкачването?

– Какво ще кажеш за един удар в носа? – попита го на свой ред Родар.

Крал Анхег се разсмя.

– О, май не сме в добро настроение – констатира той. – Току-що получих добри новини, които би трябвало да те зарадват.

– Писмо? – попита Родар и се изправи тромаво.

Анхег кимна.

– Изпратиха го, докато ти правеше упражненията си по клисурата. Не можеш да си представиш какво става там.

– Е, да видим.

– Просто няма да повярваш.

– Анхег, изплюй камъчето.

– Ще получим подкрепления. Ислена и Порен са били доста заети през последните седмици.

Поулгара го погледна рязко.

– Знаеш ли – сподели Анхег, докато разгъваше писмото, – дори не знаех, че Ислена може да чете и пише, а сега виж какво става.

– Не бъди толкова тайнствен, Анхег – каза Поулгара. – Какво са измислили дамите?

– Доколкото разбирам, култът към Мечката се е държал малко непочтено след като сме заминали. Гродег е решил, че в отсъствието на мъжете ще може да завземе властта. Членовете на култа са проникнали в драснианските служби в Боктор, а самият Гродег е станал доста напорист във Вал Алорн. Сякаш отдавна са се подготвяли за това. Както и да е, Порен и Ислена обменили информация и когато разбрали колко близо е Гродег до властта и в двете кралства, Порен изгонила от Боктор всички членове на култа, а Ислена натоварила всички от Вал Алорн и ги изпратила в армията.

– Какво?!

– Не е ли впечатляващо?

По грубото лице на Анхег се плъзна усмивка.

– Най-хубавото е, че е успяла да направи това, което аз не бих могъл. Не се очаква жените да са запознати с подробностите около арестуването на жреци и благородници. Така че това, което би било огромна несправедливост от моя страна, сега ще бъде отдадено на нейното незнание. Ще трябва да се извиня на Гродег, разбира се, но ще бъде твърде късно. Привържениците му ще са вече тук и няма да имат реални основания да се върнат у дома.

Родар също се усмихна подличко.

– Как е реагирал Гродег?

– Бил е направо бесен. Предполагам, че Ислена лично е разговаряла с него. Поставила е въпроса така: или да се присъедини към армията, или да отиде в затвора.

– Не можеш да хвърлиш в затвора висшия жрец на Белар! – възкликна Родар.

– Ислена не го знае и Гродег е наясно с това. Щеше да го окове и да го хвърли в най-мрачната килия преди някой да е успял да й каже, че е незаконно. Представяш ли си как моята Ислена е поставила ултиматум на стария разбойник?

В гласа на Анхег прозвуча гордост.

– Рано или късно това щеше да се случи – отбеляза с усмивка Родар.

Анхег кимна.

– Култът се гордее с борбеността си, нали?

Анхег отново кимна с усмивка.

– Ще бъдат най-подходящи за челните редици при атаките, не мислиш ли?

Усмивката на Анхег стана още по-широка.

– Предполагам, че ще дадат много жертви – допусна кралят на Драсния.

– За една благородна кауза все пак – отвърна Анхег лукаво.

– Ще спрете ли да злорадствате, вие двамата? Смятам да отведа принцесата на сянка – каза Поулгара на двамата монарси.

През следващите няколко дни укреплението кипеше. Дори когато и последният черекски кораб беше качен на върха, алгарите и мимбратите продължиха да бродят и да палят тулските поля.

– Няма никаква растителност в радиус от петдесет левги – докладва Хетар като се върна от поредната обиколка. – Ще трябва да отидем подалеч, ако искаме да намерим нещо за подпалване.

– Срегнахте ли много мурги? – попита Барак младия мъж с ястребово лице.

– Няколко – сви рамене Хетар. – Не чак толкова, че да стане интересно, но все имаше по някой.

– Как е Мандорален?

– Не съм го виждал от няколко дни – отвърна Хетар. – Но от посоката, в която тръгна, се носи гъст дим. Предполагам, че е доста зает.

– Как изглежда там?

– Не е зле като преминеш хълмовете. Но е доста непроходимо.

– Какво искаш да кажеш с това „непроходимо“? Смятам да прекарам тези кораби през страната.

– Скали, пясък, няколко трънки и никаква вода – отвърна Хетар. – И е по-горещо от пещ.

– Благодаря! – възкликна Анхег.

– Нали ме попита – отвърна Хетар. – А сега ме извини. Имам нужда от нови коне и много факли.

– Пак ли тръгваш? – попита Барак.

– Така поне правя нещо.

Щом и последният кораб беше издигнат, драснианските хаспели започнаха да вдигат тонове храна и оборудване, които много скоро препълниха подготвените складове. Тулите се оказаха незаменими работници – носеха каквото им дадеш и където им наредиш, без да мърморят и да се оплакват. Грубите им черти бяха озарени от благодарност и силно желание да се харесат и Се'недра осъзна, че просто не може да ги мрази, макар че всъщност те бяха врагове. Малко по малко принцесата откри това, което превръщаше живота на тулите в кошмар. Нямахше семейство, което да не е загубило някого на жертвениците на кролимите – съпруг, съпруга, деца, родители. Единствената мисъл в главите им беше да избегнат тази съдба на всяка цена. Постоянният терор беше изтрил всякакви следи от човешки чувства по лицата им. Живееха в ужасна изолация, без любов и приятелство, сковани от вечното очакване и смъртен страх. Страстта на тулските жени нямаше нищо общо с чувствата или морала им. Единственият начин да избегнат ножа беше да са бременни непрекъснато. Те не бяха движени от плътски желания, а от страх, който ги лишаваше от всичко човешко.

– Как могат да живеят така? – избухна принцесата пред лейди Поулгара, когато се върнаха в палатката, издигната зад стените. – Защо не въстанат и не изхвърлят кролимите от страната си?

– Кой точно ще поведе този бунт, Се'недра? – попита Поулгара спокойно. – Тулите знаят, че кролимите могат да надникнат в мозъка им и да прочетат мислите им. Те знаят, че ако на някой му мине през ума да се противопостави, ще се озове на жертвеника още в същия момент.

– Но животът им е направо ужасен – възрази Се'недра.

– Може би ние ще успеем да го променим – каза Поулгара. – Всъщност това, което правим, не е само за благоденствието на Запада. То е и за доброто на ангараките. Ако победим, те ще бъдат освободени от кролимите. В началото няма да са ни благодарни, но много скоро ще започнат да харесват новия си живот.

- Защо да не са ни благодарни?
- Защото, ако победим, ще сме убили техния бог.
- Но Торак е чудовище!

– Да, но все пак е техен бог – отвърна Поулгара. – Да загубиш своя бог е доста мъчително и болезнено. Можеш да попиташ улгосите какво означава да живееш без бог. Изминали са пет хиляди години преди УЛ да се съгласи да стане техен бог, и те все още помнят какво е било преди това.

– Ще победим, нали? – попита изведнъж Се'недра и всичките и страхове изплуваха на повърхността.

– Не знам, Се'недра – отвърна тихо Поулгара. – Никой не знае, нито Белдин, нито аз, нито дори Алдур. Но бихме могли да опитаме.

- Какво ще стане, ако загубим? – попита принцесата със страх.

– Ще бъдем поробени точно по същия начин като тулите – отвърна кротко Поулгара. – Торак ще стане крал и бог на земята. Останалите богове ще бъдат изгонени завинаги и кролимите ще правят с нас каквото поискат.

- Няма да живея в такъв свят – заяви Се'недра.

- Никой няма да иска да живее.

- Виждала ли си някога Торак? – попита внезапно принцесата.

Поулгара кимна.

– Веднъж или два пъти. За последен път го видях във Вой Мимбре, малко преди двубоя с Бранд.

- Как изглежда?

– Той е бог. Силата на ума му е всепоглъщаща. Когато ти говори, трябва да го слушаш, и когато ти нарежда, трябва да му се подчиняваш.

- Не и ти, предполагам.

- Ти просто не разбираш тези неща, скъпа.

Лицето на Поулгара стана мрачно, бляскавите ѝ очи станаха далечни като луната. Сякаш без да мисли, тя протегна ръка, придърпа Задача в скута си и го прегърна. Както обикновено, детето протегна ръка, докосна белия кичур на челото ѝ и се усмихна.

– Гласът му звучи заповедно и никой не е в състояние да му се противопостави – продължи тя. – Ти знаеш, че е зъл и жесток, но когато ти заговори, волята ти се разбива и се превръщаш в безсилен и страхлив човек.

- Но ти не се страхуваше, нали?

– Пак не разбираш. Страхувах се, естествено. Всички се страхувахме, дори баща ми. Моли се никога да не го срещаш. Той не е красив

кролим като Чамдар или подъл магьосник като Ктучик. Той е бог. Торак е ужасно обезобразен, а някога е бил красив. Нещо, което той е искал, му е било отказано и това го е подлудило. Неговата лудост е различна от тази на Таур Ургас, който независимо от всичко е човешко същество. Лудостта на Торак е лудост на бог, който може да осъществи много от желанията си. Само Кълбото може да му устои. Аз бих могла да издържа известно време, но ако насочи всичката си сила срещу мен, ще трябва да отстъпя и да му дам това, което желае, а то е направо ужасно.

– Не разбирам, лейди Поулгара.

Лелята на Гарион погледна тъжно малката принцеса.

– Не би могла, скъпа – каза тя. – Става дума за част от миналото, което толнебранското общество предпочита да забрави. Седни и ще се опитам да ти обясня.

Принцесата се отпусна на грубата пейка. Поулгара беше в странно настроение, беше тиха, дори замислена. Обгърна с ръце Задача, притисна го към себе си и допря буза до русите му къдрици.

– Има две пророчества, Се'недра – започна тя с плътния си глас, – но приближава времето, когато ще остане само едното. Всичко, което е било, е и ще бъде, ще се превърне в част от него. Всеки човек – мъж, жена, дете – има две възможни съдби. За някои разликата не е чак толкова голяма, но за мен е огромна.

– Какво искаш да кажеш?

– В пророчеството, на което служим – това, което ни доведе тук – аз съм Поулгара, дъщеря на Белгарат й пазителка на Белгарион.

– А в другото?

– В другото съм невестата на Торак.

Се'недра остана без дъх.

– Разбираш ли сега защо се страхувам? – продължи Поулгара. – Изпитвам ужас от Торак още от мига, в който баща ми ми обясни това. Тогава не бях по-голяма от теб. Не се страхувам толкова за себе си, а за това, което ще последва, ако се поддам на волята на Торак. Тогава пророчеството, на което служим, ще загуби битката. Торак ще победи не само мен, а цялото човечество. Във Вой Мимбре той ме повика и аз усетих отвратителното желание да изтичам при него. Тогава устоях, но никога в живота си не съм правила нещо толкова трудно. Моят отказ доведе до двубоя му с Бранд и само в него силата на Кълбото можеше да се противопостави на Торак. Баща ми заложи на силата на моята воля. Старият вълк понякога е голям комарджия.

– Тогава, ако... – Се'недра не можа да продължи.

– Ако Гарион загуби ли?

Поулгара го каза толкова спокойно, че беше очевидно колко много е мислила за тази възможност.

– Тогавя Торак ще ме направи своя жена и няма да има сила на този свят, която да е в състояние да го спре.

– По-скоро бих умряла – избъбри принцесата.

– Аз също, Се'недра, но волята на Торак е толкова силна, че той е в състояние дори да ме лиши от желанието да сложа край на живота си. Ако това се случи, може да стане така, че да съм безумно щастлива да бъда негова избраница и любима. Вярвам обаче, че някаква малка част от мен ще остане жива и ще продължи да крещи от ужас в мен през безкрайните векове до края на дните ми.

Звучеше направо ужасно. Принцесата не можа да се овладее. Падна на колене, обгърна с ръце Поулгара и Задача и избухна в сълзи.

– Хайде стига, не плачи Се'недра – каза Поулгара нежно и загали момичето по косата. – Гарион още не е стигнал до Града на вечната нощ, а Торак още спи. Имаме още малко време. Пък и кой знае? Може дори да победим.

ГЛАВА 13

В укрепленията кипеше трескава работа. Пехотните части на крал Родар пристигаха от лагера на река Алдур и се изкачваха по лъкатушните пътеки из тясното дефиле до върха на скалата. Храната и оборудването се прекарваха с каруци от главните складове към подножието на скалата, където огромни хаспели вдигаха товарите до площадката на височина една миля. Обикновено преди изгрев слънце шурмовите части от мимбрати и алгари се отправяха на далечни походи в търсене на все още неплячкосани градове. Грабителските набези на нашествениците, краткотрайните обсади на слабо укрепените градове и села на тулите и опожарените огромни ивици сред нивите узряло жито подтикнаха мудните ангараки най-сетне да се опитат да организират нещо като съпротива. Те неизменно бързаха към последното нападнато от мимбратите място, но винаги пристигаха часове и дори дни след тях и намираха само димящи развалини, избити войници и ограбени и ужасени до смърт жители. Когато се мъчеха да пресрещнат бързите алгари, обикновено се натъкваха на акри изгорена земя. Нашествениците вече бяха минали оттам и отчаяните опити на тулите да ги настигнат се оказваха безуспешни.

Не се сетиха, че могат да нападат крепостите, служещи за бази на нападателите. Дори тази идея все пак да се е появила, тя сигурно бе отхвърлена бързо. Тулите не бяха психологически настроени да атакуват силно укрепени крепости. Предпочитаха да се лутат насам-натам и да се оплакват горчиво на съюзниците си, че не получават нужната подкрепа. Малореанците на император Закат твърдо отказваха да се придвижват извън териториите си около Тул Зелик. Мургите обаче навлязоха на няколко пъти в южната част на Тулия, от една страна като знак за подкрепа на идеята за единството на ангараките, но всъщност, както предполагаше крал Родар, като част от маневри в търсене на добра позиция. Техни съгледвачи бяха случайно засечени в близост до самите крепости. Всеки ден от крепостите тръгваха обходни патрули и следяха за мургски шпиони сред безводните хълмове. Сухите каменисти долини бяха претърсвани от драсниански копиеносци и толнедрански легионери. Алгарските кланове си почиваха от дългите си походи, като се забавляваха с импровизираната игра „лов на мурги“. Въпреки че изтъкваха, че жертват свободното си време от чувство на отговорност за сигурността на крепостите, никой не се подлъга от протестите им.

– В този район трябва да се патрулира, Родар – настоятелно каза крал Чо-Хаг. – В края на краищата моите войни изпълняват важен дълг.

– Дълг? – изсумтя Родар. – Качи един алгар на кон, посочи му хълм, който не е огледал от другата страна, и той веднага ще си намери оправдание да отиде дотам.

– Имаш погрешно мнение за нас – отвърна Чо-Хаг с изражение на наранено честолюбие.

– Просто ви познавам.

Се'недра и двете ѝ приятелки гледаха ден след ден как веселите алгарски конници излизат от крепостта и това ги потискаше все повече. Ариана беше свикнала да води уседнал живот и търпеливо да очаква мъжете да се върнат, като всички мимбратски жени, но Адара, братовчедката на Гарион, понасяше много тежко това, че трябва да стои затворена в крепостта. Като всички алгари тя изпитваше вродена необходимост вятърът да брули лицето ѝ, а конските копита да кълтят в ушите ѝ. Не след дълго стана раздражителна и започна често да въздиша.

– Какво ще правим днес? – ги попита усмихнато Се'недра една сутрин след закуска. – Как ще се забавляваме, докато стане време за обяд?

Всъщност тя не зададе въпроса просто така, защото вече имаше планове за деня.

– Бродирането е добра възможност – отвърна Ариана. – С него

пръстите и очите имат приятно занимание, а умът и устните са свободни за разговор.

Адара въздъхна дълбоко.

– Или можем да отидем да наблюдаваме моя господар, докато командва своите подчинени във военната им подготовка. – Обикновено Ариана си намиралше някакъв повод да гледа Лелдорин поне половината ден.

– Не съм много сигурна дали днес искам отново да гледам как група мъже се целят в сламени чучела със стрели – каза Адара с остър тон.

Се'недра се намеси моментално, за да предотврати назряващата препирня.

– Можем да направим оглед на крепостта.

– Се'недра, разглеждали сме всяка постройка в крепостта поне десет пъти – рязко отвърна Адара. – И ако някой любезен сержант ми обясни отново как работи катапултът, ще се разкреция!

– Обаче още не сме разгледали другите крепости, нали? – каза предизвикателно принцесата. – Нима според вас това не е част от нашия дълг?

Адара я стрелна с очи и бавно се усмихна.

– Точно така – съгласи се тя. – чудно как не сме се сетили за това по-рано. Явно сме много разсеяни.

По лицето на Ариана се изписа загриженост.

– Опасявам се, че крал Родар ще бъде абсолютно непреклонен в аргументите си против подобен план – възрази тя.

– Родар го няма – посочи Се'недра. – Замина с крал Фулрах да направи инвентаризация на главните складове.

– Лейди Поулгара най-вероятно също няма да одобри това – продължи Ариана, но тонът ѝ подсказваше, че започва да се предава.

– Лейди Поулгара се съветва с вълшебника Белдин – каза Адара. В очите ѝ затанцуваха игриви пламъчета.

Се'недра се усмихна победоносно.

– Излиза, че решението зависи само от нас.

– Като се върнем, ще ни мъмрят – каза Ариана.

– Но ние ще се разкаем, нали? – изкикоти се Се'недра.

След четвърт час принцесата и двете ѝ приятелки, облечени в алгарски костюми за езда от мека черна кожа, преминаха в лек галоп през централната порта на огромната крепост. Придружаваше ги Олбан, най-младият син на регента на Рива. На него идеята не му допадна, но Се'недра не му даде нито възможност да възрази, нито време да изпрати

вест до някой, който би могъл да се намеси и да ги спре. Олбан изглеждаше притеснен, но както винаги придружи кралицата, без да задава въпроси.

Рововете пред крепостните стени със забити на дъното остри колове бяха много интересни, но абсолютно еднакви, и човек трябваше да има доста необичайна нагласа, за да изпита удоволствие от разглеждането на майсторски изкопаните укрепления.

– Много добре – каза с приветлива усмивка Се'недра на драснианския копиеносец, застанал на пост на върха на един насип. – Прекрасни ровове и отлично подострени колове. – После погледна унилия пейзаж. – Откъде сте намерили толкова много дървета?

– Сендарите ги докараха, ваше величество – отвърна той. – От някакво място на север. Тулите ги нарязаха и ги подстриха. Те са много добри майстори на колове, стига да им кажеш какво искаш.

– Оттук не мина ли един конен патрул? Преди около половин час? – попита Се'недра.

– Да, ваше величество. Лорд Хетар от Алгария с няколко от неговите хора. Тръгнаха натам – каза постовият и посочи на юг.

– О! Ако някой попита, кажете, че ще се присъединим към него. Ще се върнем след няколко часа.

Постовият изглеждаше доста разколебан, но Се'недра побърза да предотврати всякакви възражения.

– Лорд Хетар обеща да ни чака до южната стена на крепостта – добави тя.

После се обърна към спътничките си.

– Наистина не трябва да го караме да ни чака твърде дълго. Вие двете се забавихте прекалено много, докато се преоблечете.

Усмихна се мило на постовия и допълни:

– Нали разбираш, костюмът за езда трябва да е точно този, а не друг, а косата непременно трябва да се вчеше още един път. Понякога още един път трае цяла вечност. Хайде, дами. Трябва да побързаме, иначе лорд Хетар ще ни се разсърди.

И като се изкикоти високо, принцесата пришпори Ноубъл в галоп на юг.

– Се'недра! – възкликна Ариана, след като се отдалечиха достатъчно, за да не бъдат чути. – Ти го излъга!

– Разбира се.

– Но това е ужасно!

– Не и наполовина толкова ужасно, колкото да прекараме още един

ден в бродирание на маргаритките на някаква глупава фуста – отвърна принцесата.

Напуснаха укрепленията и пресякоха няколко ниски възвишения, изгорени от слънцето до кафяво. Долината от другата им страна бе огромна. Сиво-кафяви планини без нито едно дърво я обграждаха и се събираха в другия и край. Докато галопираха през обширното поле, момичетата се чувстваха нищожни на фона на околния пейзаж. Конете им приличаха на мравки, които пълзят към величествените планини.

– Не бях осъзнала колко е голяма долината – промълви Се'недра, като засенчи очи с ръка и погледна към далечните планински върхове.

Дъното на долината беше плоско като тава. Тук-там имаше ниски бодливи храсти. Земята беше осеяна с кръгли камъни с големината на юмрук. При всяка стъпка на конете във въздуха се вдигаше фин жълт прах. Макар че обяд беше още далеч, слънцето вече грееше като разпалена пещ. Трепкащи вълни нагорещен въздух се носеха над долината и създаваха илюзията, че сиво-зелените прашни храсти танцуват.

Ставаше все по-горещо. Никъде не се виждаше и следа от вода, а потта засъхваше почти мигновено по хълбоците на прехтящите коне.

– Според мен трябва да помислим за връщане – каза Адара. – Няма да успеем да стигнем до възвишенията в другия край на долината.

– Тя е права, ваше величество – подкрепи я Олбан. – И без това се отдалечихме доста.

Се'недра спря Ноубъл. Белият жребец клюмна глава, като че ли беше на ръба на пълното изтощение.

– Оо, стига си се самосъжалявал! – скара му се тя раздражено.

Събитията не се развиваха както бе очаквала. Тя се огледа и каза:

– Дали не можем да намерим някаква сянка наблизо?

Устните ѝ бяха пресъхнали, слънцето безмилостно напичаше незащитената ѝ глава.

– Местността не предлага подобно удобство, принцесо – отвърна Ариана.

– Никой ли не се сети да вземе малко вода? – попита Се'недра, бършейки чело с носната си кърпичка.

Никой не носеше вода.

– Може би трябва да се върнем – реши най-накрая тя, макар че погледът ѝ издаваше съжаление. – Тук и без това няма какво толкова да се гледа.

– Идват ездачи – викна Адара и посочи група конници, които се появиха от един дол, врязан под склоновете на близкия хълм.

– Мурги? – попита Олбан и си пое дълбоко дъх. Ръката му се залепи за дръжката на меча.

Адара вдигна ръка над очите си и се вгледа в приближаващите конници.

– Не – отвърна тя, – алгари са. Познавам начина, по който яздят.

– Дано да носят вода – каза Се'недра.

Десетина алгарски конници идваха право към тях, вдигайки огромен облак жълт прах зад себе си. Внезапно Адара ахна и пребледня.

– Какво има? – попита Се'недра.

– Лорд Хетар е с тях – глухо отвърна Адара.

– Как успя да го познаеш от такова разстояние?

Адара прехапа устни и не отговори нищо.

Лицето на Хетар беше свирепо и безпощадно. Той спря потния си кон до тях и рязко попита:

– Какво правите тук?

Шлемът му и дългият кичур черна коса му придаваха дивашки, направо ужасяващ вид.

– Решихме да поюздим, лорд Хетар – отвърна с широка усмивка Се'недра, опитвайки се да го смути с поглед.

Хетар не й обърна внимание, а викна на младия риванец:

– Да не си си загубил ума, Олбан? Защо си им позволил да излязат извън крепостта?

– Аз не мога да казвам на нейно величество какво да прави – отговори решително Олбан.

– О, стига, Хетар! – възрази Се'недра. – Какво лошо има в това да поюздим малко?

– Само вчера убихме трима мурги на по-малко от миля оттук – отговори Хетар. – Ако имате нужда от физически упражнения, бягайте в двора на укреплението. Недейте да яздите просто така без охрана през вражеска територия. Постъпили сте много глупаво, Се'недра. Веднага се връщаме.

Лицето му бе мрачно като морето през зимата, а тонът му не търпеше никакви възражения.

– Ние току-що решихме същото, милорд – каза тихо Адара със сведен поглед.

Хетар огледа внимателно в какво състояние са конете им и изсумтя:

– Ти си от Алгария, лейди Адара. Не се ли сети, че трябва да вземете вода за конете? Явно ти стига умът само да яздиш в жегата като тази, без да помислиш за никакви предпазни мерки.

Бледото лице на Адара съвсем посърна. Хетар възмутено поклати глава.

– Дайте вода на конете им – нареди той на един от хората си – и след това ще ги съпроводим обратно. Разходката свърши.

Лицето на Адара пламтеше от почти непоносим срам. Тя се въртеше на седлото и се опитваше да избегне строгия безжалостен поглед на Хетар. Щом напоиха коня ѝ, тя сграбчи юздите и заби пети в хълбоците му. Конят изненадан вдигна предните си копита и се впусна в галоп през каменистата долина към крепостта.

Хетар изруга и препусна след нея.

– Какво прави тя? – възкликна Се'недра,

– Упрекът на лорд Хетар засегна нашата мила приятелка повече, отколкото можеше да понесе – обясни Ариана. – Доброто му мнение за нея е по-важно от собствения ѝ живот.

– Хетар? – Се'недра беше поразена.

– Очите ти не са ли забелязали какво става с нашата скъпа приятелка? – попита леко учудена Ариана. – Ти явно не си наблюдателна, принцесо.

– Хетар? – повтори Се'недра. – Нямах представа.

– Може би е така, защото съм мимбратка – заключи Ариана. – Жените от моя народ са много чувствителни към признаците на нежни чувства у другите.

След стотина метра Хетар настигна Адара, хвана юздите на коня и, спря го и я попита нещо ядосано. Адара засрамено скри лице с ръцете си. В същия миг леко движение само на пет-шест метра от тях привлече вниманието на Се'недра. Един мург в ризница се изправи между два ниски храста, отметна кафеникавото платнище, под което бе лежал скрит, и опъна късия си лък.

– Хетар! – изкрещя Се'недра.

Хетар беше с гръб, но Адара видя как мъжът се прицелва в него, с отчаяно движение изтръгна юздите от ръката му и накара коня си да скочи към неговия. Конят на Хетар залитна, препъна се и падна, хвърляйки ездача си на земята. В това време Адара шибна с юздата си хълбока на коня си и препусна право към мурга.

Той само леко трепна и пусна стрелата си срещу връхлитащото момиче.

Дори и от това разстояние Се'недра чу ясният звук, който издаде стрелата, когато се заби в Адара. Щеше да си спомня този звук с ужас до края на живота си. Адара рязко се преви, свободната ѝ ръка се

вкопчи в стрелата, която стърчеше от гърдите ѝ, но галопиращият ѝ кон не се отклони и прегази мурга. Той падна под тежките копита, претърколи се и отново скочи, хванал дръжката на меча си, но Хетар вече се бе озовал до него със сабя в ръка. Мургът изрева и падна посечен.

Хетар се обърна вбесено към Адара. От сабята му се стичаше кръв.

– Що за глупост... – кресна той, но викът му отведнъж замръзна. Тя се беше килнала на една страна, тъмната ѝ коса се беше разпиляла като воал около бледото ѝ лице. Притисна ръце към гърдите си, после бавно се олюля и падна от седлото.

Със сподавен вик Хетар изпусна сабята си и се затича към нея.

– Адара! – извика принцесата и ужасена закри очите си с ръце.

Хетар внимателно обърна раненото момиче по гръб. Стрелата, която стърчеше от гърдите ѝ, потрепваше в ритъм с неравномерното биене на сърцето ѝ.

Хетар взе Адара на ръце, гледаше покрусен бледото и лице и повтаряше със сподавен глас:

– Малка глупачка... малката ми глупачка.

Ариана скочи от седлото още в движение, дотича до тях и каза строго:

– Не я местете, милорд. Стрелата е пронизала дробовете ѝ и ако я местите, острият ѝ връх ще я доубие.

– Извади я – каза Хетар през зъби.

– Не, милорд. Ако изтегля стрелата сега, ще ѝ навредя повече, отколкото ако я оставя.

– Не мога да понеса да я гледам със стръчашата от нея стрела – простена той.

– Тогава не гледайте, милорд – безцеремонно отвърна Ариана, клекна до Адара и постави опитната си ръка на наранената шия на момичето.

– Не е мъртва, нали? – умолително попита Хетар.

Ариана поклати глава.

– Тежко ранена е, но животът все още пулсира във вените ѝ. Наредете на хората си веднага да направят носилка. Трябва незабавно да пренесем нашата скъпа приятелка до крепостта и да я оставим на грижите на лейди Поулгара, иначе душата ѝ ще отлети.

– Ти не можеш ли да направиш нещо? – извика безпомощно Хетар.

– Не и в тази изгорена от слънцето пустош, милорд. Нямам нито инструменти, нито лекове, а и уменията ми могат да се окажат недостатъчни. Единствената ни надежда е лейди Поулгара. Носилката, милорд!

Бързо!

Лицето на Поулгара беше мрачно, а погледът ѝ – остър като кремък, когато излезе от болничната стая на Адара късно същия следобед.

– Как е тя? – попита Хетар. Той беше крачил напред-назад пред вратата часове наред, като често спираше и удряше яростно по грубите каменни стени с безсилните си юмруци.

– Малко по-добре – отвърна Поулгара. – Кризата премина, но все още е ужасно слаба. Попита за тебе.

– Нали ще се оправи? – Във въпроса на Хетар се прокрадна страх.

– Може би, стига да няма усложнения. Тя е млада, а и раната изглеждаше по-страшна, отколкото се оказа всъщност. Дадох ѝ нещо, което ще я направи много разговорлива, но не оставайте дълго при нея.

Поулгара погледна набразденото от сълзи лице на Се'недра.

– Ела в стаята ми след като я видиш, принцесо. Трябва да си поговорим.

Порцелановобялото лице на Адара контрастираше с ореола на разпуснатата ѝ по цялата възглавница тъмна коса. Беше изключително бледа, но въпреки че погледът ѝ беше малко замъглен, очите ѝ блестяха силно. Ариана приседна тихо до леглото.

– Как си, Адара? – попита Се'недра с бодрия тон, с който се говори на болен човек.

Адара ѝ се усмихна изнурено.

– Боли ли те?

– Не. – Гласът ѝ звучеше отпаднало. – Не ме боли, но се чувствам доста замаяна.

– Защо направи това, Адара? – запита направо Хетар. – Не трябваше да препускаш срещу мурга.

– Прекарваш прекалено много време с конете, ша-дар – отвърна му Адара с немощна усмивка. – Забравил си да разбираш чувствата на човешките същества.

– Как да разбирам думите ти? – Хетар беше объркан.

– Буквално, милорд Хетар. Ако една кобила погледне с възхищение един жребец, веднага ще разбереш какво е това, нали? Но ако е за хора, просто нищо няма да забележиш.

Тя се закашля.

– Добре ли си? – стреснато попита той.

– Учудващо добре съм, ако се вземе предвид фактът, че умирам.

– Какво говориш? Ти не умираш!

Тя се усмихна.

– Не говори така, моля те. Знам какво означава стрела в гърдите. Затова исках да те видя. Исках да погледна лицето ти още един път.

– Уморена си – рязко каза той. – Ще се почувстваш по-добре като се напиш.

– Ще заспя, да – отвърна тя тъжно, – но се съмнявам дали ще чувствам нещо след това. Сънят ми ще е сън, от който човек не се събужда.

– Глупости.

– Не са глупости – въздъхна тя. – Е, мили Хетар, най-после успя да избягаш от мен, макар че доста те преследвах. Дори питах Гарион дали не може да ти направи магия.

– Гарион ли?

Тя кимна.

– Виждаш ли колко отчаяна бях? Но той каза, че не можел.

Адара направи гримаса.

– За какво служи вълшебството, ако не можеш да го използваш, за да накараш някого да се влюби?

– Да се влюби?! – повтори той поразен.

– А ти за какво мислеше, че говорим, лорд Хетар? За времето ли?

Тя му се усмихна нежно.

– Понякога си невероятно глупав.

Той я гледаше като хипнотизиран.

– Не се притеснявай, Хетар. Не след дълго ще спра да те преследвам и ще бъдеш свободен.

– Ще говорим за това, когато се справиш – замислено промълви той.

– Няма да се оправя. Не чу ли? Аз умирам, Хетар.

– Не, не умираш. Поулгара ни увери, че ще оздравееш.

Адара хвърли поглед към Ариана.

– Раната ти не е смъртоносна, скъпа приятелко – потвърди с удоволствие Ариана. – Ти наистина няма да умреш.

Адара затвори очи и промърмори:

– Колко неловко! – Страните й поруменяха. После пак отвори очи и заяви: – Моля за извинение, Хетар. Нямахте да кажете всичко това, ако знаех, че моите грижовни лекари ще ми спасят живота. Веднага щом се изправя на крака и оздравея, ще се върна в моя клан. Повече никога няма да те тормозя с глупави изблици на откровение.

Хетар я гледаше. Ъгловатото му лице беше безизразно.

– Това няма да ми хареса – каза той и пое нежно ръката ѝ. – Има неща, за които ти и аз трябва да поговорим. Не е сега моментът, нито

мястото, обаче след това да не се опиташ да станеш недостъпна.

– Ти си просто любезен – каза тя с въздишка.

– Не. Практичен съм. Ти ми каза нещо, за което ще мисля, докато се чудя как да избиваме мургите. Може би ще ми е нужно време да свикна, но след като обмисля всичко, ще се наложи да си поговорим.

Тя прехапа устни, опита се да скрие лицето си и възкликна:

– Колко съм глупава! Ако наблюдавах това отстрани, щях да се присмея на себе си. Наистина ще е по-добре да не се видим никога повече.

– Не – твърдо отсече той, без да пуска ръката ѝ. – Няма да е по-добре. И не се опитвай да се скриеш от мен, защото ще те намеря, дори ако трябва да пратя всички коне на Алгария да те търсят.

Тя го погледна изненадано.

– Аз съм ша-дар, не забравяй. Конете правят каквото им кажа.

– Това не е честно – възрази тя.

Той я погледна с насмешка и отвърна:

– А беше ли честно да караш Гарион да приложи вълшебството си върху мен?

– О, небеса! – възкликна Адара и се изчерви.

– Тя трябва да си почине – намеси се Ариана. – Утре пак ще говорите.

Когато излязоха в коридора, Се'недра се обърна към високия мъж и му се скара:

– Можеше да ѝ кажеш нещо по-мило.

– Щеше да е прибързано – отвърна той. – Ние сме доста сдържани по природа, принцесо. Не говорим само да се намираме на приказки. Адара ме разбра много добре.

Хетар изглеждаше воинствено както обикновено – суровото изражение на скулестото му лице се подсилваше от подобния на грива кичур коса, праметнат през рамото му. Погледът му обаче беше по-мек, а връзалата се между веждите му резка показваше, че е объркан.

– Нали Поулгара искаше да те види? – попита той.

Това беше отпращане, макар и доста вежливо. Се'недра се отдалечи, мърморейки си под нос за липсата на деликатност у мъжката половина на човечеството.

Лейди Поулгара седеше спокойно в стаята си и чакаше.

– Е? – поде тя при влизането на принцесата. – Ще благоволиш ли да ми дадеш обяснение?

– За какво?

– За идиотщината, която за малко щеше да коства живота на Адара.

– Нали не смяташ, че аз съм виновна? – възрази Се'недра.

– А кой тогава? Какво правехте там?

– Просто излязохме на разходка. Толкова е скучно да стоим затворени през цялото време.

– Скучно? Какъв очарователен повод да убиеш приятелката си!

Се'недра я погледна стреснато и пребледня.

– Защо според теб сме построили тези укрепления, Се'недра? За да си осигурим някаква защита.

– Не знаех, че навън има мурги – оправда се принцесата.

– Направи ли си труда да попиташ?

Изведнъж цялата истина за това, което бе направила, връхлетя съзнанието ѝ и тя се разтрепери. Вината беше нейна! Без значение как се опитваше да извърта и да отхвърля отговорността, истината бе, че нейната глупост едва не бе убила една от най-добрите ѝ приятелки! Адара за малко не бе заплатила с живота си за проявата и на детинско безразсъдство. Се'недра покри с ръце лицето си, обзета от внезапен пристъп на плач.

Поулгара я остави да поплаче, за да има време да осъзнае вината си. Когато най-накрая отново заговори, в гласа ѝ нямаше и намек, че ѝ прощава:

– Сълзите няма да измият кръвта, Се'недра. Мислех, че мога да започна да се доверявам на твоя разум, но излиза, че съм сгрешила. Сега можеш да си вървиш. Няма какво друго да ти кажа тази вечер.

Принцесата изтича навън разплакана.

ГЛАВА 14

– Навсякъде ли е като тук? – попита крал Анхег, докато войската напредваше през една от равните, осяяни с дребни камъни долини, а голите, изгорени от слънцето околни планини като че ли танцуваха във вълните горещ въздух. – Не съм видял нито едно дърво, откакто напуснахме крепостта.

– Местността се променя на около двадесет левги оттук, ваше величество – отвърна Хетар, който яздеше до краля. – Ще се натъкнем на дървета, като започнем да слизаме от планинската част. Само нискостеблени хилави смърчове, но, все пак малко разнообразяват монотонната гледка.

Проточилата се на мили зад тях колона изглеждаше като тънка чертица на фона на обширната долина. Огромният облак прах, вдигнат от хилядите крака, я очертаваше ясно. Корабите на Черек, покрити с платнища, се подрусваха на ниските си платформи на колела, а прахът се носеше около тях като парцаливо одеяло.

– Какво не бих дал да се появи ветрец – каза с копнеж в гласа Анхег, бършейки лице.

– Просто остави нещата такива, каквито са – посъветва го Барак. – Не е нужно много, за да започне пясъчна буря.

– Колко още има до реката? – запита отегчено крал Родар.

Горещината беше безмилостна към огромния монарх. Лицето му беше червено като домат и целият бе плувнал в пот.

– Около четиридесет левги – отвърна Хетар.

Генерал Варана дойде в галоп на дорестия си жребец откъм челото на колоната. Носеше къса кожена дреха, прост нагръдник и шлем и нямаше отличителни знаци за чина си.

– Мимбратските рицари току-що разбиха още една дружина мурги – докладва той.

– Колко бяха? – запита крал Родар.

– Не повече от двадесет. Трима-четирима избягаха, но алгарите ги преследват.

– Не трябва ли нашите патрули да са на по-голямо разстояние? – вметна крал Анхег и сбърчи лице в една гримаса. – Тези кораби не приличат кой знае колко на товарни коли. Не искам с бой да си пробивам път до река Марду, ако изобщо стигнем дотам.

– Имам хора, които разувнават надалеч, Анхег – увери го крал Чо-Хаг.

– Някой натъквал ли се е на малореанци? – попита Анхег.

– Засега не – отговори Чо-Хаг. – Само тули и мурги.

– Явно Закат държи много на Тул Зелик – добави Варана.

– Бих искал да знам нещо повече за него – каза Родар.

– Пратениците на императора докладват, че е чудесен човек – каза Варана. – Културен, благороден, много вежлив.

– Сигурен съм, че може да бъде и друг – възрази Родар. – Надраките са ужасени от него, а да уплашиш един надрак е нужно много.

– Докато остава в Тул Зелик, не ме интересува що за човек е – заяви Анхег.

Полковник Брендиг препускаше към тях от виещата се назад колона.

– Крал Фулрах моли да спрем колоната за почивка – докладва той, щом спря коня си.

– Пак ли? – ядосано викна Анхег.

– Вървим два часа, ваше величество – изтъкна Брендиг. – Походът в тази горещина и прах е много изтощителен за пехотата. Мъжете няма да са боеспособни, ако се преуморяят от ходене.

– Спрете колоната, полковник – каза Поулгара на сендарския баронет. – По този въпрос можем да разчитаме на преценката на Фулрах. А ти недей да бъдеш толкова раздразнителен! – смърти тя краля на Черек.

– Ще се сваря жив, Поулгара! – оплака се той.

– Опитай се да походиш пеш няколко мили – мило го посъветва тя. – Така ще получиш известна представа какво им е на пехотинците.

Анхег се смръщи, но не отвърна нищо.

Когато колоната спря, принцеса Се'недра дръпна юздите на потния си кон. Принцесата почти не говореше след случая с Адара. Ужасното чувство на вина за почти смъртоносното раняване на приятелката ѝ я потискаше неимоверно и тя се затвори като в черупка – нещо изключително необичайно за нея. Тя свали сламената шапка, която ѝ беше напавил един пленник тул в крепостта и се вгледа в яркосиньото небе.

– Сложи си шапката, Се'недра. Не искам да получиш слънчев удар – каза Поулгара.

Се'недра покорно си сложи шапката, после посочи една малка точица високо в небето и каза:

– Той се връща.

– Ще ме извините ли? – каза генерал Варана и обърна коня си, за да се отдалечи.

– Това е нелепо, Варана – каза Родар. – Защо толкова упорито отказваш да признаеш, че той може да прави неща, в които не искаш да повярваш?

– Въпрос на принцип, ваше величество – отговори генералът. – Толнедранците не вярват във вълшебства. Аз съм от Толнедра, следователно не мога да приема, че съществуват. – Той се поколеба и добави: – Но трябва да призная, че неговата информация е учудващо точна, независимо как я получава.

От небето като камък се спусна голям ястреб и в последния миг разпери криле и кацна на земята пред тях.

Генерал Варана решително се обърна с гръб и се вгледа с интерес в безличния хълм, отдалечен на около пет мили.

Ястребът започна да губи облика си и да се променя още докато

сгъваше криле.

– Пак ли спирате? – ядосано попита Белдин.

– Войската трябва да почине, вуйчо – отвърна Поулгара.

– Това не е неделна разходка, Поул. – възрази Белдин и започна да се чеше под мишницата и да псува.

– Какво ти е? – попита загрижено Поулгара.

– Кокошинки – изсумтя той.

– Откъде ги пипна?!

– Посетих някои птици да ги питам дали не са забелязали нещо.

Май ги хванах в гнездото на лешоядите.

– Бил си при лешоядите?

– Не са чак толкова лоши, Поул. Освен това изпълняват важна работа в природата, а малките им са много сладки. Лешоядката попаднала на умрял кон на двадесет левги южно оттук. Отидох да погледна. Насам идва колона мурги.

– Колко са? – бързо запита генерал Варана, все още с гръб към тях.

– Около хиляда. Напредват бързо. Вероятно ще пресекат пътя ви утре сутринта.

– Няма какво толкова да се притесняваме от хиляда ангарака – каза крал Родар намръщено. – Не и от толкова малка армия. Но какъв смисъл има да жертваш хиляда души? Какво иска да постигне Таур Ургас? – Той се обърна към Хетар. – Можеш ли да препуснеш напред и да помолиш Кородулин, Мандорален и баронът да се присъединят към нас? Мисля, че трябва да съберем съвета.

Хетар кимна и пришпори коня си напред към проблясващите доспехи на мимбратските рицари в началото на колоната.

– Имаше ли и кролими с мургите, вуйчо? – попита Поулгара гърбушкото.

– Нямахте, освен ако не са се били скрили. Все пак не се застоях много. Не исках да се издам.

Генерал Варана изведнъж реши да престане да изучава отсрещните хълмове и обърна коня си, за да се присъедини към тях.

– Според мен вариант едно е, че колоната мурги е жест от страна на Таур Ургас. Той може би иска да благоразположи крал Гедел, и тъй като малореанците няма да напуснат Тул Зелик, той ще иска да извлече някаква полза, след като е изпратил малко войска да защитава от нас тулските градове и села.

– Това звучи логично, Родар – съгласи се Анхег.

– Може би... – замислено каза Родар. – Таур Ургас обаче не мисли

логично.

Крал Кородулин, Мандорален и баронът на Воу Ебор пристигнаха с шум и трясък. Стоманените им доспехи проблясваха на слънцето. И тримата бяха зачервени и изглеждаха омаломощени от жегата.

– Как издържате всичко това? – поинтересува се крал Родар.

– Навик, ваше величество – отвърна Кородулин. – Бронята наистина създава известно неудобство, но ние сме свикнали да го понасяме.

Генерал Варана им описа набързо ситуацията.

Мандорален сви рамене и заяви:

– Това не е проблем. Ще взема няколко дузини от моите хора и ще премахнем заплахата от юг.

Барак погледна крал Анхег и каза:

– Нали разбираш какво имах предвид като ти говорех за него? Сега трябва да ти е ясно защо бях толкова нервен, когато минавахме през Ктхол Мургос.

Крал Фулрах, който бе пристигнал от задната част на колоната, за да се присъедини към съвета, се изкашля нерешително и каза:

– Мога ли да направя едно предложение?

– С нетърпение очакваме практичната мъдрост на краля на сендарите – отвърна Кородулин с необичайна любезност.

– Колоната мурги не представлява сериозна заплаха, нали? – започна Фулрах.

– Всъщност не, ваше величество – потвърди генерал Варана. – Особено сега, когато знаем, че са там. Според нас това е някаква малка част, изпратена в помощ на тулите с цел да бъдат предразположени. Присъствието им в близост до нас вероятно е пълна случайност.

– Въпреки това не искам да се доближават толкова близо, че да могат да разпознаят корабите ми – твърдо заяви Анхег.

– Ще се погрижим за това, Анхег – успокои го Родар.

– Която и да е част от нашата армия може лесно да се справи с толкова лек противник – продължи Фулрах, – но от морална гледна точка няма ли да е по-добре, ако победата бъде присъдена на цялата армия?

– Не те разбирам, Фулрах – каза Анхег.

– Вместо да оставим сър Мандорален съвсем сам да унищожи тези хиляда мурги, нека подберем един отряд от всички части на армията, който да се разправи с тях. По този начин ще натрупаме известен опит в тактическото координиране, а войниците ще се почувстват горди. Една лесна победа сега ще укрепи духа им за тежките моменти, които ще последват в бъдеще.

– Фулрах, понякога наистина ме удивяваш! – възкликна Родар. – Проблемът ти е, че не изглеждаш толкова умен.

Частите, които трябваше да тръгнат на юг и да пресрещнат приближаващите мурги, бяха избрани с жребий, отново по предложение на крал Фулрах.

– Така в армията няма да се породят подозрения, че това е някакъв елитен отряд – отбеляза той.

Когато основната колона тръгна отново към река Марду, миниатюрната армия, предвождана от Барак, Хетар и Мандорален, се отправи на юг.

– Нали ще се справят? – попита Се'недра нервно, докато ги гледаше как се смаяват по пътя си към планинската верига на юг.

– Естествено, скъпа – уверено отвърна Поулгара.

Въпреки това принцесата не спа тази нощ. За първи път войни от нейната армия щяха да влязат в истински бой. Тя се въртя будна в леглото през цялата нощ, представяйки си какви ли не страхотии.

Малко преди пладне на следващия ден специалният отряд се завърна. Имаше превързани войници, няколко седла бяха празни, но на всяко лице грееше победоносно изражение.

– Много хубава малка битка – докладва Барак доволно усмихнат. – Хванахме ги точно преди изгрев слънце. Изобщо не разбраха какво ги удари.

Генерал Варана, който бе придружил отряда, бе малко по-точен в разказа си пред събралите се крале.

– Общата тактика беше спазена почти според плановете ни – започна той. – В началото астурианските стрелци обсипаха колоната с дъжд от стрели, след това пехотните части заеха позиция на върха на един дълъг склон. Разпределихме равномерно по целия фронт легионери, драчниански копиеносци, сендари и частите от Арендия, а зад тях останаха стрелците, които да продължат да затрудняват врага. Както и очаквахме, мургите нападناха. В този миг череките и риванците заеха позиции зад тях, а алгарите започнаха да ги притискат по фланговете. Когато атаката на мургите отслабна, беше ред на мимбратските рицари да нападнат.

– Беше направо великолепно! – възкликна Лелдорин с блеснали очи. Рамото на младия астурианец беше превързано, но той явно бе забравил за това и ръкомахаше разпалено. – Точно когато мургите бяха напълно объркани, се чу тътен и рицарите се появиха иззад хълма с вдигнати копия и развети знамена. Заляха мургите като вълна от стомана, а копитата на конете тресяха земята. В последния миг наведоха копията.

Все едно се разби вълна. Прегазиха мургите и дори не намалиха ход! Яздеха през тях, като че ли там нямаше никой! Направо ги смазаха, а след това се намесихме ние, за да ги довършим. Беше славно!

– Той е лош като Мандорален, нали? – сподели Барак с Хетар.

– Мисля, че това им е в кръвта – беше изводът на Хетар.

– Успя ли някой да избяга? – запита Анхег.

Злостната усмивка на Барак беше многозначителна.

– След като се стъмни, чухме как някои се опитват да се промъкнат и да избягат. Тогава Релг и неговите улгоси отидоха да доразчистят. Не се притеснявай, Анхег. Никой няма да докладва на Таур Ургас.

– А той сигурно чака новини, нали? – на свой ред се усмихна Анхег.

– Надявам се да е търпелив, защото ще чака доста дълго – отвърна Барак.

С изражение на страдалка Ариана започна да превързва раната на Лелдорин и да му се кара, че не е бил предпазлив. Думите ѝ далеч надхвърлиха простото смъряне. Тя развихри красноречието си, а дългите и сложни изречения придадоха на възмущението ѝ такава дълбочина, че младият ѝ съпруг бе докаран почти до сълзи. Раната му, очевидно лека, бе въздигната в символ на липсата на загриженост за нея. Нейното изражение бе мъченическо, а неговото ставаше все по-болезнено. Се'недра наблюдаваше как Ариана ловко обръща всяко неубедително оправдание на младия мъж във все по-голямо и тежко обвинение и надлежно складира този отличен метод в едно от чекмеджетата на ума си, за да го използва в бъдеще. Наистина, Гарион беше малко по-умен от Лелдорин, но може би тактиката щеше да има ефект и върху него, ако тя се поупражняваше малко.

От друга страна, срещата между Тайба и Релг беше без думи. Красивата жена, дошла от робските пещери под Рак Ктхол и попаднала на по-тежко робство, се затича към улгоса и с приглушен вик го прегърна. Релг се отдръпна, но почти автоматичното „Не ме докосвай“ сякаш замря на устните му. Той само отвори широко очи, докато тя се притискаше в него. Тогава Тайба си спомни за отвращението му към нея и отпусна безпомощно ръце, но тъмносините ѝ очи продължаваха да греят докато го изпиваше с поглед. После Релг бавно, като че ли бъркаше в огъня, посегна и хвана ръката ѝ. Краткотрайна сянка на съмнение премина по лицето ѝ, последвана мигновено от лека руменина. Те се погледнаха в очите и се отдалечиха заедно, ръка за ръка. Тайба беше свела срамежливо очи, но по сочните ѝ чувствени устни играеше лека победоносна

усмивка.

Победата над мургите повдигна неимоверно духа на войската. Като че ли горещината и прахът престанаха да изцеждат силите им както през първите няколко дни. Между различните военни части нарастваше чувството на бойно другарство, докато напредваха неотклонно на изток.

Преходът до горното течение на река Марду им отне още четири дни. Още един ден премина в търсене на място, откъдето корабите можеха благополучно да бъдат пуснати на вода. Хетар и алгарските му съгледвачи разузнаха далеч надолу по течението и докладваха, че има само един отрязък с бързеи на около десет левги, след който реката се разлива в тулската равнина.

– Можем да пренесем корабите по суша покрай бързеите – заяви крал Анхег. – Няма да ги пуснем на вода. И без това изгубихме много време.

Брегът беше доста стръмен, но войниците го атакуваха енергично с кирки и лопати и не след дълго той беше превърнат в полегат склон. Корабите бяха спуснати един по един до водата.

– Трябва да вдигнем и мачтите – каза Анхег.

– Остави ги за по-късно – каза Родар.

Анхег го изгледа ядосано.

– Бездруго няма да можеш да вдигнеш платната, Анхег, освен, това мачтите стърчат прекалено нависоко. И най-глупавият тул ще разбере какво става, ако забележи мачти по реката.

До вечерта всички кораби бяха спуснати на вода. Поулгара заведе принцесата, Ариана и Тайба на борда на кораба на Барак. Подухна ветрец и набразди речната повърхност. Корабът леко се заклати. Отвъд сигналните огньовете тулските пасища се простираха като че до безкрая под пурпурния залез. На небето една след друга започнаха да се появяват звездите.

– Колко има до Тул Марду? – обърна се Се'недра към Барак.

Едрият мъж подръпна брадата си и се загледа надолу по реката.

– Един ден до бързеите и един ден да пренесем корабите покрай тях. После още два дни.

– Четири дни – промълви тя.

Той кимна.

– Искам вече всичко да е свършило.

– Всичко с времето си, Се'недра – каза той. – Всичко с времето си.

ГЛАВА 15

Корабите бяха ужасно претъпкани, макар че едва половината войска успя да се натовари на тях. Алгарски конници и мимбратски рицари патрулираха по бреговете, а череките гребяха надолу по реката към бързеите. Пехотните части, които не се побраха на корабите, язدهа на свободните коне.

Хълмистите тулски пасища се простираха от двете страни на реката. Дългите заоблени склонове бяха покрити с изгоряла от слънцето трева. Покрай реката нарядко имаше горички от кривите смърчоподобни дървета, с които бяха покрити ниските предпланини. До самата вода имаше върбови и къпинови гъсталаци. Небето продължаваше да е безоблачно. Жегата беше все същата, макар че изпаренията от реката овлажняваха достатъчно въздуха и донякъде облекчаваха измъчените от безводието в каменистата равнина хора и коне. Местността беше непозната, така че конниците, патрулиращи по бреговете, бдяха внимателно, постоянно готови да сграбчат оръжието.

След поредния широк завой видяха пред себе си побелялата от пяна вода в бързеите. Барак завъртя кормилото на големия си кораб и пристана до брега.

– Време е да слезем и да повървим – каза той.

Близо до носа на кораба беше възникнал спор. Крал Фулрах протестираше високо срещу решението неговите товарни коли с припаси да бъдат оставени до бързеите.

– Не съм ги карал чак дотук, за да ги оставя – заяви той с нехарактерна разгорещеност.

– Ще отнеме много време да ги пренесем – възрази Анхег. – Ние бързаме, Фулрах. Трябва да закарам корабите си до Тул Марду преди мургите и малореанците да се усетят какво правим.

– Ама нямаше нищо против да са с нас, когато беше гладен и жаден в долините, нали! – сърдито му кресна Фулрах.

– Това беше тогава. Сега е друго. Трябва да запазя корабите си.

– Аз пък ще запазя колите си.

– Нищо няма да им се случи, Фулрах – каза помирително Родар. – Трябва да побързаме, а твоите коли не могат да се движат достатъчно бързо.

– Ако някой дойде и ги подпали, много ще изгладнееш, преди да се доберем до крепостите, Родар.

– Ще оставим хора да ги охраняват, Фулрах. Бъди разумен. Прекалено много се притесняваш.

– Все някой трябва да мисли. Вие, алорните, явно забравяте, че боят е само половината война.

– Стига си се държал като баба, Фулрах – грубо го сръза Анхег.

– Не желая да отвърщам на последните ти думи, Анхег – каза ледено Фулрах, обърна се и се отдалечи.

– Какво му стана? – невинно попита кралят на Черек.

– Анхег, ако не се научиш да си затваряш устата, ще трябва да я запушим – изръмжа Родар.

– Мислех, че сме дошли да се бием с ангараките – каза Бранд. – Да не би правилата да са се променили?

Гневната разправия между кралете разтревожи Се'недра и тя отиде при Поулгара да сподели притесненията си.

– Не е чак толкова страшно – отвърна тя. – Предстоящата битка ги прави малко заядливи, това е всичко.

– Но те са мъже, обучени войни! – възрази Се'недра.

– Какво общо има това? – попита Поулгара.

Принцесата не можа да измисли отговор.

Пренасянето покрай бързеите мина безпрепятствено и корабите бяха спуснати отново на вода под кипящата бяла пяна късно същия следобед. Се'недра беше вече буквално болна в резултат на непоносимото напрежение. Настъпваше кулминацията на всички тези месеци, през които беше събирала армията си и бе пътувала на изток. След два дни щяха да атакуват стените на Тул Марду. Сега ли беше подходящият момент? Всъщност беше ли наистина необходимо? Не можеше ли просто да заобиколят града и да избегнат битката? Въпреки че алорнските крале я уверяваха, че градът трябва да бъде превзет, колебанията на Се'недра нарастваха с всяка измината миля. Ами ако това е грешка? Застанала на носа на кораба на Барак, принцесата се самоизмъчваше с тези въпроси, загледана в широката, лъкатушеща през тулските пасища река.

Най-накрая вечерта на втория ден Хетар пристигна в галоп, спря коня си на северния бряг на реката и помахаше с ръка. Барак завъртя кормилото и приближи кораба до брега.

– Градът е на около две левги пред нас – извика алгарът. – Ако се приближиш още, може да те видят от стените.

– Тогава сме достатъчно близо – реши Родар. – Дай заповед да пуснат котва. Ще чакаме тук, докато се стъмни.

Барак кимна и направи знак на един моряк. Той бързо вдигна дълъг

прът с малко червено знаменце на върха. Корабите зад тях забавиха ход в отговор на сигнала. Чу се скърцането на спускащите се котви, корабите спряха и бавно започнаха да се полюшват на течението.

– Това продължава да не ми харесва – мрачно измърмори Анхег. – Твърде много неща могат да се объркат в тъмното.

– Това ще важи и за тях – каза Бранд.

– Говорихме за това повече от десет пъти, Анхег – допълни Родар. – Всички се съгласихме, че това е най-добрият план.

– Никога преди не е правено – каза Анхег.

– Тъкмо в това е смисълът, нали? – отговори Варана. – Хората в града няма да го очакват.

– Сигурен ли си, че твоите хора ще могат да видят къде отиват? – обърна се Анхег към Релг.

Фанатикът внимателно опипа острието на закривения си нож и отговори:

– Това, което за вас е тъмнина, е нормална светлина за нас.

Анхег се загледа навъсено към огненото небе и обяви:

– Мразя първи да опитвам нещо ново.

Зачакаха да настъпи нощта. От крайбрежните гъсталаци птиците сънливо се обаждаха преди да заспят, а жабите подеха вечерния си концерт. Кавалерийските части бавно започнаха да се групират покрай реката. Мимбратските рицари застанаха в редици с масивните си коне, зад тях като море се струпаха алгарските конници. На южния бряг командваха Чо-Хаг и Кородулин. На северния – Хетар и Мандорален.

Ставаше все по-тъмно.

Един млад мимбратски рицар, ранен по време на нападението над колоната мурги, стоеше облегнат на перилата и гледаше замислено в здрача. Имаше черна къдрава коса и снежнобяла кожа като на младо момиче. Раменете му бяха широки, а в очите му се четеше простодушие. Изражението му обаче беше тъжно.

Чакането стана непоносимо и Се'недра трябваше да поговори с някого. Тя се облегна на перилата до младия мъж и тихо попита:

– Защо сте толкова тъжен, рицарю?

– Защото ми е забранено да участвам в сражението тази вечер заради лекото ми раняване, ваше величество – отвърна той и докосна превързаната си ръка.

Не изглеждаше изненадан от присъствието ѝ или от факта, че го е заговорила.

– Толкова ли много мразиш ангараките, че пропуснатата

възможност да ги убиваш ти причинява болка? – Във въпроса на Се'недра се долавяше лека насмешка.

– Не, милейди – отговори той. – Не изпитвам омраза към никого, независимо от кой народ е. Мъчно ми е, че ще пропусна шанса да изпробвам уменията си в състезанието.

– Състезание? Така ли го схващаш?

– Разбира се, ваше величество. Как иначе? Не изпитвам лична омраза към мъжете от Ангарак. Не бива да мразиш противника си в боя. Доста мъже са паднали от копието или меча ми при различни походи, но никога не съм мразил някой от тях. Точно обратното. Изпитвах уважение, докато се сражавахме.

– Но вие сте се мъчели да се убие! – възкликна Се'недра, поразена от необичайното тълкуване на младежа.

– Това е част от състезанието, ваше величество. Истинският сблъсък не може да бъде решен, освен ако един от биещите се не бъде ранен или убит.

– Как се казваш, рицарю? – го попита тя.

– Беридел, син на сър Андориг, барон на Воу Ендериг.

– Човекът с ябълката?

– Същият, ваше величество.

На младежа явно му стана приятно, че е чувала за баща му и странното задължение, което му бе наложил Белгарат.

– Сега баща ми язди от дясната страна на крал Кородулин. И аз щях да съм с тях тази нощ, ако не беше това нещастие – каза той и погледна тъжно превързаната си ръка.

– Ще има и други нощи, сър Беридел – увери го тя, – и други състезания.

– Така е, ваше величество – съгласи се той.

Лицето му просветна за миг, но после той отново въздъхна и потъна в мрачните си мисли.

Се'недра се оттегли и го остави на мислите му.

– В момента не бива да говориш с никого – й каза дрезгав глас от тъмните сенки. Беше Белдин, грозният гърбушко.

– Явно той не се страхува от нищо – каза малко нервно. Се'недра. Невъздържаният вълшебник винаги я изнервяше.

– Той е мимбратски аренд – изсумтя Белдин. – Не му стига умът да се страхува.

– Всички ли мъже в армията са като него?

– Не. Повечето се страхуват, но при всички случаи ще доведат

атаката докрай по множество причини.

– А ти? – нямаше как да не попита тя. – Ти също ли се страхуваш?

– Моите страхове са малко по-различни – сухо отговори той.

– Като например?

– Захванали сме се с това от много време – Белгарат, Поул, близнаците и аз. Повече се притеснявам нещо да не се обърка, отколкото за личната ми безопасност.

– Какво имаш предвид под „обърка“?

– Предсказанието е много сложно и не казва всичко. Двата възможни изхода са все още абсолютно еднакво вероятни, доколкото мога да преценя. Нещо много, много дребно може да наклони везните насам или натам. Може да е нещо, което не съм догледал. От това се страхувам.

– Правим всичко, каквото можем.

– Може да се окаже недостатъчно.

– Какво друго можем да направим?

– Не знам, и това ме тревожи.

– Защо се тревожиш за нещо, срещу което не можеш да направиш нищо?

– Започваш да говориш като Белгарат. Той е склонен да омаловажава нещата и понякога да се надява само на късмета си. Аз обичам всичко да е изпитано. – Той се вгледа в тъмнината. – Стой близо до Поул тази вечер, момиче – каза той след малко. – Не се отделяй от нея. Може да попаднеш на място, където не си възнамерявала да бъдеш, но трябва да стоиш с нея, независимо какво става.

– Какво означава това?

– Не знам какво означава – сопна се раздражено той. – Знаем само че се налага да бъдете заедно, ти, тя, ковачът и онова безпризорно дете, което сте взели с вас. Ще се случи нещо неочаквано.

– Имаш предвид нещастие? Трябва да предупредим останалите.

– Не знаем дали ще е нещастие – отговори той. – В това е проблемът. Може да е нещо необходимо, и ако е така, не трябва да се намесваме. Мисля, че разговорът стигна до задънена улица. Отиди да намериш Поулгара и остане с нея.

– Да, Белдин – каза покорно Се'недра.

Когато се показаха, звездите, вдигнаха котвите и флотата на Черек се плъзна безшумно по реката към Тул Марду. Макар че до града имаше още няколко мили, командите се подаваха с дрезгав шепот. Всички много внимаваха да не вдигат шум, докато се вьоръжаваха, стягаха коланите си, проверяваха за последно доспехите си и наместваха по-здрави

шлемовете на главите си.

Насред палубата Релг ръководеше религиозната служба на своите улгоси и изговаряше едва доловимо дълбоките гърлени звукове на езика им. Бледите им лица бяха натрити със сажди. Приличаха на сенки, коленичили в молитва към странния си бог.

– Те са ключът към всичко – тихо каза Родар на Поулгара, докато гледаше молитвата им. – Сигурна ли си, че Релг е подходящ за това? Понякога изглежда малко нестабилен.

– Ще се справи – отговори Поулгара. – Улгосите имат повече причини да мразят Торак от вас, алорните.

Корабите бавно минаха един широк завой и на половин миля срещу тях се извисиха крепостните стени на Тул Марду, издигнат на остров по средата на реката. На върха на стените имаше няколко факли, а отвътре се долавяха слаби отблясъци. Барак се обърна с гръб и отгърна за миг покрития фенер, като го закриваше с тяло. Светлината примигна и изчезна. Котвите бавно започнаха да потъват в тъмните води към речното дъно. Въжетата слабо проскърцваха, корабите забавиха ход и накрая спряха.

Някъде в града яростно залая куче. Чу се отваряне на врата, вик и след болезнено изквичаване ляат рязко спря.

– Не мога да уважавам човек, който рита собственото си куче – промърмори Барак.

Релг и хората му се прехвърлиха безшумно през перилата и се спуснаха по въжета в чакащите лодки.

Затаила дъх, Се'недра напрягаше очи да види нещо в тъмнината. Едва доловимата светлина на звездите и показва няколко сенки, които се отдалечаваха към града. После сенките изчезнаха. Зад тях се чу леко плясане на гребло, последва сърдито прошепнато смърмяне. Принцесата се обърна и видя приближаващата флотилия лодки, които идваха откъм закотвените отзад кораби. Върхът на атаката премина безшумно покрай кораба на Барак, следвайки Релг и неговите улгоси към укрепения островен град на тулите.

– Сигурен ли си, че са достатъчно? – прошепна Анхег на Родар.

Дебелият крал на Драсния кимна.

– От тях се иска само да ни осигурят място за слизане на брега и да удържат градските порти, след като улгосите ги отворят – тихо каза Родар. – За това има достатъчно хора.

Лек нощен ветрец набразди повърхността на реката и полюшна корабите. Неспособна да издържа повече на напрежението, Се'недра

вдигна върховете на пръстите си към амулета, който Гарион ѝ бе дал преди толкова много месеци. Както винаги се чу жуженето на разговор.

– Яга, тор гохек вилта. – Това беше дрезгавият шепот на Релг. – Как так. Веед!

– Е? – попита Поулгара. Едната ѝ вежда бе леко вдигната.

– Не мога да разбера какво казват – безпомощно сви рамене Се'недра. – Говорят на улгоски.

Внезапно от амулета се чу сподавен стон, който беше бързо прекъснат.

– Мисля, че... май убиха някого – каза Се'недра с разтреперан глас.

– Значи е започнало – каза доволно Анхег.

Се'недра пусна амулета. Не можеше повече да слуша как мъжете умират в тъмнината.

Зачакаха.

Внезапно се чу писък, изпълнен с ужасяваща агония.

– Това е! – обяви Барак. – Това е сигналът! – И извика на хората си: – Вдигай котва!

Под високите тъмни стени на Тул Марду лумнаха два огъня, около тях сновяха неясни фигури. В същия момент задрънчаха тежки вериги и се чу скрибуцането на широката врата. Тя се спускаше надолу, за да се превърне в мост над тесния северен канал на реката.

– По местата! – изрева на екипажа си Барак и завъртя кормилото, за да насочи кораба към бързо спускащия се мост.

На върха на стените се появиха още факли, някъде отчаяно заби камбана.

– Успяха! – възкликна развълнувано Анхег и ликуващо започна да тупа Родар по гърба. – Наистина успяха!

– Разбира се, че ще успеят – отвърна тържествуващо Родар. – Не ме удряй толкова силно, Анхег. Лесно ми излизат синини.

Повече нямаше нужда да се пази тишина и след знака на Барак от флотилията се понесе мощен рев. Пламнаха факли и лицата на струпалите се по перилата войници се осветиха в бакъреночервено.

Внезапно на двадесетина метра от кораба на Барак нещо падна със силен плясък във водата и заля всички на палубата с порой пръски.

– Катапулт! – викна Барак и посочи към стените. Машината беше закрепена на върха с множество подпори и приличаше на огромно хищно насекомо. Дългата изхвърляща греда вече се накланяше назад, за да запрати още един камък срещу приближаващата флотилия. Дъжд от стрели посипа върха на стената и машината замря. Група драснианци,

които можеха да бъдат лесно разпознати по дългите им копия, завладяха позицията.

– Внимавайте! – изрева един от тях към струпалите се в подножието на стената войници. Катапултът се килна надолу и се строполи с трясък на камъните.

По сваления мост се чу конски тропот и мимбратските рицари нахлуха в града.

– Щом се привържем към моста, искам вие с принцесата и другите дами да отидете на северния бряг – нареди кратко Родар на Поулгара. – Да бъдете по-далеч. Боят може би ще продължи цяла нощ и няма смисъл да се излагате на опасности.

– Добре, Родар – съгласи се Поулгара. – Ти също недей да правиш глупости. Нали знаеш, че си доста голяма мишена.

– Ще се оправя, Поулгара. Не искам да пропусна това – каза той и се засмя с неочакван момчешки смях. – От години не съм се забавлявал толкова.

Поулгара само го погледна и каза:

– Мъже!

Тонът ѝ изразяваше всичко.

Охрана от мимбратски рицари ескортира дамите и Задача на около хиляда метра нагоре по течението до едно скалисто заливче на северния бряг, далеч от конниците, устремени към обсадения град. Пясъчният бряг беше леко полегат. От трите страни заливчето беше защитено със стръмни, обрасли с трева склонове. Ковачът Дурник и Олбан бързо опнаха палатката, запалиха огън и се качиха на склона да наблюдават битката.

– Всичко върви според плана – докладва Дурник след малко. – Корабите се подреждат борд до борд в южния канал. Щом преметнат дъските, войската от южния бряг ще може да мине.

– Можеш ли да видиш дали хората вътре вече са завзели южната врата? – попита Олбан.

– Не. Там се води бой.

– Какво не бих дал да съм там! – въздъхна Олбан.

– Ще останеш, където си, млади момко – строго каза Поулгара. – Ти сам избра да бъдеш телохранител на кралицата на Рива и не можеш да скочиш и да хукнеш натам, където има по-интересни събития.

– Да, лейди Поулгара – отвърна сконфузен младият риванец. – Аз само...

– Само какво?

– Искам само да знам какво става, това е. Баща ми и братята ми са в центъра на боя, а аз трябва да стоя тук и да гледам.

Изведнъж над стените се извисиха огромни пламъци, които хвърлиха червеникави отблясъци към реката.

Поулгара въздъхна и каза натъжено:

– Защо винаги трябва да опожаряват всичко?

– Според мен това увеличава бъркотията – отвърна Дурник.

– Може би. Но аз съм виждала тази гледка прекалено много пъти. Винаги е една и съща. Винаги трябва да има пожар. Не желая да гледам повече това.

Тя се обърна с гръб към горящия град и бавно се отдалечи от брега.

Нощта беше безкрайна. Преди зазоряване, когато звездите по избликнащото небе започнаха да чезнат, принцеса Се'недра, замаяна от умора, се качи до върха на стръмния бряг и загледа като омагьосана как град Тул Марду умира. Цели квартали бяха обхванати от пламъци. Когато пропадаха покриви или се срутواха цели сгради, към небето се издигаше дъжд от огнени искри. Очакванията ѝ бяха за нещо наистина вълнуващо и славно, а действителността се оказа съвсем друга и тя се чувстваше отвратена от това, което бе направила. Въпреки това вдигна ръце и докосна с пръсти амулета на шията си. Трябваше да знае какво става. Независимо колко ужасни бяха събитията в града, незнанието беше още по-лошо.

„Хубава битчица“ – чу да казва крал Анхег.

Кралят явно беше някъде много нависоко, може би на върха на градските стени.

„Нищо особено – отвърна Барак. – Гарнизонът мурги не се би лошо, но тулите ги нямаше никакви.“

„Какво направихте с тях?“ – попита крал Чо-Хаг.

„Подкарахме ги на централния площад – отвърна Барак. – Да избиват кролимите, които изхвърляхме от храма.“

Анхег се засмя доволно и попита:

„Как е Гродег?“

„Май ще оживее.“

„Позор! Като видях стърчащата от гърба му брадва, си помислих, че някой е решил един от проблемите ми вместо мен.“

„Ударен е много ниско – обясни Барак. – Гръбнакът му е счупен, но няма друг засегнат важен орган. Няма да може да ходи, но ще оживее.“

„Не можеш да разчиташ на един мург да свърши нещо както трябва“ – възмутено каза Анхег.

„Е, почти се справиха с култа към Мечката – доволно съобщи Барак. – Да са останали най-много дузина-две. Биха се много добре.“

„Затова бяха тук. Колко още има до изгрев слънце?“

„Около половин час.“

„Къде е Родар?“

„Двамата с Фулрах оглеждат складовете – отговори крал Чо-Хаг. – Мургите имат тук складове с припаси. Фулрах иска да ги конфискува.“

„Защо не изпратим някой да ги повика? – предложи Анхег. – Трябва да помислим за изтегляне. Щом се развидели, димът ще съобщи на всеки в радиус от двадесет левги какво сме направили тук. Флотата трябва да отплава, а до крепостите има много път.“

„За колко време ще стигнеш до Източно море?“ – попита Чо-Хаг.

„Два дни – отвърна Анхег. – Корабите се движат доста бързо по течението. Ще ви отнеме поне седмица да се върнете обратно в крепостите с вашата армия, нали?“

„Може би – каза Чо-Хаг. – Пехотата не може да се движи много бързо. Ето го Брендиг! Ще го изпратя да доведе Родар. Полковник Брендиг, вижте къде е Родар и му кажете да дойде при нас“ – извика той на сендара.

„Какво е това?“ – внезапно попита Барак.

„Кое?“ – не разбра Анхег.

„Май видях нещо ей там, на юг, на върха на хълма.“

„Нищо не виждам.“

„Нещо помръдна.“

„Може би е разузнавач на мургите – засмя се Анхег. – Няма как да запазим за дълго в тайна случилото се.“

„Ето го пак!“ – каза Барак.

„И аз го видях“ – съгласи се крал Чо-Хаг.

Настана продължително мълчание. Небето едва доловимо просветляваше. Се'недра затаи дъх.

„Белар! – изруга потресен Анхег. – Те са безброй!“

„Лелдорин! – изкрещя Барак. – Брендиг отиде да намери Родар. Иди да ги търсиш и им кажи веднага да се качат тук! Равнината е пълна с мурги.“

ГЛАВА 16

– Лейди Поулгара! – извика Се'недра. – Лейди Поулгара!

– Какво има, Се'недра? – дойде от тъмнината гласът Поулгара.

– Барак и Анхег са на стените на града – каза принцесата уплашено.

– Току-що видяха мургска армия да се приближава от юг.

Поулгара излезе на светлината на огъня, прегърнала сънениа Задача, и попита:

– Къде е Белдин?

– Не съм го виждала от снощи.

Поулгара вдигна лице и затвори очи. След минута се чу шум от крила и големият ястреб кацна на пясъка край нея.

– Как се промъкнах покрай теб, вуйчо? – попита го Поулгара, щом той придоби естествения си вид.

– С тях има кролими – измърмори той и забълва ругатни. – Усетили са, че ги наблюдавам, и войските са се движили само през нощта. Кролимите са ги прикривали.

– Къде се крият през деня?

– В тулските села очевидно. Има няколко селища наоколо. Не ми мина през ума да им обърна внимание.

Белдин поде отново ругатните си, като се обвиняваше безжалостно, че е пропуснал придвижването на мургската армия.

– Няма никакъв смисъл да ругаеш, вуйчо – каза Поулгара хладно. – Вече е късно.

– За съжаление това не е всичко, Поул – каза магьосникът. – Има още една армия, също толкова голяма, която настъпва от север – малореанци, надраки и тули. Заклещени сме в капан.

– Колко време имаме преди да стигнат до нас? – попита Поулгара.

Белдин сви рамене:

– Не много. Мургите трябва да преминат през хълмовете, което ще им отнеме поне час. Малореанците ще бъдат тук много по-скоро.

– Върви при Родар – каза Поулгара на гърбавия магьосник. – Кажу ми, че трябва да преместим флотата на Анхег веднага, преди ангараките да са докарали катапултите и да унищожат корабите.

Уродливият мъж кимна, изви се леко разпери ръце и се превърна отново в птица.

– Олбан – извика Поулгара младия риванец. – Иди да намериш сър Мандорален и лорд Хетар. Изпрати ми ги веднага.

Олбан я погледна стреснато, после се спусна към коня си.

Ковачът Дурник слезе по тревистия бряг. Лицето му беше мрачно.

– Трябва веднага да тръгнеш с момичетата, Поул – каза той. – Тук ще има битка, а бойното поле не е място за вас.

– Никъде няма да ходя, Дурник – отговори тя раздражено. – Аз започнах всичко това и ще остана до края.

Ариана се шумгна обратно в палатката и излезе, стиснала здраво платнената чанта, в която съхраняваше лековете си.

– Лейди Поулгара – каза спокойно тя. – В битка винаги има ранени, така че трябва да отида да се подготвя.

Поулгара я стрелна с бърз поглед и каза:

– Добре. Само внимавай, не се приближавай много до бойното поле.

Тайба наметна пелерината си и каза на Ариана:

– Ще дойда с теб. Не разбирам много от лечение, но можеш да ме научиш.

– Иди им помогни, Дурник – каза Поулгара на ковача. – След това се върни.

Дурник кимна мрачно и тръгна с двете жени по стръмния бряг.

Мандорален и Хетар пристигнаха с гръм и трясък.

– Знаете какво става, нали? – попита Поулгара.

Мандорален кимна.

– Има ли някаква възможност да си оттеглим преди вражеските сили да пристигнат?

– Никаква, милейди – отговори рицарят. – Те са твърде близо. Още повече че нашата цел беше да отворим път на черекските кораби до Източното море.

– Не исках да става така – каза Поулгара ядосано.

Регентът на Рива пристигна, придружен от генерал Варана, и двамата спряха до Мандорален и Хетар на стръмния бряг.

– Започнахме да се изтегляме от града – каза високият риванец с плътния си глас. – Повечето кораби успяха да вдигнат котва. Оставихме само няколко, за да прекосим южния канал.

– Има ли някаква възможност да прехвърлим цялата армия на единия бряг? – попита Поулгара.

Той поклати глава.

– Няма никакво време, Поулгара.

– Ще бъдем разделени от реката – изтъкна тя. – И никоя страна няма да е достатъчно силна да се бие с ангараките.

– Тактическа необходимост, уважаема лейди Поулгара – каза генерал Варана. – Трябва да отбраняваме и двата бряга, докато флотата се отдалечи.

– Мисля, че Родар подцени ангараките – каза Бранд.

– Той беше абсолютно сигурен, че и Таур Ургас, и Закат ще предпочетат да запазят армията си, и изобщо не предвиди тази възможност.

Генерал Варана скръсти мускулестите си ръце и закуца покрай брега. Изглеждаше умислен.

– Струва ми се, че започвам да разбирам предназначението на мургската колона, която унищожихме в планините – каза той.

– Какво имате предвид, ваше превъзходителство? – попита Мандорален озадачено.

– Изпробвах я ни – обясни Варана. – Ангараките искаха да разберат кога ще предприемем сериозни действия. Основното правило във войната е да не се замесваш в сериозни конфликти, ако целта ти е просто да отвлечаш вниманието на врага. Тази колона беше стръв и за нещастие ние са хванахме.

– Искате да кажете, че не трябваше да я нападаме? – попита Хетар.

Варана кимна унило.

– Точно така. Това издаде намеренията ни. Позволихме им да разберат, че този поход не е за отвлечане на вниманието. Подцених Таур Ургас. Той жертва хиляда мъже само за да разбере какво сме намислили.

– Какво ще правим сега? – попита Хетар.

– Ще се подготвяме за битка – каза Варана. – Бих искал да разполагаме с по-добър терен, но ще трябва да се задоволим с това, което имаме.

Хетар се взря жадно отвъд реката и каза замислено:

– Дали ще имаме време да прехвърлим военните действия на южния бряг?

– Какво значение има? – каза Бранд, видимо озадачен. – Каква е разликата?

– Там са мургите – отговори Хетар. – Лично аз нямам нищо против малореанците.

– Това не е лична битка, лорд Хетар – подчерта Варана.

– За мен е – каза Хетар мрачно.

– Непременно трябва да се погрижим за безопасността на лейди Поулгара и принцесата – каза Мандорален. – Може би трябва да осигурим ескорт, който да ги съпроводи до укреплението.

Бранд поклати глава и каза:

– По всяка вероятност районът е пълен с врагове. Няма да е безопасно.

– Той е прав, Мандорален. – каза Поулгара. – Освен това се

нуждаете от всеки войник. – Тя се загледа далеч на североизток и добави: – А вижте и това.

И посочи мрачните облаци, които закриваха небето над хоризонта. Облаците бяха мастиленочерни, носеха се бавно, осветени от проблясващи светкавици.

– Буря? – попита генерал Варана изненадано.

– Не по това време на годината и определено не от тази посока – отговори Поулгара. – Кролимите са намислили нещо и това ще бъде моята битка. Разгърнете силите си, господа. Ако ще има битка, нека сме готови за нея.

– Корабите се придвижват – докладва Дурник, когато се върнаха с Олбан, – а войските напускат града.

Пристигна крал Родар. Широкото му лице беше покрито със сажди и пот.

– Анхег тръгва – каза той, като се свлече от седлото с мърморене.

– Къде е Фулрах? – попита Бранд.

– Поведете по-голямата част от армията към южния бряг.

– Това няма ли да ни остави с много малко сили от тази страна? – попита генерал Варана.

– Мостът е тесен – каза Родар. – Ще отнеме часове да отведем дори половината, така че това не е от значение. Брендинг вече е събрал хора, които да разклатят основите, така че ще можем да съборим моста преди ангараките да се доберат до него.

– Защо трябва да го правим? – попита Се'недра.

– Тул Марду си има своите предимства, ваше величество – обясни генерал Варана. – Не бива да пускаме ангараки на острова, стига да можем да устоим на атаките.

После погледна крал Родар и попита:

– Замисляли ли сте се за тактиката на битката?

– Искаме да дадем на Анхег половин ден преднина, ако е възможно – отговори Родар. – На двайсет левги надолу по реката е доста мочурливо и отдалечи ли се, ангараките няма да могат да се приближат по брега. Предлагам да сформираме стандартния пехотен строй – копиеносците, легионите, сендарите и така нататък. Ще оставим стрелците отзад и ще използваме алгарите да атакуват по фланговете. Искам да запазим мимбратските рицари в резерв, докато малореанците не се струпат за първия шум.

– Това не е печеливша тактика, ако ваше величество ми позволи това мнение. – каза генерал Варана.

– Ние не сме тук да побеждаваме, Варана – каза Родар. – Трябва просто да забавим ангараките поне шест часа и след това да се оттеглим. Не възнамерявам да жертвам хората си в опит да спечеля една предварително загубена битка.

Той се обърна към Хетар.

– Искам да изпратиш твоите хора надолу по реката. Да отцепят малореанците по брега. Може би флотата ще успее да избегне Таур Ургас и Закат. Ангараките не са добри моряци, така че вероятно не осъзнават какво може да направи Анхег, щом стигне в Източно море.

– Извинете, ваше величество – отбеляза Варана, – но цялата стратегия, дори действията на флотата, е просто забавяне на военните действия.

– Точно там е работата, Варана – каза Родар. – Нашите действия нямат никакво значение. Всичко ще се реши в Малореа, когато Белгарион стигне до Ктхол Мишрак. По-добре да тръгваме, господа. Малореанците ще бъдат тук много скоро и трябва да сме готови да ги посрещнем.

Облакът, който беше посочила Поулгара, препускаше към тях със застрашителна скорост, прииждащ на талази пурпурен мрак и проблясващи светкавици. Най-отпред се движеше топъл вятър, който превиваше тревата и развяваше неудържимо гривите и опашките на конете. Докато крал Родар и другите избързаха напред, за да пресрещнат приближаващата се малореанска армия, Поулгара с преbledняло лице и развята от вятъра коса пое по обрастия с трева бряг, после спря и се загледа в облака. Се'недра и Дурник я следваха.

– Вземи детето, Се'недра – каза тя спокойно. – В никакъв случай не се отделяй от него.

– Да, лейди Поулгара – каза Се'недра и протегна ръце към Задача.

Детето дойде при нея веднага. По сериозното му лице нямаше никакъв страх. Тя го прегърна и го притисна до гърдите си.

– Задача? – каза то и посочи приближаващия облак.

И изведнъж сред редиците на нападащата армия се извисиха странни фигури. Бяха облечени в черни роби, носеха лъскави железни маски и стискаха къси остри копия. Без дори да се замисли, един млад мимбратски рицар извади меч си от ножницата и заби острието му в една от тях. Мечът премина през нея без никакъв ефект. И в същия момент го удари съскаща мълния – сякаш кацна на върха на шлема му. Той потърпна, от цепнатините на бронята му почна да излиза дим и той направо се изпържи в нея. Конят му залитна и призрачната светлина погълна и двамата. Когато тя изчезна, конят и мъжът се сгромолясаха мъртви на

земята.

Поулгара извика. Наглед не говореше толкова високо, но очевидно думите ѝ достигнаха до последните редици на армията.

– Не докосвайте сенките – предупреди тя. – Това са илюзии на кролимите и не могат да ви наранят, освен ако не ги докоснете. Те са тук, за да привличат гръмотевиците към вас, така че стойте надалеч от тях.

– Но, госпожо – запротестира Дурник, – войските няма да могат да запазят колоните, ако трябва да избягват сенките.

– Аз ще се погрижа за тях – отговори тя мрачно. После вдигна ръце и сви юмруци. Лицето ѝ се напрегна, тя се съсредоточи, изрече една дума и разтвори пръсти. Тревата, която се беше привела от топлия вятър, предшестваш бурята, изведнъж се обърна в обратна посока от силата на волята и. Фигурите се сбръчкаха и започнаха да се разпадат на парчета.

Когато и последната сянка изчезна, Поулгара залитна и щеше да падне, ако Дурник не беше се втурнал, за да я прихване.

– Добре ли си? – попита той загрижено.

– Добре съм – въздъхна тя. – Но това ми отне доста сили.

После се усмихна вяло и главата и изтощено се отпусна.

– Няма ли да се върнат? – попита Се'недра. – Искам да кажа, че това не навреди на истинските кролими, нали? Само на техните сенки.

– О, нарани ги, разбира се – отговори Поулгара отпаднало. – Тези кролими вече нямат сенки. Никога няма да могат пак да хвърлят сенки.

– Никога ли? – невярващо попита принцесата.

– Никога.

Към тях се присъедини Белдин – спусна се с вятъра, който развяваше перата му.

– Трябва да свършим нещо, Поулгара – измърмори той, докато приемаше човешкия си облик. – Трябва да спрем бурята, която водят от запад. Говорих с близнаците. Те въздействат върху южната страна, а ти и аз ще поемем тази.

Тя го погледна въпросително.

– Армията им се придвижва точно зад бурята – обясни той. – Няма никакъв смисъл да я задържаме сега. Това, което искам да направим, е да приедем откъм тила на армията и да я насочим срещу ангараките.

– Колко кролима въздействат върху бурята, вуйчо? – попита тя.

Той сви рамене.

– Не знам. Но я контролират със сетни усилия. Ако четиримата ги атакуваме внезапно, бурята сама ще свърши останалото.

– Защо просто не я оставим да отmine? – попита Дурник. –

Войниците ни не са деца. Няма да им стане нищо от някаква си малка вихрушка.

– Това не е само малка вихрушка, Дурник – каза Белдин язвително. В този момент нещо голямо и бяло се сгромоляса на земята на няколко крачки от тях. – Ако те ударят четири или пет зърна от този град по главата, изобщо няма да те е грижа какво става с битката.

– Големи са колкото кокоши яйца! – каза учудено Дурник.

– И вероятно ще станат още по-големи.

Белдин се обърна към Поулгара и каза:

– Дай ръка. Ще предам сигнала на Белтира и всички ще атакуваме едновременно. Пригответи се.

Повечето парчета градушка потъваха в меката пръст, едно се пръсна, след като се сгромоляса със зашеметяваща сила върху близката скала. От бойното поле се чуваха удари – градушката биеше по ризниците на мимбратските рицари и по вдигнатите щитове на пехотата.

И изведнъж заедно с градушката се появи дъждовна вихрушка, кипящи потоци вода, тласкани от вятъра на яростни вълни. Не можеше да се види нищо. Не можеха да си поемат въздух. Олбан скочи и вдигна щита си, за да предпази Се'недра и Задача. Лицето му трепна, когато голямо зърно градушка го удари по рамото, но ръката, която държеше щита, не помръдна.

– Започва да подава, Поул... – извика Белдин. – Да натиснем още веднъж. Нека опитат собствената си буря.

Лицето на Поулгара се изкриви от напрежение, докато Белдин заливаше обединените им воли в облачното небе. Звукът от сблъсъка беше невероятен. Изведнъж небето се разцепи и през димящия въздух проблесна светкавица. Последваха големи нажежени стрели, които се сблъскаха и обсипаха земята с кълбовидни мълнии. Няколко мъже паднаха овъглени на земята, пороят кипеше около тях. Но жертвите не бяха само от армията на Запада.

Силната буря се отдръпна – обединените воли на Поулгара и Белдин от северния и на близнаците от южния бряг успяха да я разкъсат – и вихрушката се сгромоляса с пълна сила върху напредващите малореанци. Завеса от светкавици премина през стегнатите им колони като голяма ослепителна метла и обсипа земята с димящи мъртви тела.

От центъра на страховития облак се носеха ужасни звуци. С последен почти конвулсивен тласък една огромна въртяща се фуния докосна земята в средата на облечените в червено малореанци и сякаш издълбави точно по средата на вражеските колони. Мъже и коне бяха

разкъсани на парчета, късове от ризници и парцали от червени туники полетяха над ужасените малореанци.

– Красиво! – радваше се Белдин и подскочаше от щастие.

Последва внезапно изсвирване на рог и стегнатите колони на драцианските копиеносци и толнедранските легионери се изправиха срещу стъписаните редици на малореанците. Зад тях Мандорален, по чиято ризница се стичаше вода, предвождаше шурма на мимбратските рицари. Объркани и уплашени, малореанците заотстъпваха пред шурма на мимбратите, след това се разпръснаха и побягнаха. Алгарите ги преследваха с блеснали в дъжда саби.

При второто изсвирване на рога на Мандорален шурмуващите мимбрати дръпнаха юздите, обърнаха се и се отправиха в галоп назад, като оставиха зад себе си истински погром.

Дъждът намаля и сред тъмните облаци се показва синьото небе. Бурята се отдръпна през равнините на Мишрак ак Тул.

Се'недра погледна към южния бряг и видя, че и там бурята е преминала и че под ръководството на крал Чо-Хаг и крал Кородулин войниците нападат предните колони на обърканата мургска армия. После обърна поглед към южния ръкав на реката. Последните черекски корабите се бяха изтеглили по време на стихийната буря и сега от тази страна на острова се ширеше само необятната водна шир. Последните войски се движеха в непрекъснат поток по моста над северния ръкав. Накрая вървеше висок сендарски момък. Щом стигна до брега, той тръгна нагоре по реката. Беше Рундориг, приятелят на Гарион от юношеството му във фермата на Фалдор до тях. Младежът плачеше.

– Дурник – изхлипа той, като стигна. – Доруун е мъртъв.

– Какво? – попита лейди Поулгара, като рязко вдигна умореното си лице.

– Доруун, господарке Поул – изплака Рундориг. – Удави се. Тъкмо преминавахме на южния бряг, когато бурята разкъса въжетата, които държаха корабите. Доруун падна в реката, а той не можеше да плува. Опитах се да го спася, но той потъна преди да успея да го хвана.

Високият младеж закри лицето си с ръце.

Поулгара пребледня, очите ѝ се изпълниха със сълзи.

– Погрижи се за него, Дурник – каза тя на ковача, след това се обърна, свела печално глава.

– Опитах се, Дурник. – бърбореше Рундориг, без да спира да риде. – Наистина се опитах да стигна до него – но имаше толкова много хора на пътя ми. Не можах да се добера до него навреме. Видях го как потъва

и просто нямаше какво да направя.

Дурник прегърна плачещия младеж. Очите на ковача бяха насълзени, но той не каза нищо.

Се'недра обаче не можа да заплаче. Тя беше измъкнала тези обикновени млади мъже от домовете им и ги беше довела на другия край на света, а сега един от старите приятели на Гарион беше умрял в студентите води на река Марду. Смъртта му не излизаше от ума ѝ, но тя не можа да заплаче. Изведнъж я обзе силна ярост. Тя се обърна към Олбан и изсъска:

– Убий ги!

– Кралице? – погледна я втрещено Олбан.

– Върви! – нареди тя. – Вземи меча си и върви. Убий колкото можеш повече ангараки, заради мен, Олбан. Убий ги заради мен!

И едва след това успя да заплаче.

В първия момент Олбан погледна ридаещата принцеса, после погледът му се спря върху малореанците, които отстъпваха пред жестоката атака на мимбратските рицари. Лицето му светна и той извади меча си.

– Както заповяда моята кралица! – извика той и се спусна към коня си.

Макар редиците на малореанците да падаха покосени от алгарските саби, все повече войници в червени туники прииждаха към бойното поле и много скоро ниските северни хълмове бяха оцветени в червено, все едно земята кървеше. Но не малореанците подеха следващата атака. Широкоплещести тули, облечени в дрипи, се придвижиха неохотно и заеха позиции за атака. Точно зад тях се движеше малореанската конница и ги избутваше напред с камшици.

– Типичната стратегия на малореанците – измърмори Белдин. – Закаят жертва тулите. Така ще запази собствените си сили за битката с Таур Ургас.

Се'недра вдигна набразденото си от сълзи лице и попита:

– Какво ще правим сега?

– Ще избием тулите – каза той. – Един или два щурма от страна на мимбратите ще сломят духа им. Тулите не са много добри войници и ще побягнат при първа възможност.

Точно когато армията на Мишрак ак Тул се понесе бавно и тромаво към стройните редици на копиеносците и толнедранските легиони, астурианските стрелци, които стояха зад пехотата, вдигнаха лъковете си и въздухът затрептя от свистенето на дългите им стрели. Тулите потръпнаха, редиците им оредяха под унищожителната буря от стрели.

Виковете на малореанците ставаха по-отчаяни, въздухът се изпълни с плющене на камшици.

В този момент прозвуча рогът на Мандорален. Колоните на пехотата се разтвориха и облечените в ризници мимбратски рицари атакуваха отново. Щом видяха облечените в желязо мъже да препускат към тях, тулите панически побягнаха. Малореанците бяха смачкани и стъпкани от бягащата тулска армия.

– Приключихме с тулите – измърмори доволно Белдин, докато наблюдаваше разгрома. – Представям си как Закат ще обсъди тази ситуация с крал Гедел.

Рицарите на Мандорален заеха отново позициите си зад пехотата и двете армии се озоваха сами сред осяяното с мъртви ангараки бойно поле.

Се'недра потрепери от внезапния хлад. Макар че слънцето надничаше през разкъсаните облаци, то не излъчваше никаква топлина. Нямахше и следа от силния вятър, но ставаше все по-студено. Изведнъж от земята и от тъмната повърхност на реката плъзна гъста мъгла.

– Поулгара – изсъска Белдин, – имам нужда от помощта ти.

– Остави ме на мира, вуйчо – отвърна тя печално.

– Можеш да плачеш и по-късно – каза той рязко. – Кролимите изличат топлината от въздуха. Ако не предизвикаме вятър, мъглата ще стане толкова гъста, че ще можеш да се разходиш по нея.

Тя се обърна, лицето ѝ беше ледено.

– Ти не изпитваш уважение към нищо, нали? – каза тя категорично.

– Така е – призна той. – Но това е извън темата. Ако кролимите успеят да изградят гъста мъгла, цялата воняща малореанска армия ще се изсипе отгоре ни преди да сме забелязали. Хайде, Поул. Знаеш, че всички хора умират. Можеш да страдаш и по-късно.

Той протегна към нея съсухрената си, грапава ръка. Мъглата започна да се съгъстява. Осяяното с войници бойно поле сякаш потрепери и след това изчезна под плътната бяла завеса.

– Вятър, Поулгара – извика Белдин, като сграбчи ръката ѝ. – Колкото можеш повече вятър.

Борбата, която последва, беше безшумна. Хванати здраво за ръце, Поулгара и Белдин съединиха волите си. После насочиха ръце към небето, сякаш търсеха в необятния въздушен покой онова, което държеше в плен съгъстяващата се мъгла по бреговете на реката. Появи се лек вятър, завъртя се в гъстата мъгла и също така бързо изчезна.

– По-силно, Поул – настоя Белдин.

По грозното му лице се стичаше пот от усилията, които влагаше в борбата с необятния застинал простор.

– Няма да стане така, вуйчо – заяви Поулгара и дръпна ръката си. Собственото ѝ напрежение беше изписано по лицето ѝ. – Няма нищо, за което да се хванем. Какво правят близнаците?

– Жреците на Рак Ктхол яздят редом с Таур Ургас – отговори гърбушкото. – Близнаците са заети с тях. Няма да могат да ни помогнат.

– Опитваме се да действваме много наблизо – каза Поулгара. – Всеки път, когато предизвикаме и най-лек вятър, десетина кролими се впускат и го потушават.

– Усещам – каза Белдин.

– Трябва да опитаме по-надалеч – продължи тя. – Трябва да раздвижим въздуха отвъд техния обхват, за да може да набере сили преди да е стигнал до тях.

Очите на Белдин се разшириха.

– Това е опасно, Поул – каза той. – Дори ако успеем да го направим, това ще изтощи и двама ни. Ако след това ни атакуват, няма да можем да им се противопоставим.

– Прав си – призна тя. – Но кролимите са упорити. Те ще се опитат да задържат мъглата над брега, въпреки че изчерпаха вече почти всичките си възможности. Те също ще се изморят. Може би толкова, че да не са в състояние да предприемат нещо друго.

– Не ми харесва това „може би“.

– Имаш ли по-добра идея?

– Точно сега, не.

– Добре тогава.

Те отново хванаха ръцете си.

На Се'недра ѝ се стори, че мина цяла вечност. Със свито сърце наблюдаваше двамата магьосници. Те стояха със здраво стиснати ръце и затворени очи. Опитваха се да достигнат с умовете си до горещите неплодородни възвишения на запад и да подгонят горещия въздух към широката долина на река Марду. Се'недра сякаш почувства потискащата студенина на кролимската мисъл, която витаеше в застиналия въздух, като го задържаше и се противопоставяше на всяко усилие на вятъра да разсее задушаващата мъгла.

Поулгара дишаше учестено, бузите ѝ се издуваха, лицето ѝ се изкривяваше от нечовешкото усилие. Белдин се бореше като мъж, който се опитва да повдигне планина върху гърбавите си рамене.

И изведнъж Се'недра долови съвсем слаба миризма на прах, суша и

изсъхнала от слънцето трева. Това беше само моментно и отначало тя си помисли, че си е въобразила. След това миризмата се появи отново, този път по-силна, и мъглата се изви мудно. Но още веднъж тази слаба миризма отмина и с нея и полъхът на въздуха, който я беше донесъл.

Поулгара изстена, сякаш се задушаваше. Мъглата се надигна и се завъртя. Влажната трева под краката на Се'недра беше осеяна с капчици вода. Прашната миризма на тулските възвишения стана по-силна.

Изглежда, концентрацията на кролимите да задържат мъглата стана по-отчаяна, те се бореха да спрат засилващия се вятър, който се спусна над долината откъм безводните пространства на запад. Волите им започнаха да се разпадат, когато по-слабите от тях се опитаха да надскочат възможностите си и се сгромолясаха от изтощение.

Вятърът се засили и накъдри повърхността на реката. Тревата се наклони под напора му и мъглата закипя като живо същество, което се гърчеше и свиваше при докосването на сухия топъл вятър.

Сега Се'недра можеше да види и горящия град на тулите в далечината, и редиците на пехотата, която се беше изтеглила в речната долина,

Горещият прашен вятър задуха по-силно, мъглата се разсея също като мисълта, която я беше предизвикала, и лъчите на сутрешното слънце окъпаха полето в златна светлина.

– Поулгара! – извика тревожно Дурник. Се'недра се обърна точно навреме, за да види как Поулгара се отпусна безжизнена на земята. Лицето ѝ беше мъртвешки бледо.

ГЛАВА 17

Лелдорин Уилдантор крачеше нервно между редиците на стрелците, като често се спираше, за да се ослуша за някакъв звук откъм обвитото в мъгла поле.

– Чуваш ли нещо? – попита той настоятелно един толнедрански легионер.

Мъжът поклати глава.

Същите думи долетяха от мъглата като тих шепот.

– Чуваш ли нещо?

– Чуваш ли нещо?

– Какво правят?

Някъде отпред се чу слабо щракане.

– Ето тук! – извикаха всички в един глас.

– Не още! – извика Лелдорин на един от съотечествениците си, който вдигна лъка си. – Може да се окаже просто някой ранен тул. Пести си стрелите.

– Това вятър ли е? – попита един драсниански копиеносец. – Моля те, Белар, нека да е вятър.

Лелдорин се взираше напрегнато в мъглата и нервно опипваше лъка си.

В този момент почувства лек полъх по бузата.

– Вятър – извика радостно някой.

– Вятър!

После полъхът затихна и мъглата стана сякаш още по-гъста.

Някой изстена отчаяно.

Мъглата се раздвижи и бавно започна да се върти.

Наистина беше вятър!

Лелдорин спря да диша.

Мъглата се спусна над земята и я обгърна в сивотата си.

– Там нещо се движи! – изрева един толнедранец. – Пригответе се!

Мъглата започна да се вдига. Лелдорин напрегна очите си. Пред тях, на не повече от седемдесет стъпки, се движеха някакви фигури.

Мъглата се вдигна, сякаш силата, която я задържаше, се разпадна. Слънцето проби. Цялото поле пред тях беше изпълнено с малореанци. Те замръзнаха на място, стреснати от внезапната светлина.

– Сега! – извика Лелдорин и вдигна лъка си. Стрелците вдигнаха оръжията си като един и обсипаха врага с хиляди стрели.

Атаката на врага направо се разпадна. Цели полкове падаха покосени от урагана на астурианските стрели.

После медният рог на сър Мандорален изсвири предизвикателно, пехотата и стрелците се отдръпнаха и земята потрепери под тропота на конете на мимбратските рицари.

Объркани от бурята от стрели и вида на летящата право срещу тях конница, малореанците се разпръснаха и побягнаха.

С доволна усмивка братовчедът на Лелдорин Торасин отпусна лъка си, за да се надсмее над погрома на ангараките.

– Успяхме, Лелдорин! – извика той. – Разгромихме ги.

Беше с гръб към осеяното с трупове поле. Държеше лъка си, а тъмната му коса се развяваше около озареното му от радост лице. Така щеше да го запомни Лелдорин завинаги.

– Тор! Внимавай! – извика Лелдорин, но беше твърде късно.

Отговорът на малореанците представляваше нова буря, този път по-

различна. От стотина катапулти, скрити зад ниските хълмове на север, излетя голям облак камъни и засипа стегнатите редици по брега на реката. Един камък, по-голям от човешка глава, удари Торасин право в гърдите и го повали на земята.

– Тор!

Викът на Лелдорин беше отчаян. Той изтича до ранения си братовчед. Очите на Торасин бяха затворени, от носа му течеше кръв. Гърдите му бяха размазани.

– Помогнете ми! – изкрещя Лелдорин на група крепостни селяни, които стояха наблизо.

Те покорно се втурнаха да му помогнат, но в очите им ясно се четеше истината. Торасин вече беше мъртъв.

Барак стоеше на кормилото на огромния си кораб.

Гребците подеха ритъма на кожения тъпан и корабът се задвижи надолу по реката.

Крал Анхег се облегна на перилата. Беше свалил шлема си, така че прохладният въздух на реката да отвее вонята от пушек от косата му. Грубото му лице беше също толкова строго, колкото това на братовчед му.

– Какво мислиш? Какви са им шансовете? – попита той.

– Не много добри – отговори Барак направо. – Никога не сме допускали, че мургите и малореанците ще ни атакуват в Тул Марду. Армията се разцепи на две край реката и двете ѝ половици са превъзходани по численост от врага. Страхувам се, че ще имат неприятности.

Той хвърли бегъл поглед през рамо към десетината лодки, които плуваха след големия му кораб, и изрева:

– По-бързо!

– Малореанци отпред! На северния бряг! – извикаха от наблюдателницата на мачтата. – На около половин миля!

– Намокрете палубата – заповяда Барак.

Моряците спуснаха ведрата, закачени с дълги въжета, изтеглиха ги и намокриха дървената палуба.

– Сигнализирай на корабите зад нас – каза Анхег на един брадат моряк, който стоеше на кърмата.

Мъжът кимна, обърна се и издигна голям флаг, прикрепен на дълъг прът. Започна да го развява силно, за да го видят корабите, подредени зад тях.

– Внимавайте с огъня! – извика Барак на мъжете, които се тъпяха около една платформа, в която горяха каменни въглища. – Ако ни подпалите, всички ще плувате чак до Източно море.

Пред платформата стояха три големи катапулта в пълна готовност.

Крал Анхег погледна напред към малореанците, скупчени около няколко обсадни машини на северния бряг, и предложи:

– По-добре изпрати лодките със стрели сега.

Барак измърмори нещо, вдигна ръка към лодките, които се движеха зад килватера, и те бързо се плъзнаха напред. На носа на всяка имаше висок катапулт, изстрелващ стрели.

– Заредете катапултите! – извика Барак на мъжете край огъня. – И не разливайте катран по палубата!

С дълги железни куки моряците извадиха от жаравата три големи глинени гърнета. Те съдържаха кипяща смес от катран, черна смола и нефт. Потопах ги в катран, увиха ги в прогизнали от нефт парцали и ги сложиха в кошовите на бойните машини.

Лодките напредваха бързо към брега, където малореанците се опитваха да насочат катапултите си. После от черекските бойни машини внезапно полетяха стрели. Издигнаха се бързо, след това застинаха за момент във въздуха, после се разпръснаха в смъртоносен дъжд над врага.

Корабът на Барак, който се движеше точно зад лодките, се приближи до покрития с храсти бряг. Мъжът с червената брада стоеше, хванал с двете си огромни ръце кормилото, и гледаше съсредоточено капитана на катапултите, стар моряк с посивяла брада и с дебели като дъбове ръце. Морякът се вираше в брега. Над главата си държеше дълъг бял жезъл и показваше посоката, като го накланяше надясно или наляво, а Барак движеше кормилото според движенията на жезъла. Изведнъж жезълът се спусна рязко надолу и Барак веднага спря да движи кормилото. Докоснати от горящите факли, парцалите, увити около глинените гърнета, избухнаха в пламъци.

– Огън! – изрева старият моряк.

Със силен трясък катапултите запратиха във висока дъга пламтящите гърнета и смъртоносното им съдържание към обсадните машини на врага. Гърнетата се пръснаха и лумна огън, който погълна малореанските катапулти.

– Добър изстрел – отбеляза Анхег професионално.

– Детска игра – сви рамене Барак. – Всъщност неподвижната мишена на брега не е голямо предизвикателство.

Той хвърли поглед назад. Лодките на Грелдик се приближаваха, за

да обсипят малореанците с още стрели. Катапултите по палубата на братията му приятел стояха в пълна готовност.

– Изглежда, малореанците не са по-умни от мургите. Никога ли не им минава през ума, че и ние можем да ги обстрелваме?

– Това е общ ангаракски недостатък – отговори Анхег. – Пък и Торака никога не е насърчавал творческия начин на мислене.

Барак погледна замислен братовчед си.

– Знаеш ли за какво си мисля, Анхег? За цялата тази бъркотия, която предизвика в Рива, за това дали е редно Се'недра да предвожда армията. Искам да кажа, че според мен не беше съвсем искрен. Твърде интелигентен си, за да се запъваш за нещо толкова маловажно.

Анхег примигна бавно.

– Не се учудвам, че те наричат Анхег Хитреца – подсмихна се Барак. – За какво беше всичко това?

– Заради Бранд – ухили се кралят на Черек. – Той е този, който би спрял Се'недра, ако му бях дал възможност. Риванците са много консервативни, Барак. Взех страната на Бранд и се заех с формулирането на доводите. Но после, когато и аз отстъпих, той нямаше на какво да се опре.

– Беше много убедителен. За момент си помислих, че говориш сериозно.

– Благодаря – отговори черекският крал с подигравателен поклон. – Ако имаш лице като моето, лесно е да убедиш хората да си мислят за теб най-лошото. Намирам това за много полезно от време на време. А, ето ги и алгарите.

Той посочи хълмовете зад горящите малореански обсадни машини. Огромни тълпи ездачи се спускаха на талази от хребета, за да връхлетят като вълча глутница обърканите малореанци.

– Бих искал да знам какво става в Тул Марду – въздъхна Анхег. – Но не мисля, че някога ще разберам.

– Няма големи шансове – съгласи се Барак. – Накрая всички ще потънем.

– Но ще повлечем и много малореанци с нас, нали, Барак?

Отговорът на Барак беше злорадо хилене.

– Не съм очарован от идеята да се удавя – каза Анхег и се смръщи.

– Може да се окажеш късметлия и да получиш стрела в корема.

– Благодаря – каза горчиво Анхег.

Около час по-късно, след като повече от три ангаракски позиции бяха унищожени, брегът стана мочурлив, после се превърна в море от

тръстици и блатни растения. По заповед на Анхег завързаха един сал с дърва за някакъв дънер и го запалиха. Щом огънят се разгоря, изсипаха в пламъците няколко ведра зеленикави кристали. В синьото небе се издигна огромен стълб зелен пушек.

– Надявам се Родар да забележи това – намръщи се кралят на Черек.

– Ако той не успее, алгарите ще го видят – отговори Барак. – Те ще му съобщят.

– Само се надявам да има достатъчно време, за да се оттегли.

– Аз също – каза Барак. – Но както сам каза, вероятно никога няма да узнаем.

Крал Чо-Хаг, предводителят на Алгария, яздеше до Кородулин, краля на Арендия. Мъглата почти се беше вдигнала и бе останала само лека мараня. Наблизо магьосниците близнаци Белтира и Белкира, изтощени от положените усилия, седяха гръб до гръб на земята. Главите им бяха клюмнали, гърдите им се повдигаха ритмично. Чо-Хаг потръпна при мисълта какво можеше да се случи, ако двамата старци не бяха тук. Ужасните илюзии на кролимите, които се появиха от земята точно преди бурята, бяха всели ужас в сърцата и на най-смелите войни. А после и оглушителната буря, която се стовари върху армията, и накрая задушавачата мъгла. Двамата магьосници с приветливи лица обаче посрещнаха и овладяха последователно всяка атака на кролимите със спокойна решителност. Сега предстоеше сблъсъкът с мургите и беше време за оръжие, а не за магьосничество.

– Бих им позволил да се приближат още малко – посъветва Чо-Хаг с тихия си глас, докато двамата с Кородулин наблюдаваха истинското море от мурги, които напредваха срещу разгърнатите редици на драснианските копиеносци и толнедранските legionери.

– Сигурен ли си в тази стратегия, Чо-Хаг? – попита обезпокоен младият арендски крал. – Традиция за мимбратските рицари е да посрещнат атака челно. Твоето предложение да шурмуваме по фланговете ме озадачава.

– Така ще убием повече мурги, Кородулин – отговори Чо-Хаг. – Когато твоите рицари започнат да шурмуват от двата фланга, ти ще изолират няколко вражески полка. И ще можем да ги смелим с настъпващата пехота.

– Струва ми се странно да върша тази работа с пехотни войски –

призна Кородулин. – Изпитвам огромно недоверие към пехотата.

– Не си единствен, приятелю – каза Чо-хаг. – На мен това ми е също толкова чуждо, колкото и на теб. Въпреки това няма да е почтено от наша страна да не позволим на пехотните войски да хванат малко мурги, нали? В края на краищата те изминаха дълъг път.

Кралят на Арендия се замисли над чутото. Очевидно не беше в състояние да приеме дори и най-простия хумор.

– Не бях се замислял за това – призна накрая той. – Но трябва да се съглася, че ще е изключително егоистично от наша страна да ги лишим от участие в битката. Колко мурги мислиш, че ще им бъдат достатъчни като плячка?

– О, не знам – отговори Чо-Хаг откровено. – Може би няколко хиляди. Не бива да изглеждаме стиснати, но не трябва и да сме прекалено щедри.

Кородулин въздъхна.

– Това е деликатна работа, крал Чо-Хаг – тази тънка линия между скъперничеството и глупавата разточителност.

– Една от жертвите на царуването, Кородулин.

– Много вярно, Чо-Хаг, много вярно.

Младият крал на Арендия въздъхна отново и се съсредоточи изцяло върху проблема колко от напредващите мурги може всъщност да отпусне на пехотата.

– Мислиш ли, че по двама мурги биха задоволили пешаците?

– Звучи ми добре.

Кородулин се усмихна облекчено и заяви:

– Ами, значи ще им оставим по двама. Никога не бях делил мурги, но всъщност не е чак толкова трудно, колкото си го представях.

Крал Чо-Хаг се разсмя.

Лейди Ариана обви ръце около треперещите рамене на Лелдорин и нежно го отведе от сламеника, на който лежеше тялото на братовчед му.

– Не можеш ли да направиш нещо, Ариана? – умоляваше я той. По лицето му се стичаха сълзи. – Някаква превръзка или нещо такова?

– Това е извън възможностите ми, милорд – отговори нежно Ариана. – Споделям скръбта ви от смъртта му.

– Не изричай тази дума, Ариана. Торасин не може да е мъртъв.

– Съжалявам, милорд – каза тя простичко. – Той ни е напуснал и никой от моите лекове или умения не може да го върне.

– Поулгара може – внезапно реши Лелдорин и в очите му проблесна отчаяна надежда. – Извикай Поулгара.

– Няма кого да изпратя, милорд – каза Ариана, като се огледа в импровизираната палатка, където с Тайба се грижеха за ранените.

– Тогава аз ще отида – заяви Лелдорин, без да спира да плаче.

И изхвъркна от палатката.

Ариана въздъхна печално и придърпа одеялото над бледото лице на Торасин. После се върна при ранените, които постоянно прииждаха в палатката.

– Не се занимавайте с него, милейди – каза един крепостен селянин с жилесто лице, когато девойката се наведе над тялото на приятеля му.

Ариана го погледна въпросително.

– Той е мъртъв – обясни мъжът. – Една малореанска стрела го улуци право в гърдите.

Той сведе поглед към лицето на мъртвеца и въздъхна:

– Бедният Детон. Умря в ръцете ми. Знаете ли какви бяха последните му думи?

Ариана поклати глава.

– Каза: „Поне закусих добре“. И след това умря.

– Защо го донесе тогава, след като си знаел, че вече е мъртъв? – попита Ариана внимателно.

Жилестият крепостен селянин тъжно сви рамене.

– Не исках да го оставя да лежи в калния ров като умряло куче. През целия си живот никой не се е отнасял към него почитателно. Той беше мой приятел и не исках да го оставя там като боклук. – Усмихна се горчиво. – За него това вече няма никакво значение, но поне в смъртта му да има малко достойнство.

Той тъжно потупа мъртвеца по рамото.

– Сбогом, Детон. Трябва да се върна на бойното поле.

– А ти как се казваш? – попита Ариана.

– Ламер, милейди.

– Наложително ли е участието ти в битката?

– Съмнявам се, милейди. Изстрелвах стрели по малореанците. Не се справям много добре с това, но всъщност това ми беше задачата...

– В такъв случай аз имам по-голяма нужда от теб – заяви тя. – Тук има много ранени и малко ръце, които да помагат. Независимо от грубата ти външност, усещам че имаш златно сърце. Ще ми помагаш ли?

– Какво искате да направя? – попита той.

– Тайба изварява парцали за превръзки – отговори тя. – Първо се

погрижи за огъня, после отвън ще намериш една каруца с одеяла. Внеси ги вътре, Ламер. След това ще имам и други задачи за теб.

– Добре – отговори лаконично Ламер и се запъти към огъня.

– Можем ли да ѝ помогнем? – попита Се'недра безформения Белдин.

Принцесата гледеше съсредоточено бледото безжизнено лице на Поулгара, която лежеше изтощена в ръцете на ковача.

– Остави я да спи – промърмори Белдин. – До утре ще се оправи.

– Какво ѝ е? – попита Дурник обезпокоено.

– Изтощена е – отвърна грубо Белдин. – Не е ли очевидно?

– Само от предизвикването на бурята? Виждал съм я да прави неща, които изглеждат много по-тежки.

– Нямаш и най-малката представа какво говориш, ковачо – измърмори Белдин.

Самият той беше преbledнял.

– Когато започнеш да се месиш във времето, се докосваш до най-мощните сили на света. По-лесно бих спрял някой прилив или изкоренил планина, отколкото да предизвикам вятър.

– Но кролимите докараха тази буря – каза Дурник.

– Въздухът вече се движеше. Ако беше спокоен, щеше да е съвсем различно. Имаш ли и най-смътната представа колко много въздух трябва да движиш, за да породиш и най-лекия полъх? Знаеш ли какви налягания са замесени и колко много тежи всичкият този въздух?

– Въздухът изобщо не тежи – запротестира Се'недра.

– Така ли? – каза Белдин саркастично. – Толкова се радвам, че ми каза. Защо не млъкнете и двамата и не ме оставите да си поема въздух?

– Но как стана така, че Поулгара се изтощи, а ти не? – настояваше Се'недра.

– Аз съм по-силен от нея – отговори Белдин – и по-порочен. Поул отдава цялото си сърце, когато се развълнува. Винаги го прави. Опитва се да надскочи силата си и това я изтощава.

Дребният гърбушко се изправи, отърси се като куче, което излиза от вода и се огледа мрачно.

– Имам работа – каза той. – Мисля, че изтосихме доста кролимите, но по-добре за всеки случай да ги наглеждам. Вие останете тук с Поул и наглеждайте това дете.

Той посочи Задача, който седеше на песъчливия бряг със сериозен

израз, след това се приведе, трепна, прие облика на ястреб и излетя още преди перата му да бъдат напълно оформени.

Се'недра го проследи с поглед, докато се извисяваше над бойното поле, после отново сведе очи към Поулгара, която все още беше в безсъзнание.

Мимбратските рицари на Кородулин връхлетяха в галоп върху фланговете на мургите. Последниците бяха опустошителни. Въздухът се изпълни с кръсъци и сблъсък на стомана в стомана.

Крал Чо-Хаг, застанал на коня си в западната част на хребета, кимаше одобрително, докато наблюдаваше клането.

После се вгледа в нетърпеливите алгари, които се тълпяха около него, и каза спокойно:

– Добре, деца мои. Да отидем да посечем останалите мурги.

Поведе ги в галоп надолу по хълма, после полетяха към мургските редици.

Мургите падаха като снопове. Самият крал Чо-Хаг беше начело на няколко атаки и изкусното владееие на сабята, с което се беше превърнал в легенда за алгарите, изпълни поданиците му с гордост. Сабята му плочеше като камшик над главите на нещастните мурги. Цялата алгарска стратегия се основаваше на бързината – внезапен устрем на бързия кон, серия светкавични удари и след това оттегляне преди врагът да се осъзнал. Ръката на крал Чо-Хаг се славеше като най-бързата в Алгария.

– Кралю! – извика един войник и посочи няколко мургски отряда, които кръжаха около близка долчинка. – Черното знаме!

Очите на крал Чо-хаг блеснаха, озарени от необузdana надежда.

– Изнесете знамето отпред! – извика той и членовете на клана, които носеха червеното знаме на краля, се спуснаха напред с развят флаг. – Да вървим, деца мои! – извика Чо-Хаг и насочи коня си към долчинката.

С високо вдигната сабя сакатият крал на алгарите поведе мъжете си срещу малореанската орда. Всички им правеха път, а Чо-Хаг препускаше напред, заковал поглед в черното знаме на мургския крал Таур Ургас.

После в средата на вражеската армия Чо-Хаг видя кървавочервена ризница на самия Таур Ургас. Алгарът вдигна сабята си и извика предизвикателно:

– Излез и се бий, мургско псе!

Сепнат от вика му, Таур Ургас обърна коня си и се вгледа

скептично в шурмуващия крал на Алгария. После очите му блеснаха и увисналите му устни се извиха от омраза.

– Оставете го! – изскърца той със зъби – Направете му път.

Зашеметените войници на личната му охрана се вгледаха в него.

– Сторете път на краля на Алгария! – изкрещя Таур Ургас. – Той е мой!

Мургските войски направиха път на Чо-Хаг. Алгарският крал дръпна юздите на коня си и каза хладно:

– Е, дългоочакваният момент настъпи най-после, Таур Ургас.

– Така е, Чо-Хаг – отговори Таур Ургас. – Чакам го от години.

– Ако знаех, щях да дойда по-рано.

– Днес е последния ти ден, Чо-Хаг.

Очите на мургския крал блестяха от лудост, по устата му изби пяна.

– Със заплахи и празни приказки ли възнамеряваш да се биеш, Таур Ургас? Забравил ли си да въртиш меча?

С нечовешки крясък Таур Ургас извади огромния си меч от ножницата и препусна срещу алгарския крал.

– Умри! – крещеше той и размахваше меча си. – Умри, Чо-Хаг!

Това не беше дуел, защото в дуела се спазват известни правила. Двамата крале се нахвърляха един срещу друг със стихийна ярост. Кръвта им кипеше от насъбрала се от хиляди години омраза. Напълно обезумял, Таур Ургас хриптеше и размахваше меча срещу врага си. Чо-Хаг, студен като лед, с ръка, бърза като блещукащия език на змия, избягваше ударите на мурга и ги отбиваше със сабята. Върхът на острието му се забиваше отново и отново в раменете и лицето на мурга.

Двете армии, слисани от жестокия сблъсък, се оттеглиха и освободиха на двамата подивели мъже пространство за ужасната им борба.

Като сипеше порой ругатни, Таур Ургас налетя срещу врага си, но Чо-Хаг се измъкна хладнокръвно и парира удара, като на свой ред заби свистящата си сабя в кървящото лице на мурга.

Накрая, загубил и последните остатъци от разума си, Таур Ургас насочи коня си към Чо-Хаг с див животински рев. Изправи се на седлото, стиснал дръжката на меча с две ръце и го вдигна като брадва, за да смачка врага си завинаги. Но Чо-Хаг отдръпна коня си и го промуши точно когато Таур Ургас се канеше да стовари меча си върху него. Сабята му проби кървавочервената ризница на мурга и щръкна от гърба му.

Подивял от злоба, Таур Ургас не почувства болката от смъртоносния удар и вдигна отново меча си. Но изведнъж силата изчезна от ръцете му и мечът падна. Той зяпна невярващо острието в гърдите си, от

устата му бликна кървава пяна. Той вдигна ръце, сякаш да разкъса лицето на врага си, но Чо-Хаг презрително ги отблъсна настрана и изтегли тънкото закривено острие от тялото на мурга. После заяви с леден глас:

– Е, свърши се, Таур Ургас.

– Не! – изкрещя прегракнало Таур Ургас и посегна да извади камата от колана си.

Чо-Хаг наблюдаваше хладнокръвно безплодните му усилия. Изведнъж от отворената уста на мургския крал шурна тъмна кръв, той залитна, сгромоляса се безпомощно от седлото си и забълва ругатни към мъжа, който току-що го беше убил.

– Беше добра битка все пак – каза Чо-Хаг с ледена усмивка и му обърна гръб.

Таур Ургас с безсилна ярост дращеше пръстта.

– Върни се и се бий – изхриптя той. – Върни се!

Чо-Хаг му хвърли поглед през рамо и каза:

– Съжалявам, ваше величество, но имам работа, която не търпи отлагане. Надявам се, че ме разбирате.

И си тръгна.

– Върни се! – изстена Таур Ургас, като бълваше кръв и ругатни. – Върни се!

След това се сгромоляса по очи в окървавената трева и немощно пророни:

– Върни се и се бий, Чо-Хаг!

Силно стенание премина през полковете на мургите, а когато Чо-Хаг победоносно се завърна, за да се присъедини към армията си, сред алгарите се понесе радостно ликуване.

– Връщат се – съобщи генерал Варана с равнодушен професионализъм, докато наблюдаваше прииждащите на вълни малореанци.

– Къде е този сигнал? – попита Родар, загледан надолу по реката. – Защо се бави Анхег?

Предните колони на малореанците нападнаха стремглаво. Драснианските копиеносци забиваха дългите си копия в обличените в червено нападатели. Легионите вдигнаха щитовете си и образуваха плътна стена, срещу която малореанците удряха безполезно. После по отсечена, гръмка команда легионерите леко обърнаха щитовете си и всеки запрати копието си срещу атакуващите малореанци. Толнедранските копия не бяха толкова дълги, колкото драснианските, но все пак бяха достатъчно

дълги. Силен рев отекна сред предните редици на малореанците.

– Ще пробият ли? – изпуктя Родар.

Макар че не участваше в битката, драснианският крал оставаше без дъх при всяка атака на малореанците.

Варана внимателно прецени силата на шурма и заключи:

– Не. Не и този път. Разработи ли план за оттеглянето си? Ще е малко трудно да отстъпваш, след като войските ти участват в сражение.

– Точно затова пазя мимбратите – отговори Родар. – За една последна атака. Щом видим сигнала на Анхег, Мандорален и хората му ще избутат назад малореанците, а ние ще побегнем като зайци.

– Атаката само ще ги забави – отбеляза Варана. – След това отново ще тръгнат след теб.

– Ще се прегрупираме нагоре по реката – каза Родар.

– Ще ви отнеме доста време да се доберете до укрепението, ако ще спирате да се биете на всяка половин миля – каза Варана.

– Знам – озъби се Родар ядосано. – Имаш ли по-добра идея?

– Не – отвърна Варана. – Само ти казвам.

– Къде е този сигнал? – отново попита Родар.

На един усамотен склон, далеч от бойното поле, простодушното крепостно момче от арендската гора свиреше на флейтата си. Мелодията печално се извисяваше към небето. Момчето не разбираше нищо от битки и незабелязано се беше отклонило от армията. Сега седеше само на тревистия склон под топлите утринни лъчи и изливаше душата си в песента.

Един малореански войник пълзеше зад него с изваден меч. Очевидно нямаше никакъв усет за музиката. Не знаеше или просто не го беше грижа, че това е най-красивата песен, звучала някога на този свят.

Песента секна внезапно и така и не продължи.

Потокът ранени, който се виеше до импровизираната болница на Ариана, ставаше все по-голям и измореното мимбратско момиче скоро беше принудено да вземе няколко мъчителни решения. Само тези мъже, които имаха шанс да оцелеят, можеха да бъдат лекувани. На смъртоносно ранените се даваше горчива отвара от билки, която облекчаваше болката им, и после ги оставяха да умрат. Това решение късаше сърцето на Ариана и тя работеше със сълзи на очи.

Бранд, регентът на Рива, влезе в палатката с покрусено лице.

Огромната му ризница беше изцапана с кръв, широкият му щит беше жестоко прорязан от мечовете на враговете. Зад него тримата му сина прикрепяха ранения Олбан.

– Ще се погрижиш ли за него? – попита Бранд прегракнало.

Един-единствен поглед обаче подсказа на русото момиче, че раната в гърдите на Олбан е смъртоносна.

– Мога да облекча болката му – отвърна тя уклончиво, клекна до младия мъж, повдигна главата му и поднесе чаша с отвара към устните му.

– Татко – каза немошно Олбан, след като изпи чашата. – Трябва да ти кажа нещо.

– Ще имаме достатъчно време за това и по-късно – каза Бранд сърдито. – Като се оправяш.

– Аз няма да се оправя, татко – прошепна Олбан.

– Глупости – каза Бранд, но гласът му прозвуча доста неубедително.

– Не ми остава много време, татко – каза Олбан и се изкашля немошно. – Моля те, изслушай ме.

– Добре, Олбан – каза регентът на Рива и се наведе, за да долови думите на сина си.

– В Рива... като дойде Белгарион... се чувствах унижен, защото ти отнеха властта. Не можах да го понеса, татко.

Олбан се закашля отново, по устните му се появи кървава пяна.

– Би трябвало да ме познаваш по-добре, Олбан – каза Бранд нежно.

– Познавам те... сега – въздъхна Олбан. – Но тогава бях млад и горд, а Белгарион... съвсем неизвестен сендар... те беше изместил от мястото, което ти беше заслужил.

– Знаеш, че всъщност аз просто изпълнявах тази длъжност, докато се върне кралят на Рива, Олбан – каза Бранд. – Белгарион е риванският крал. Това няма нищо общо с положението или длъжността. Става дума за дълг и той е негов, а не мой.

– Мразех го – прошепна Олбан. – Започнах да го следя непрекъснато. Където и да отидеше, аз бях зад него.

– Защо? – попита Бранд.

– Отначало не знаех. Но един ден той излезе от тронната зала, облечен с кралската си роба и короната. Изглеждаше толкова надут... като че ли наистина беше крал, а не обикновен сендарски слуга. Тогава разбрах какво трябва да направя. Извадих камата си и я хвърлих в гърба му.

Лицето на Бранд изведнъж се скова.

– Дълго след това се опитвах да го избягвам – продължи Олбан. – Знаех, че това, което бях направил, е грешка... още когато камата се изплъзна от пръстите ми. Мислех си, че ако стоя настрана от него, той никога няма да разбере, че аз съм този, който се е опитал да го убие. Но той притежава сила, татко. Той може да прозре неща, които никой мъж не е в състояние да разбере. Един ден той ме издебна и ми върна камата, която бях хвърлил по него, и ми каза, че не трябва да казвам на никого какво съм направил. Направи го заради теб, татко... за да скрие позора ми от теб.

Бранд се изправи мрачно.

– Елате – каза той на другите си трима сина. – Трябва да водим битка... и нямаме време за предатели.

И обърна гръб на умиращия си син.

– Опитах се да се отплатя за прошката му, татко – защити се Олбан. – Рискувах живота си да защитавам неговата кралица. Това никакво значение ли няма?

Лицето на Бранд беше като камък. Той продължаваше да стои мълчаливо с гръб към сина си.

– Белгарион ми прости, татко. Не можеш ли и ти да намериш прошка в сърцето си?

– Не – каза Бранд остро. – Не мога.

– Моля те, татко – помоли се Олбан. – Няма ли да пролещ и една сълза за мен?

– Нито една – каза Бранд, но Ариана видя, че думите му са лъжа.

Мрачните очи на мъжа бяха насълзени, но лицето му остана като гранит. Без да пророни дума, той напусна палатката.

Всеки от братята на Олбан стисна безмълвно ръката му и последва баща си.

Олбан плака тихо, но после нарастващата немощ и лекарството, което му беше дала Ариана, пресушиха скръбта му. Той полежа още малко на сламеника, после се опита да се надигне и повика мимбратското момиче. Ариана коленичи до него, като го придържаше с ръка, и се наведе за да долови тихите му думи.

– Моля те, кажи на нейно величество това, което казах на баща си... и кажи, че много се разкайвам.

После главата му се отпусна на рамото на Ариана и той издъхна кротко в ръцете ѝ.

Ариана нямаше време да скърби, защото в същия момент трима сендари доведоха полковник Брендинг в палатката. Лявата му ръка беше

направо смазана.

– Събаряхме моста – каза един от сендарите. – Полковникът сечеше и гредите се срутиха отгоре му.

Ариана прегледа натрошената ръка на Брендиг и му каза:

– Страхувам се, че няма нищо, с което да мога да ви помогна, милорд. Ръката ще трябва да се отреже, за да не гангрения и да не погуби живота ви.

– Очаквах го – мрачно кимна Брендиг. – Режете.

– Там! – извика крал Родар и посочи надолу по реката. – Димът... зелен е! Това е сигналът. Вече можем да се изтегляме.

– Страхувам се, че е твърде късно, ваше величество – каза тихо генерал Варана. – Колона от малореанци и надраки току-що достигна реката на запад от нас. Много вероятно е да сме обкръжени.

ГЛАВА 18

Новината за смъртта на Таур Ургас премина сред войската на мургите като силен стон и душата на армията сякаш се изпари. Войните се страхуваха от Таур Ургас, но дивата му лудост се беше предала и на тях и те бяха повярвали, че са непобедими. Имаха чувството, че нищо не може да застане на пътя им и че те като инструменти на жестоката му воля притежават в някаква степен неговата неуязвимост. Със смъртта му всеки мург почувства ледени тръпки на страх, че също може да умре. Това предизвика силно колебание в редиците на атакуващата армия.

Крал Чо-Хаг наблюдаваше разпадането на мургската армия с мрачно задоволство. След това обърна коня си към пехотата и мимбратските рицари, за да обсъди положението с останалите водачи. Крал Фулрах се откъсна от редиците на сендарските войни. Пълничкият монарх с кафява брада изглеждаше почти комично в лъскавото си снаряжение, но мечът му носеше следи от скорошно използване, а по шлема му имаше няколко вдлъбнатини – няма доказателство, че кралят на Сендария е участвал в битката.

– Видяхте ли вече сигнала на Анхег? – попита Фулрах.

Чо-Хаг поклати глава.

– Не, но трябва да се появи всеки момент. По-добре да обмислим плана. Виждали ли сте Кородулин?

– Лекарите работят по него – каза Фулрах.

– Ранен ли е? – попита изплашено Чо-Хаг.

– Не мисля, че е много сериозно. Отиде да помогне на приятеля си барон Воу Ебор и един мург го удари по главата с боздугана си. Потече му малко кръв от ушите, но лекарят каза, че ще се оправи. Баронът е по-зле обаче.

– Кой е начело на мимбратите тогава?

– Сър Андориг. Добър воин, но малко трудно схваща.

Чо-Хаг се изсмя.

– Току-що описа арендите, приятелю. Те всички са добри в битка, само дето малка трудно разбират какво им говориш.

Внимателно слезе от коня си, като се държеше за седлото, тъй като слабите му крака се огъваха.

– Можем да вземем решение и без помощта на Андориг.

Той погледна към отстъпващите мурги.

– Веднага след сигнала на Анхег трябва да се махнем оттук по най-бързия начин. В момента мургите са объркани, но ще се окопитят, щом мине първоначалният шок.

– Наистина ли уби Таур Ургас в дуел? – попита Фулрах.

Чо-Хаг кимна утвърдително.

– Не беше истински дуел. Той беше побеснял и не направи никакъв опит да се отбранява. Когато Анхег ни подаде сигнал, мимбратите трябва да атакуват. Вероятно мургите ще отстъпят и ще побягнат. Аз ще ги атакувам с моите хора, за да им помогна да бягат по-бързо. Това ще ти даде време да поемеш с войските си нагоре по реката. Двамата с Андориг ще задържим мургите, докато се скриете от погледа им. Как ти се струва това?

– Добре – кимна Фулрах. – Мислиш ли, че ще си опитат да ни последват?

– Ще се опитам да ги откажа от това намерение – изхили се Чо-Хаг.

– Имаш ли представа какво става отвъд реката?

– Трудно е да се каже, но сякаш не изглежда много добре.

– Можеш ли да измислиш някакъв начин да им изпратим помощ?

– Поне засега, не – отвърна Фулрах.

– И аз не сещам как да го направим. – Чо-Хаг пак се качи на седлото. – Ще отида да дам инструкции на Андориг. Дръжте си очите отворени за сигнала на Анхег.

„Белгарат – повика Се'недра тихо, стиснала здраво амулета на врата

си. – Белгарат, чуваш ли ме?“

Стоеше на няколко метра от Дурник, който се бе навел над безжизнената Поулгара. Затворила очи, принцесата се опитваше да концентрира всяка частица от мисълта си, за да достигне със сърцето си древния магьосник.

„Се'недра? – Гласът на стареца прозвуча ясно, сякаш той стоеше до нея. – Какво правиш? Къде е Поулгара?“

„О, Белгарат. – Принцесата почти изстена от облекчение. – Помогни ни. Лейди Поулгара е в безсъзнание, а малореанците атакуват отново. Те ни избиват, Белгарат. Помогни ни.“

„Спри за малко – заповяда ѝ той рязко. – Какво стана с Поул? Къде сте?“

„В Тул Марду – отвърна Се'недра. – Трябва да завземем града, за да може флотата на Черек да продължи надолу по реката. Малореанците и мургите ни нападнаха. Атакуват ни от сутринта.“

Белгарат започна да проклена, после попита:

„Какво ѝ е на Поул?“

„Кролимите предизвикаха ужасна буря, после се появи мъгла. Лейди Поулгара и Белдин накараха вятъра да духа силно и след това тя припадна. Белдин каза, че се била изтощила и трябвало да я оставим да спи.“

„Къде е Белдин?“

„Каза, че трябвало да държи под око кролимите. Можеш ли да ни помогнеш?“

„Се'недра, аз съм на стотици левги от вас, с Гарион и Силк сме в Малореа, съвсем близо до Торак. Само да вдигна ръка и ще го събудя, а Гарион още не е готов да се срещне с него.“

„Значи сме обречени!“

„Престани – извика той. – Не е време за истерии. Трябва да събудиш Поулгара.“

„Вече опитахте, пък и Белдин каза, че трябвало да я оставим да спи.“

„Може да си почива по-късно – отвърна троснато Белгарат. – Там ли е чантата ѝ, онази, дето си носи билките в нея?“

„М-м-мисля, че да. Дурник я разнасяше преди малко.“

„Дурник е с теб? Добре. Слушай сега внимателно. Вземи чантата и я отвори. Това, което ти трябва, е в копринена торбичка. Не отваряй никакви буркани и шишенца. В тях Поул държи отровите си. В една от копринените торбички ще намериш жълто прахче. Има много остра

миризма. Сложи една лъжичка от него във вряща вода, постави чайника до главата на Поул и я покрий с наметалото, за да вдишва изпаренията.“

„И какво ще стане?“

„Ще се събуди.“

„Сигурен ли си?“

„Не спори с мен, Се'недра. Ще се събуди, повярвай ми. Тези изпарения ще събудят и пън. А като се събуди, тя знае какво да прави.“

Се'недра се поколеба за момент, после попита:

„Гарион там ли е?“

„Спи. Имахме трудна нощ.“

„Като се събуди, кажи му, че го обичам.“

Каза го много бързо, сякаш се страхуваше, че ако размисли, няма да може да го изрече.

„Защо да го обърквам?“ – попита старецът.

„Белгарат!“

„Само те дразня. Ще му кажа. Сега се залавяй за работа и не ме викай повече. Опитвам се да се промъкна до Торак, а това е невъзможно, когато крещиш на някой, който се намира на хиляди левги.“

„Ние не крещим.“

„Разбира се, че крещим, това е специален начин за крещене. Сега махни ръка от амулета и са залавяй за работа.“

След това гласът му се изгуби.

Се'недра свърши всичко, което ѝ бе казал Белгарат. Задача стоеше до нея и я наблюдаваше с любопитство.

– Какво правиш, принцесо? – попита Дурник.

– Приготвям нещо, с което ще направя почивката ѝ по-приятна – излъга Се'недра.

– Сигурна ли си, че знаеш какво правиш? Някои от тези неща са много опасни.

– Знам какво търся – отвърна тя. – Имай ми доверие, Дурник.

Прахът, който най-после намери, беше с толкова люта миризма, че от очите ѝ потекоха сълзи. Тя измери внимателно необходимото количество и го пусна в чайника. Изпаренията бяха ужасни и принцесата извърна глава, докато пренасяше чайника до мястото, където лежеше Поулгара. Постави го до бледото ѝ лице и я покри с наметалото, после каза на ковача:

– Дай ми една пръчка.

Дурник, чието съмнение беше изписано по лицето му, ѝ подаде една счупена стрела. Се'недра я заби в земята и направи нещо като палатка

над чайника и лицето на леля Поул.

– И сега какво? – попита Дурник.

– Сега ще чакаме – каза Се'недра.

В този момент откъм бойното поле се зададоха няколко сендарски войни, очевидно ранени. Дрехите им бяха покрити с кървави петна и някои от мъжете носеха превръзки, но за разлика от останалите ранени, които бяха преминали тази сутрин, носеха и оръжие.

Поулгара започна да кашля под наметалото.

– Какво направи? – извика Дурник и издърпа покривалото.

– Трябваше – отвърна Се'недра. – Говорих с Белгарат. Той ми каза да я събудя и как да го направя.

– Ще я нараниш – обвини я Дурник.

Внезапно обзет от гняв, нещо съвсем необичайно за него, той изри-та димящия чайник, който се търкулна и спря чак до водата.

Поулгара премигваше и продължаваше да кашля. Когато най-последно отвори очи, погледът ѝ беше празен и неразбиращ.

– Ще ни дадете ли вода? – попита един от ранените сендари.

– Пред вас има цяла река – отвърна Се'недра разсеяно и посочи водата, докато гледаше втренчено Поулгара в очите.

Дурник обаче погледна мъжете и сграбчи меча си. Но те вече бяха скочили от брега и се нахвърлиха върху тях. Трима успяха да обезоръжат силния ковач.

– Вие не сте сендари – възкликна Дурник.

– Много си наблюдателен – отвърна един от мъжете.

Говореше толкова гърлено, че беше трудно да се разберат думите му. Друг застана пред замаяната Поулгара, извади меча си и се обърна към Дурник.

– Престани да се противиш, приятел – каза той с подла усмивка, – или ще убия тази жена.

– Кои сте вие? – попита Се'недра надменно. – И какво искате?

– Ние сме от елитната императорска стража – отвърна вежливо мъжът с извадения меч. – Дошли сме, за да ви предадем поканата на негово императорско величество Закат, император на Малореа. Негово величество ви моли да му окажете честта да го посетите.

– Копаят – докладва Хетар на крал Родар, като посочи на запад към току-що открития път за бягство. – Вече са изкопали траншеи наполовина миля от реката.

– Има ли някакъв начин да ги заобиколим? – попита Родар.

Хетар поклати глава.

– Надраките са навсякъде по склона.

– Значи ще трябва да минем през тях – реши кралят на Драсния.

– Мога да ги атакувам с конницата – изтъкна Хетар.

– Ще ги нападнем с пехотата – заяви Родар. – Така ще имаме известно предимство. Стрелите на астурианските лъкове имат по-голям обхват от късите стрели на малореанците. Ще придвижим стрелците в челните редици. Те могат да завземат окопите и после да изненадат малореанските стрелци зад линията. Копиеносците ще влязат първи – После се обърна към генерал Варана. – Могат ли вашите хора да прочистят окопите, ако ви направим път до тях?

– Тренирани сме за бой в окопи – отвърна Варана. – Ще ги разчистим.

– Ще донесем ранените с основните сили – каза Родар. – Намерете Поулгара и принцесата. Време е да тръгваме.

– Каква е вашата заповед за лорд Хетар и за мен? – попита Мандорален.

Ризницата на смелия рицар вече имаше няколко дупки, но той говореше спокойно, сякаш не беше прекарал цялата сутрин в люта битка.

– Искам с вашите рицари да ни пазите гърба – каза Родар. – Задръжте вражеската армия далеч от нас.

После се обърна към Хетар.

– А ти се заеми с надраките. Не искам да ме нападнат, докато сме в окопите.

– Това е отчаян ход, крал Родар – каза сериозно генерал Варана. – Атаката на укрепления винаги коства много жертви, а вие ще го направите, докато втора армия ви атакува в гръб. Ако атаката ви бъде отблъсната, ще се окажете заклещени между двете огромни вражески армии и те просто ще ви смажат.

– Знам – призна мрачно Родар. – Но единствената ни надежда да се измъкнем е да преминем през тази линия. Трябва да се върнем отгатък реката. Кажете на вашите хора, че трябва да завземат окопите още при първата атака. В противен случай всички ще загинем. Желая ви успех, господа.

Още веднъж Мандорален поведе своите облечени в стомана рицари в мощна атака и още веднъж малореанците отстъпиха изненадано пред удара на мимбратските конници. Този път обаче копиеносците и легионерите се обърнаха шумно наляво веднага щом се освободиха от врага,

за да последват сендарите и астурианците, които се оттегляха на запад.

Закъснелите действия на мимбратските рицари им струваха много жертви. Конете без ездачи галопираха из бойното поле и преминаваха през редиците на малореанците, увеличавайки бъркотията. Тук-там сред червените туники, които покриваха като килим бойното поле, проблясваха рицарски доспехи. Отново и отново мимбратските войни се хвърляха срещу напредващите червени вълни, но само ги забавяха, без да са в състояние да ги спрат.

– Ще бъде трудно, ваше величество – каза генерал Варана. – Дори ако пробием, малореанските пълчища ще са по петите ни.

– Вие забелязвате очевидното, генерале – отвърна Родар. – Веднага след като преминем през блокадата, ще изтеглим стрелците назад и тогава нека малореанците опитат да преминат през дъжда от стрели, който ще се изсипе над главите им. Това ще ги задържи.

– Докато стрелците свършат стрелите си – добави Варана.

– Щом успеем да преминем, ще изпратя алгарите напред. Фулрах разполага с огромни количества стрели, складирани при бързеите.

– Които са на два дни път оттук.

– Винаги ли си толкова черноглед?

– Просто се опитвам да предположа как ще се развият нещата, ваше величество.

– Имаш ли нещо против да отидеш да го правиш на друго място?

Алгарите се бяха придвижили към десния фланг на оттеглящите се войски и се събираха в типичните за тях малки групи, за да атакуват надраките, които се бяха оттеглили на хълма над реката. Косата на Хетар се развяваше, сабят му беше извадена, очите му изпуснаха искри. В първия момент им се стори, че надраките очакват нападението, но после те изненадващо се обърнаха и се спуснаха към реката.

По средата на атаката петима-шестима мъже се обърнаха и под развяващото се надракско знаме се насочиха към напредващите алгари. Единият от ездачите развяваше бяло знаме, завързано за пръчка. Групата спря на стотина метра пред коня на Хетар.

– Трябва да говоря с Родар – извика с искрив глас един от мъжете.

Беше висок и съсухрен. Лицето му беше покрито с белези от шарка и рядка брадица. На главата си носеше корона.

– Това някакъв номер ли е? – извика в отговор Хетар.

– Разбира се, глупаци такива – отвърна мършавият мъж. – Но този

път не за ваша сметка. Искам да видя Родар веднага.

– Дръжте ги под око – каза Хетар на хората си и посочи надракските войски, които се приближаваха към малореанските окопи и преграждаха пътя на оттеглящата се армия. – Ще заведе този маниак при крал Родар.

Той се обърна и поведе групата надракски войни към напредващата пехота.

– Родар – извика кльощавият мъж с короната, докато се приближаваха към краля на Драсния. – Никога ли не отговаряш на пощата си?

– Какво правиш, Дроста? – извика в отговор крал Родар.

– Сменям страната, на която се бия, Родар – отвърна крал Дроста лек Тун с почти истеричен смях: – Присъединявам силите си към теб. Поддържам връзка с твоята кралица от седмици. Не си ли получил съобщението й?

– Мислех си, че играеш някаква игра.

– Разбира се, че играя игра – изкиска се надракският крал. – Винаги имам нещо в ръкава си. Точно в този момент моята армия ви отваря път, за да избягате. Ти искаш да избягаш, нали?

– Искам, естествено.

– Аз също. Войските ми ще натикат малореанците в окопите и после заедно можем да се измъкнем.

– Не ти вярвам, Дроста – каза грубо Родар.

– Родар – каза Дроста с привидно огорчение, – как можеш да кажеш такова нещо на стар приятел?

Той се изсмя отново, гласът му прозвуча пискливо и нервно.

– Искам да знам защо преминаваш на другата страна по средата на битката, особено когато твоята страна печели.

– Родар, кралството ми прелива от малореанци. Ако не ти помогна да ги разбиеш, Закат ще завладее Гар от Надрак. Но това е дълга история. Ще приемеш ли помощта ми?

– В момента бих приел всяка помощ, която ми се предлага.

– Добре. Може би по-късно ще се напием и ще поговорим за това, но точно сега е по-добре да изчезваме преди Закат да е усетил какво става и да ме е подгонил лично.

Кралят на Гар от Надрак се засмя отново със същия писклив, почти истеричен смях.

– Направих го, Родар – възкликна той. – Всъщност предадох Закат, императора на Малореа, и се измъкнах.

– Все още не си се измъкнал, Дроста – отвърна сухо Родар.

– Но ще се измъкна, ако бягаме достатъчно бързо, Родар, а в този момент наистина ми се иска да избягам.

Закат, страшният император на Малореа, беше среден на ръст мъж с лъскава черна коса и бледо лице. Имаше правилни черти, беше почти красив, но в очите му се четеше меланхолия. Изглеждаше на около трийсет и пет години и носеше обикновена ленена роба без никакви орнаменти или украси, показващи високия му сан.

Павилионът му беше разположен в центъра на малореанския лагер – едно необятно море от палатки в полето на Мишрак ак Тул. Подът на павилиона беше покрит с безценни малореански килими, а полираните маси и столове бяха инкрустирани със злато и бисери. Свещите изпълваха павилиона с мека светлина. Група скрити музиканти свиреше тиха музика.

Единствената компания на императора беше една не съвсем пораснала котка, обикновено шарено животно с несъразмерно дълги крака, типични за малките котета. Докато Закат гледаше отнесено в пространството, младата котка дебнеше едно парче смачкан пергамент.

Когато принцеса Се'недра и спътниците ѝ бяха въведени в павилиона, Закат, седнал на нисък мек диван, вдигна ръка, за да не шумят. Очите му продължиха да следят всяко движение на котката.

– Тя ловува – измърмори императорът с глух глас.

Котката припъля до нарочената жертва, сви се и изправи задните си крака нервно, задницата ѝ се движеше нагоре-надолу, опашката се полюшваше. После скочи върху пергамента. Топчето изшумя и тя подскочи изплашено. Удари го с една лапа и внезапно откри нова игра, търкулна го напред, като лекичко го побутваше, и заподскача след него.

Закат се усмихна тъжно.

– Млада котка – каза той. – Има да учи още много.

Изправи се грациозно и се поклони на Се'недра.

– Ваше императорско величество – поздрави я той официално.

Гласът му беше ясен, но звучеше някак глухо.

– Ваше императорско величество – отвърна му Се'недра като на свой ред се поклони.

– Моля ви, добри човече – обърна се Закат към Дурник, който придръжаше все още замаяната Поулгара, – нека дамата полегне тук.

И посочи дивана.

– Ще изпратя да повикат лекарите ми да я прегледат и да се

погрижат за неразположението ѝ.

– Ваше величество е много любезен – изрече Се'недра задължителната реплика, но очите ѝ изучаваха Закат, за да открият някакъв знак за истинските му намерения. – Изненадващо е да те посрещнат толкова любезно, особено при дадените обстоятелства.

Той се усмихна отново, доста учудено.

– И разбира се, всички малореанци трябва да се превърнат в развилнели се фанатици като мургите. За любезност и дума не може да става, така ли?

– Имаме много малко информация за Малореа и нейния народ – отвърна принцесата. – Не знаех какво да очаквам.

– Това е изненадващо – отбеляза императорът. – Аз имам много информация за баща ви и за алорнските ви приятели.

– Ваше величество разполага с помощта на кролимите при събирането на информация – каза Се'недра, – докато ние трябва да разчитаме на обикновени хора.

– Обикновено надценяват кролимите, принцесо. Те са лоялни на първо място към Торак, после идва моят ред. Казват ми само това, което искат да ми кажат, въпреки че периодично успявам да измъкна допълнителна информация от някой от тях. Това помага на другите да бъдат откровени с мен.

В павилиона влезе един прислужник, падна на колене и притисна глава в килима.

– Да? – каза Закат.

– Ваше императорско величество заповяда да доведем краля на Тул – отвърна прислужникът.

– А, да. Бях забравил. Моля, извинете ме за момент, принцесо. Нещо дребно, което изисква моето внимание. Моля, настанете се удобно с приятелите си.

Погледна критично доспехите на Се'недра и отбеляза:

– След вечеря ще наредя на жените от моето домакинство да се погрижат за по-удобни дрехи за вас и за лейди Поулгара. Детето има ли нужда от нещо?

Той погледна любопитно Задача, който наблюдаваше котката.

– Не, благодаря, ваше величество – отвърна Се'недра. Умът ѝ работеше бързо. Възможно беше да се справи с този възпитан джентълмен с изискани обноски по-лесно, отколкото беше очаквала.

– Доведете краля на Тул – нареди Закат и изморено разтърка очи.

– Веднага, ваше величество – отвърна прислужникът, изправи се и

напусна павилиона, без да се обръща към вратата, наведен в дълбок поклон.

Гедел, кралят на Мишрак ак Тул, беше набит мъж с дълга пепелява коса. Лицето му беше пребледняло и той трепереше силно.

– В-в-ваше императорско величество – изрече той заеквайки.

– Забрави да се поклониш, Гедел – кротко му напомни Закат.

Един от малореанските пазачи заби юмрук в стомаха на Гедел и кралят на Тул повтори поздравя, този път с поклон.

– Така е много по-добре – каза одобрително Закат. – Повиках те във връзка с някои обезпокояващи новини, които получих от бойното поле, Гедел. Моите командири ме информираха, че войската ти не се е държала добре по време на действията при Тул Марду. Аз не съм войник, но ми се струва, че твоите хора са могли да атакуват поне веднъж мимбратските рицари преди да избягат. Докладваха ми обаче, че не са го направили. Имаш ли някакво обяснение за това?

Гедел започна да плаче и да бърбори неразбрано.

– И аз така си мислех, че нямаш – каза Закат. – От опит знам, че когато хората не правят това, което се очаква от тях, става дума за лошо водичество. Изглежда, не си насърчил достатъчно войните си да проявят смелост. Това е сериозна грешка от твоя страна, Гедел.

– Прости ми, велики Закат – изписка кралят на Тул и се хвърли ужасен в краката на императора.

– Ама разбира се, че ти прощавам, скъпи приятелю – каза Закат. – Абсурдно е да допускаш, че няма да ти простя. Но смятам, че в такива случаи е необходимо известно наказание, не мислиш ли?

– Поемам цялата отговорност – заяви Гедел, все още коленичил пред Закат.

– Прекрасно, Гедел. Просто прекрасно. Толкова се радвам, че разговорът ни върви в тази посока. Това ни спестява доста неприятни моменти.

Той се обърна към прислужника си.

– Ще бъдеш ли така добър да заведеш крал Гедел да го набият с пръчки?

– Веднага, ваше величество.

Очите на Гедел щяха да изхвъркнат.

– Така... – замисли се Закат. – А какво да го правим след като го набием с пръчки?

Замисли се за момент.

– А, сещам се. Има ли в околността здрави дървета?

– Не, ваше величество, само поля.

– Колко жалко – въздъхна Закат. – Тъкмо се канех да нареда да те разпънат на кръст, но предполагам, че ще трябва да се откажа от това. Може би още петдесет удара ще свършат същата работа.

Гедел се разплака.

– О, хайде стига, скъпи приятелю, така просто няма да стане. Ти си крал все пак, и трябва да даваш пример на хората си. Изчезвай сега. Имам гости. Надявам се, че едно публично налагане с пръчки на краля ще даде добър стимул на армията му да се справя по-добре. Те ще се замислят, че щом това се случва с теб, тях може да ги сполети много по-жестоката участ. Когато се възстановиш, моля те, насърчавай тези мисли у тях, защото следващия път ще се погрижа да има подръка здрави дървета. Отведете го – нареди той на хората си, без дори да се обърне.

– Извинявайте за прекъсването, ваше величество – извини се той на Се'недра. – Тези дребни административни задължения отнемат толкова много време ...

Кралят на Тул беше измъкнат ревящ от павилиона.

– Наредих да приготвят малък обяд за вас и приятелите ви, принцесо – продължи Закат. – Без никакви ангажименти. После ще се погрижа за пълното ви удобство.

– Надявам се, че това няма да ви обиди, ваше императорско величество – започна смело Се'недра, – но все пак какви са плановете ви за нас?

– Моля ви, успокойте се, ваше величество – отвърна Закат с мъртвия си глас. – До мен достигна новината, че лудият Таур Ургас е мъртъв. Никога няма да мога да ви се отплатя за тази услуга и не тая никакви лоши намерения.

Той погледна към ъгъла на палатката, където котката лежеше в скута на Задача и мъркаше доволно. Усмехнатото дете я галеше по пухкавия корем.

– Колко очарователно – измърмори Закат със странно меланхоличен тон.

После императорът на необятната Малореа се изправи и се приближи към дивана, където Дурник придържаше лейди Поулгара.

– Кралице моя – каза той и се поклони пред нея с уважение. – Красотата ви надминава всички доклади, които съм получавал.

Поулгара отвори очи и го погледна спокойно. Дива надежда обзе Се'недра. Поулгара беше в съзнание.

– Любезен сте, милорд – каза Поулгара със слаб глас.

– Вие сте моя кралица, Поулгара – каза Закат, – и сега разбирам вековния копнеж на моя бог по вас.

Той въздъхна и отново потъна в обичайната си меланхолия.

– Какво ще правите с нас? – попита Дурник. Закат въздъхна отново.

– Богът на моя народ не е нито добър, нито внимателен – каза той на ковача. – Ако бяха оставили на мен да подреда нещата, може би всичко щеше да е различно. Но както и да е, никой не е питал мен. Аз съм ангарак и трябва да се подчиня на волята на Торак. Сънят на бога Дракон става доста неспокоен и трябва да изпълнявам заповедите му. Макар че това ме наранява дълбоко, трябва да предам вас и вашите приятели на кролимите. Те ще ви заведат при Зедар, ученика на Торак в Ктхол Мишрак, Града на Нощта, където той ще реши съдбата ви.

ТРЕТА ЧАСТ МАЛОРЕА

ГЛАВА 19

Останаха почти цяла седмица в императорския двор като лични гости на император Закат, на когото, по непонятни причини, тяхната компания доставяше някакво меланхолично удоволствие. Настаниха ги поотделно в копринени палатки и шатри, обслужваше ги домашната прислуга на Закат. Императорът лично се погрижи да имат всички удобства.

Този странен човек с тъжни очи озадачаваше принцеса Се'недра. Макар че беше самото олицетворение на вежливостта, тя потръпваше при спомена за разговора му с крал Гедел. Неговата безцеремонност беше потискаща, защото той сякаш никога не губеше присъствие на духа. Освен това май изобщо не спеше. Когато изпитваше необяснима потребност да разговаря с някого, изпращаше да повикат Се'недра, често посред нощ. Никога не се извиняваше, че нарушава съня ѝ. Явно и през ум не му минаваше, че тези покани може би ѝ създават известно неудобство.

– Къде е получил военното си образование крал Родар? – попита Закат по време на един от среднощните им разговори. – Нищо от информацията, която имам, дори и не подсказваше за този негов талант.

Императорът беше потънал в пурпурните възглавнички на мекото кресло, по лицето му играеше златистата светлина от свещите, котката дремеше в скута му.

– Всъщност не знам, ваше величество – отговори Се'недра, докато подръпваше разсеяно ръкава на копринения халат, който ѝ бяха дали скоро след пристигането им. – Аз се запознах с Родар миналата зима.

– Много странно – замислено продължи Закат. – Винаги сме смятали, че той е стар глупак, влюбен до уши в младата си жена. Никога не сме го приемали като евентуална заплаха. Насочихме цялото си внимание към Бранд и Анхег. Бранд стои твърде настрана, за да е добър лидер, а Анхег е прекалено непостоянен, за да ни създаде сериозно безпокойство. И изведнъж като че ли от нищото се появява Родар и поема нещата в свои ръце. Алорните са една загадка, нали? Как може да ги

понася едно разумно толнедранско момиче като теб?

Тя се усмихна и каза малко троснато:

– Имат някакъв чар, ваше величество.

– Къде е Белгарион?

Въпросът бе зададен без никакво предупреждение.

– Нямаме представа, ваше величество – уклончиво отвърна Се'недра. – Лейди Поулгара побесня, когато той изчезна.

– Придружен от Белгарат и Келдар – добави императорът. – Чухме, че ги търсят. Кажете ми, принцесо, дали той случайно не носи със себе си Ктраг Яска?

– Ктраг Яска?

– Горящият камък. Вие на запад го наричате Кълбото на Алдур.

– Не ми е разрешено да обсъждам това, ваше величество – отвърна малко превзето тя, – и съм уверена, че сте прекалено благовъзпитан, за да се опитате да изтръгнете информацията от мен.

– Принцесо! – укорително възкликна той.

– Съжалявам, ваше величество – извини се тя и му се усмихна с онази усмивка на малко момиченце, която винаги пазеше като последно оръжие.

Закат леко се засмя.

– Не играеш много честно, Се'недра.

– Да, ваше величество – съгласи се тя. – Какво накара вас и Таур Ургас да забравите старата си вражда и да се съюзите срещу нас?

Искаше да покаже, че и тя умее да задава изненадващи въпроси.

– Между нас нямаше съюз, когато ви нападнахме, принцесо – отвърна той. – Аз просто отвърях на Таур Ургас.

– Не ви разбирам.

– Докато той си оставаше в Рак Госка, за мен беше напълно достатъчно да стоя в Тул Зелик, но когато той започна поход на север, аз трябваше да реагирам. Земята на тулите има твърде голямо стратегическо значение, за да позволя да бъде окупирана от враждебна сила.

– И сега какво, Закат? – дръзко попита Се'недра. – Таур Ургас е мъртъв. Накъде ще се обърнете, за да търсите нов враг?

Усмивката му беше ледена.

– Колко малко ни познаваш, Се'недра. Таур Ургас беше олицетворение на фанатизма на мургите. Ктучик е мъртъв, Таур Ургас е мъртъв, но Мурго живее, както ще живее Малореа, след като аз умра. Нашата вражда датира от векове. Най-после един малореански император има възможност да превземе Мурго завинаги и да се превърне във владетел

на Ангарак.

– Всичко е заради властта, така ли?

– А за какво друго да е? – тъжно възкликна той. – Когато бях много млад, си мислех, че може би има и нещо друго, но животът доказва, че не съм бил прав.

За миг лицето му се сви болезнено и той въздъхна.

– След време и ти ще откриеш тази истина. Твоят Белгарион ще става все по-студен с годините, а задоволството от властта ще го обзема все повече. Когато го завладееш напълно и му остане само любовта към властта, двамата с него неминуемо ще тръгнем един срещу друг. Няма да го нападам, докато не завърши обучението му. Не мога да изпитам удовлетворение от победата над човек, който не е схванал напълно действителността. Когато всичките му илюзии се изпарят и му остане само любовта към властта, тогава ще стане достоен противник.

Той ѝ хвърли хладен поглед и добави:

– Мисля, че отнех прекалено много време от почивката ти, принцесо. Върви да спиш и сънувай любов и други измислици. Мечтите ти ще увехнат твърде скоро, така че им се радвай, докато можеш.

Рано на другата сутрин Се'недра влезе в шатрата на Поулгара. Вълшебницата все още се възстановяваше от борбата с кролимите в Тул Марду.

– Той е умопобъркан като Таур Ургас – каза Се'недра. – Идеята да стане владетел на Ангарак го е обзела да такава степен, че дори не обръща внимание на това, което правим.

– Това може би ще се промени, когато Анхег започне да потопява корабите с войската му – отвърна Поулгара. – В момента не можем да направим нищо, така че го изслушвай и бъди учтива с него.

– Мислиш ли, че трябва да се опитаме да избягаме?

– Не.

Се'недра я изгледа изненадано.

– Това, което става, трябва да стане. Явно има някаква причина ние четиримата – ти, Дурник, Задача и аз да отидем в Малореа. Нека не се месим в хода на събитията.

– Ти знаеше ли, че това ще се случи?

Поулгара се усмихна уморено.

– Знаех, че отиваме там. Не знаех как точно. Закат не ни пречи, така че не го предизвиквай.

Се'недра въздъхна примирено и отговори:

– Както кажеш, лейди Поулгара.

Същия ден до император Закат достигнаха първите донесения за действията на крал Анхег в Източно море. Се'недра присъстваше на връчването им и изпита скрито задоволство, когато този човек с непоклатимо спокойствие за първи път показва признаци на раздразнение.

– Сигурен ли си в това? – попита той треперещия пратеник и вдигна пергамента.

– Аз само донесох свитъка, велики господарю.

Пратеникът се разтрепери още по-силно и сякаш се смали пред гнева на императора.

– Беше ли в Тул Зелик, когато пристигнаха корабите?

– Имаше само един кораб, велики господарю.

– Един от петдесет? – попита недоверчиво Закат. – Нямахте ли и други да идват покрай брега?

– Моряците казаха, че няма, ваше императорско величество.

– Що за варварин е този Анхег от Черек? – възкликна Закат към Се'недра. – Всеки от тези кораби имаше на борда си по двеста души.

– Крал Анхег е алорн, ваше величество – хладно отвърна тя. – Те са непредсказуеми.

С огромно усилие на волята си Закат се овладя.

– Разбирам – каза той след известен размисъл. – Това е бил вашият план от самото начало, нали така, принцесо? Нападението срещу Тул Марду е било само хитрина.

– Не съвсем, ваше величество. Убедиха ме, че градът трябва да бъде неутрализиран, за да може да мине флотата.

– Но защо той праща на дъното моите войници? Аз не изпитвам омраза към алорните.

– Торак обаче изпитва, или поне така ми казаха, а Торак ще командва обединените армии на Ангарак. Ние не можем да оставим вашите войски да слязат на този континент, ваше величество. Не можем да дадем на Торак такава преднина.

– Торак спи и ще продължи да спи още много години.

– Имаме информация, че няма да са толкова много. Самият Белгар е убеден, че моментът е почти настъпил.

Той присви очи.

– Тогава трябва да ви предам на кролимите. Надявах се, че ще мога да изчакам Поулгара да възстанови силите си преди пътуването, но ако това, което казваш, е истина, явно няма време за губене. Предай на приятелите си да се подготвят, принцесо. Ще тръгнете за Тул Зелик утре сутринта.

– Както желаете, ваше величество – отвърна Се'недра и усети как по гърба ѝ пролазват тръпки.

– Аз съм светски човек, принцесо – обясни той. – Кланям се пред олтара на Торак, когато случаят го изисква, но не претендирам, че съм много набожен. Няма да се намеся в религиозния спор между Белгарат и Зедар. Изобщо не искам да заставам между Торак и Алдур, когато влязат в двубой. Сериозно ти препоръчвам да следваш същото поведение.

– Решението не е мое, ваше величество. Моето участие в това е било предвидено много преди да се родя.

Стана му забавно.

– Имаш предвид Пророчеството ли? Ние, ангараките, също имаме Пророчество. Надали вашето е по-надеждно от нашето. То не е нищо повече от измислица на жреците, с която държат наивниците в ръцете си.

– Излиза, че вие в нищо не вярвате, милорд.

– Вярвам в собствената си сила. Нищо друго няма смисъл.

Кролимите, които ги придружаваха в пътуването им на север през изгорените от слънцето равнини на Мишрак ак Тул към Тул Зелик, се държаха с хладна вежливост. Се'недра не можеше да прецени дали поведението им се дължи на предупрежденията на императора на Малореа, или на страха им от Поулгара. Нетърпимата горещина беше преминала и във въздуха се долавяше краят на лятото. Тук-там из тулската равнина имаше села – безразборно струпани къщи със сламени покриви и осеяни с мръсотия улици. Селяните гледаха враждебно жреците на Торак, които язدهа по улиците с надменни физиономии.

Равнината на запад от Тул Зелик беше покрита с червените палатки на огромния полеви лагер, създаден за малореанската армия. С изключение на няколко части, които го пазеха, огромният лагер беше празен. Войските, които вече бяха дошли в Мишрак ак Тул, бяха край Тул Марду със Закат, а непрестанният поток пристигащи беше секнал внезапно.

Самият Тул Зелик беше като всички пристанищни градове по света и миришеше на солена вода, риба, катран и разлагачи се водорасли. Каменните сгради бяха ниски и масивни, каквито бяха и самите тули. Всички калдъръмени улици се спускаха към пристанището, което беше в единия край на широкото речно устие. Точно на отсрещната страна имаше почти същото пристанище.

– Кой е градът отсреща? – попита Се'недра един от кролимите.

– Яр Марак – лаконично отвърна облеченият в черна роба жрец.

– Аха – каза тя и си спомни скучните уроци по география. Двата

града, единият на тулите, другият – на надраките, бяха един срещу друг на устието на река Корду. Границата между Мишрак ак Тул и Гар ог Надрак минаваше по средата на реката.

– Според мен, когато императорът се върне от Тул Марду, сигурно ще го унищожи – добави един от кролимите. – Той не беше доволен от поведението на крал Дроста на бойното поле и изглежда, ще последва някакво наказание.

Продължиха право към пристанището.

– Моят екипаж изобщо отказва да отплаваме – съобщи на кролимите капитанът на малореанския кораб, с който трябваше да потеглят. – В морето череките са като глутница вълци на сушата. Опожаряват и потопяват всеки попаднал им съд.

– Флотата им е далеч на юг – заяви жрецът, който водеше групата кролими.

– Флотата на череките е навсякъде – възрази капитанът. – Преди два дни са подпалили два крайбрежни града на двеста левги на юг от тук, а вчера са потопили една дузина кораби на сто левги на север. Няма да повярвате колко бързо могат да се придвижват! Дори не губят време да разграбват градовете, които палят. Те не са хора! Те са стихийно бедствие!

– Отплаваме след един час – твърдо каза кролимът.

– Първо трябва да сте наясно как да гребете и да се оправяте с платната – каза капитанът. – Моите хора са изплашени до смърт и не искат да отплават.

– Ще ги убедим – сухо отвърна кролимът и издаде няколко заповеди на хората си. На високата задна палуба набързо беше издигнат олтар, а до него бе поставен мангал с тлеещи въглини.

Водачът на кролимите зае мястото си пред олтара, вдигна ръце към небето и започна да припява с дълбок гърлен глас. В дясната си ръка държеше нож. Подчинените му избраха напосоки един от моряците и го довякоха насила на задната палуба, въпреки че той крещеше и се дърпаше. Се'недра гледеше вцепенена от ужас как мъжът беше положен по гръб напреки на олтара и заклан с почти небрежна прецизност. Кролимът, който владееше добре ножа, вдигна сърцето му, от което капеше кръв, и извика силно:

– Виж нашия дар, Драконе на Ангарак!

После се извърна и го постави в димящия мангал. Отначало сърцето запуши и зацвърча, след това почерня, сбръчка се и се овъгли. На носа на кораба в чест на жертвоприношението тържествено удари гонг.

С окървавени ръце кролимът се обърна към преbledнелите моряци, скупчили се наред палубата.

– Жертвоприношенията ще продължат, докато корабът не отплава – каза той. – Кой ще е следващият, който ще даде сърцето си на нашия любим бог?

Корабът незабавно вдигна платна.

Се'недра извърна лице, обзета от погнуса, и погледна Поулгара, в чиито очи гореше омраза. Изглежда, беше раздирана от бурни вътрешни противоречия. Се'недра я познаваше и знаеше, че Поулгара успява да се съдържи да не отправи страшно наказание към оплискания с кръв кролим само благодарение на огромно усилие на волята си. Беше прегърнала Задача сякаш да го защити. На лицето на детето имаше изражение, каквото Се'недра не бе виждала никога преди. Погледът му беше изпълнен с тъга и състрадание, но същевременно в очите му светеше твърда решимост, като че ли ако имаше власт, Задача би сринал всички олтари на Торак по света.

– Сега ще слезете в каютите – каза им един от кролимите. – След няколко дни ще стигнем до бреговете на безграничната Малореа.

Плаваха на север плътно покрай брега на Надрак и бяха в постоянна готовност да слязат на сушата, ако на хоризонта се появи черекски кораб. На едно място капитанът огледа внимателно пустото море, преглътна с мъка и завъртя кормилото на изток към открито море.

Ден и половина след като се бяха отдалечили от брега на Надрак видяха стълб гъст черен дим да се издига далеч на юг. След още толкова се натъкнаха на носещи се над водата овъглени останки и бледи подути трупове. Изплашените моряци гребяха с всички сили, без да се налага да бъдат подканвани с камшици.

Една мрачна сутрин – небето беше прихлупено от дъждовни облаци, а въздухът бе натежал непоносимо от приближаващата буря – на хоризонта пред тях се появи тъмно петънце. Моряците удвоиха усилията си и загребаха отчаяно към сигурния малореански бряг.

Брегът, на който ги стовариха с лодки, беше полегат и покрит с побелял от солта чакъл. Вълните издаваха странна тъжна въздишка, когато се разбиваха в него. На известно разстояние ги очакваше група кролими на коне. Черните им роби бяха пристегнати в кръста с алени платнени колани.

– Първожреци – студено отбеляза Поулгара. – Ще ни ескортират с почести.

Кролимът, който беше командвал придружилата ги дотук група,

бързо отиде при чакащите, просна се на земята пред тях и заговори с подчертано благоговение. Един от първожреците, възрастен мъж с дълбоко набраздено от бръчки лице и хлътнали очи, слезе малко сковано от коня и тръгна към Се'недра и приятелите ѝ.

– Кралице – каза той на Поулгара след почтителен поклон. – Аз съм Уртаг, първожрец на областта Камат. Тук съм с моите братя, за да ви придружа до Града на нощта.

– Разочарована съм, че не ни очаква лично Зедар – хладно отвърна магьосницата. – Надявам се, че не се е почувствал неразположен.

Уртаг я погледна раздразнено.

– Не роптайте срещу предопределената ви съдба, кралице на Ангарак.

– Очакват ме две съдби, Уртаг – каза тя. – Коя ще последвам още не е решено.

– Не изпитвам никакви съмнения относно това – заяви той.

– Може би защото никога не сте се осмелили да обърнете очи към алтернативата – отвърна тя. – Ще потегляме ли, Уртаг? Едва ли ветровит бряг като този е най-подходящото място за водене на философски спор.

Кролимите бяха довели допълнително коне и след малко всички потеглиха на североизток през ниските гористи хълмове. Покрай чакълестия бряг растяха тъмнозелени смърчове, но след като преваля първото възвишение, групата навлезе в гора от белокори трепетлики. Правите бели дънери напомняха на Се'недра трупове. В цялата гора имаше нещо мрачно и потискащо.

– Господарке Поул – прошепна съвсем тихо Дурник, – не трябва ли да съставим някакъв план?

– За какво, Дурник? – попита тя.

– За бягство, разбира се.

– Но ние не искаме да избягаме, Дурник.

– Така ли?

– Кролимите ни водят там, където искаме да отидем.

– Защо искаме да отидем в Ктхол Мишрак?

– Трябва да свършим нещо там.

– Единственото, което съм чувал за това място, е, че е лошо – каза той. – Сигурна ли сте, че не грешите?

Тя протегна ръка и я положи върху неговата.

– Съпи Дурник, просто трябва да ми имаш доверие.

– Разбира се, господарке Поул – отвърна бързо той. – Но не трябва

ли да знам какво да очакваме? Ако се наложи да ви защитавам, трябва да съм подготвен.

– Щях да ти кажа, ако знаех, Дурник, но всъщност не знам какво да очакваме. Знаем само, че ние четиримата трябва да отидем в Ктхол Мишрак. Ще има нужда от нас, за да може това, което ще се случи там, да бъде доведено докрай. Всеки от нас ще има да свърши по нещо.

– Дори и аз ли?

– Особено ти, Дурник. В началото не разбирах кой си ти всъщност. Затова се опитах да те спра да не идваш. Но сега вече разбирам. Трябва да си там, защото ще направиш нещото, което ще насочи цялата развръзка в едната или в другата посока.

– Какво е то?

– Не знаем.

Той отвори широко очи и попита обезпокоено:

– Ами ако сбъркам?

– Мисля, че няма – увери го тя. – За мен е ясно, че нещото, което ще направиш, ще произлезе напълно естествено от това кой и какво си ти. – Тя му се усмихна и добави: – Няма да можеш да сгрешис, Дурник, също както не можеш да излъжеш, измамиш или откраднеш. Отвътре ще ти дойде да го направиш правилно, така че не се тревожи.

– Много добре го казахте, господарке Поул, но ако нямате нищо против, ще се тревожа по малко, само наум, разбира се.

Тя се засмя, погледна го гальовно и каза:

– Скъпи Дурник, какво щяхме да правим без теб? – И стисна импулсивно ръката му.

Дурник се изчерви и се опита да извърне поглед, но грейналите ѝ очи бяха приковали неговите и той се изчерви още повече.

След като минаха през трепетликовата гора, навлязоха в необичайно мрачна местност. От гъсто преплетените бурени стърчаха бели заоблени каменни блокове – като надгробни плочи в отдавна изоставено гробище. Изсъхнали дървета протягаха кривите си клони към облачното небе като умоляващи ръце. Хоризонтът пред тях беше затулен с огромен облак, толкова черен, че изглеждаше почти синкав. За свое учудване Се'недра забеляза, че облакът изобщо не се движи. Наоколо нямаше никакви признаци за човешко присъствие, а посоката, която следваха, дори не беше по отъпкана пътека.

– Никой ли не живее там? – попита принцесата Поулгара.

– Ктхол Мишрак е изоставен град, ако не се смятат няколкото кролими – отговори магъосницата. – Торак е разрушил града и е изгонил

жителите в деня, в който баща ми заедно с крал Черек и синовете му са откраднали Кълбото от желязната кула.

– Кога е било това?

– Много отдавна, Се'недра. Доколкото успяхме да определим, било е точно в деня, когато сме се родили двете с Белдаран и майка ни е умряла. Малко ни е трудно да кажем със сигурност. В онези времена бяхме доста небрежни към времето.

– Щом майка ви е умряла, а Белгарат е бил тук, кой тогава се е грижил за вас?

– Белдин, разбира се – каза с усмивка Поулгара. – Не беше много добра майка, но правеше каквото може, докато татко се върне.

– Затова ли си толкова привързана към него?

– Това е една от причините.

Зловещият облак бе все така неподвижен. Простираше се по цялото небе като планинска верига.

– Много странен облак – каза Дурник и се вгледа в гъстата черна пелена над тях. – Зад нас идва буря, но този облак изобщо не мърда.

– Той не се движи, Дурник – обясни Поулгара. – Не се е движил никога. Когато ангараките са построили града, Торак го е поставил отгоре, за да го скрие. Оттогава стои там.

– От колко време?

– Около пет хиляди години.

– Слънцето никога ли не грее тук?

– Не.

Кролимите започнаха да се оглеждат неспокойно и накрая Уртаг заповяда да спрат.

– Трябва да се покажем, за да видят кои сме – обяви той. – Иначе пазачите може да ни вземат за натрапници.

Другите жреци закимаха нервно. После всички извадиха изпод рясата си маски от полирана стомана и ги сложиха върху лицата си. След това отвързаха от седлата дебели факли и ги запалиха с кратки заклинания. Факлите лумнаха със странен зеленикав пламък и започнаха да отделят задушлив дим с мирис на сяр.

– Интересно какво ще стане, ако реша да духна факлите ви – подхвърли Поулгара със закачлива усмивка.

Уртаг я погледна уплашено.

– Сега не е време за глупави игри, милейди – предупреди я той. – Пазачите са много жестоки с натрапниците. Животът ни зависи от тези факли. Моля ви, не правете нищо, което ще докара нещастие за всички

нас.

Тя само се изкиска присмехулно.

Докато язدهа под облака, ставаше все по-тъмно. Не беше точно като мрака на нощта, а по-скоро някаква мътна непрозрачност, плътна сянка във въздуха. Качиха се на билото на едно възвишение и видяха пред себе си котловина, в чийто център, забулени в полумрака, се долавяха очертанията на опустошения Град на нощта. Около тях имаше само редки бурени и хилава трева, закърняла от липса на слънчева светлина. Побитите в земята каменни блокове бяха обрасли с лишей, които ги разяждаха. Безцветни гъби растяха навред по влажната земя. Сякаш самата земя боледуваше.

Бавно и внимателно, с вдигнати над главите им прашящи факли, жреците ги поведоха към котловината и към срутените стени на Ктхол Мишрак.

На влизане в града принцесата забеляза някакво движение сред камънаците. Тъмни фигури се стрелкаха из руините, а звукът, който се чуваше, беше чаткане, издавано от същества с ноктести крака. Някои фигури бяха изправени, други не. Студени тръпки побиха Се'недра. Пазачите на Ктхол Мишрак бяха нещо средно между зверове и хора и излъчваха сляпа омраза към всички други живи същества. Тя се страхуваше най-вече, че някой от тях може внезапно да се покаже и да я изплаши до смърт с грозотата си.

Докато минаваха по една разрушена улица, Уртаг започна да напява с приглушен треперещ глас древна молитва към Торак. Влажният въздух стана по-хладен. Разпилените камъни от срутените къщи бяха обрасли с лишей. Лепкава плесен покриваше всичко, във всеки ъгъл и пролука растяха същите безцветни гъби. Миризмата на разложение беше навсякъде, между отломките имаше локви воняща застояла вода.

В центъра на града се издигаше полуразрушената основа на огромна желязна кула. Прекършените ѝ подпорни греди бяха по-дебели от човешки торс. Встрани лежеше онова, което бе останало от самата срутена кула – ръждясали до неузнаваемост купища желязо. През хилядолетията ръждивата вода беше очертала с червена кал всичко наоколо. Основата на кулата беше разядена, а времето беше загладило острите ръбове. На някои места ръждата се беше смесила с гъста черна течност, която се стичаше по металните плочи като съсирена кръв.

Уртаг, който вече видимо трепереше, слезе от коня пред широкия сводест портал и ги въведе през полуотворената желязна врата. Кънтящата зала, в която влязоха, беше с големината на имперската тронна

зала в Тол Хонет. С високо вдигната над главата си факла и без да каже дума, Уртаг ги поведе към друга врата с обкована с желязо сводеста арка и после надолу по отекващи от стъпките им железни стълби, които потъваха някъде в тъмнината: В края на стълбите, може би на петдесет стъпки под руините на повърхността, имаше друга врата от черно желязо, обкована с големи нитове с кръгли главички. Уртаг колебливо почука. Ехото от почукването се чу приглушено от другата страна на вратата.

– Кой идва да безпокои бога Дракон в дрямката му? – попита нисък глас отвътре.

– Аз съм Уртаг, първожрец на Камат.

Гласът на кролима издаваше страх.

– Както ми бе заповядано, водя пленниците при последователя на Торак.

Настъпи моментна тишина, последвана от тракането на огромна верига и скърцането на тежко резе. После вратата бавно се отвори.

Се'недра ахна. На прага стоеше Белгарат! След няколко мига изненаданите ѝ очи започнаха да откриват малки разлики, които я убедиха, че белокосият мъж пред нея не е старият магьосник, а друг човек, който прилича на него толкова много, че спокойно можеха да минат за братя. Разликите бяха дребни, но съществени. Погледът на мъжа, застанал на прага, изразяваше смесица между тъга, ужас и убийствено самопрезрение, но основното беше сляпото обожание на човек, който се е предал напълно в ръцете на властен господар.

– Добре дошла в гробницата на едноокия бог, Поулгара – каза той.

– Отдавна не сме се виждали, Белзедар – отговори тя с неочаквано безстрастен тон.

– Отказах се от правото да нося това име – каза той.

В тона му се усещаше лека тъга.

– Това беше твое решение, Зедар.

Той сви рамене.

– Може би е така. Може би това, което правя, също е необходимо.

Той отвори вратата по-широко.

– Влезте, ако обичате. Това подземие е годно за живеене, макар и оскъдно обзаведено... Ти направи услуга, жрецо на Торак, а една услуга не трябва да остава невъзнаградена – каза той на Уртаг. – Ела.

Той ги въведе в сводестата зала. Стените бяха от масивни каменни блокове, наредени без хоросан. На най-горната редица бяха забити огромни железни арки, които подпираха тавана и руините на

повърхността. Големи разпалени мангали във всеки ъгъл прогонваха острия хлад, лъхаш от камъка и метала. В средата на помещението имаше маса и няколко стола, а покрай стената бяха наредени на купчини навити сламеници и сгънати вълнени одеяла. На масата горяха две големи свещи. Пламъкът им беше застинал заради застоялия въздух в подземие.

Зедар спря до масата, взе едната свещ и ги поведе по настлания с плочи под към една ниша в отсрещната стена.

– Наградата ти, Уртаг – каза той на кролима и вдигна свещта. – Ела да видиш лицето на твоя бог.

В нишата върху каменна плоча лежеше по гръб огромна фигура, покрита и закачулена в черно. Лицето ѝ беше скрито под маска от полирана стомана. Очите на маската бяха затворени.

Уртаг погледна уплашено и се хвърли на земята. Последва дълбока шумна въздишка и лежащата в нишата фигура леко помръдна. Се'недра гледаше като омагьосана. Скритото под стоманената маска лице се обърна неспокойно към тях. Левият клепач се отвори за момент. Зад него на мястото на окоето гореше огън. Все едно че беше от плът, стоманеното лице се изкриви от презрение към жреца, който пълзеше по каменните плочи, а от гладко полираните устни излязоха приглушени думи.

Уртаг трепна и вдигна стреснатата глава, заслушан в глухото мърморене, което само той можеше да чуе ясно. Приглушеният глас продължи да му нашепва. Лицето на жреца сякаш се смъкна, докато слушаше, чертите му бавно се изкривиха в неопишуем ужас. Неразбираемото мърморене продължаваше. Думите бяха неразличими, но въздействието им беше очевидно. Се'недра запуши уши с отчаян жест.

Накрая Уртаг изкрещя и скочи на крака. Кръвта се беше дръпнала от лицето му, очите му сякаш щяха да изскочат от очните кухини. Той изломоти нещо и хукна да бяга. Виковете му отекваха по железните стълби, докато бягаше ужасен от срутената кула.

ГЛАВА 20

Шепотът беше започнал почти веднага след като Белгарат, Силк и Гарион наближиха брега на Малореа. В началото беше неразбираемо съскане и свистене, което звучеше непрестанно в ушите на Гарион, но през следващите дни, докато се движеха на юг, започнаха да изплуват отделни думи. Думи, които приковаваха вниманието – дом, майка,

любов и смърт.

За разлика от земите на мориндимите, които останаха зад тях, северна Малореа беше покрита с вълнообразни хълмове, обрасли с жилава тъмнозелена трева. Между тях, под оловносивото небе, се виеха безименни рекички. Вече от седмици пътуващите не бяха виждали слънцето. Откъм Източно море бяха дошли мрачни облаци, а в гърба им непрекъснато духаше остър студен вятър, който носеше дъха на полярния лед.

Белгарат яздеше с изострено внимание. И следа не бе останала от полудрямката, която му беше навик в по-цивилизованите части на света. Гарион усещаше лекото усилие на ума на стареца, докато той проверяваше дали пред тях има скрити опасности. Работата на стария вълшебник напомняше по-скоро на леко изпускане на дъха, изкусно замаскирано в звука на свистящия вятър.

Силк също беше бдителен и редовно спираше да се ослушва и да души въздуха. Често дори слизаше от коня и допираше ухо до земята, за да се опита да долови глухия тътен на приближаващи коне.

– Това е изнервящо – каза той, като възседна коня си след една от тези проверки.

– По-добре да сме малко по-предпазливи, отколкото да се натъкнем на нещо неподготвени – отвърна Белгарат. – Чу ли нещо?

– Май че чух как един червей се промъква там долу – извително отговори Силк. – Нищо не каза. Нали ги знаеш червеите.

– Защо се заяждаш?

– Ти попита, Белгарат.

– О, я млъквай!

– Гарион, нали го чу, че попита?

– Това е може би най-досадният навик, който съм виждал у някого – каза Белгарат на дребния крадец.

– Знам – не отрече Силк. – Затова го правя. Вбесяващо е, нали? Колко има още, докато стигнем гората?

– Няколко дни. Все още сме доста на север от гористия пояс. Тук зимата е твърде дълга, а лятото – много кратко, за да растат дървета.

– Скучно място, нали? – забеляза Силк, докато оглеждаше заоблените еднакви хълмове, които стигаха до хоризонта.

– При така стеклите се обстоятелства мога да понеса малко скука. Алтернативата не е много примамлива.

– Тук съм съгласен с теб.

Продължаваха да яздят. Конете им газеха през високата до колене трева.

Шепотът в главата на Гарион започна отново. „Чуй ме, Дете на светлината.“ Изречението се отвори съвсем ясно от останалия неразбран шепот. Това беше неустоим призив. Гарион се концентрира, мъчейки се да различи още нещо.

„Аз не бих го направил“ – обади се познатият равен глас в ума му.

„Кое?“

„Не прави това, което той ти казва.“

„Кой е той?“

„Торак, разбира се. Кой друг мислеше, че е?“

„Буден ли е?“

„Не още. Във всеки случай не напълно, но той никога не е заспивал дълбоко.“

„Какво се опитва да направи?“

„Опитва се да те убеди да не го убиваш.“

„Той не се страхува от мен, нали?“

„Разбира се, че се страхува. Той също не знае какво ще стане и се страхува от теб толкова, колкото и ти от него.“

Това веднага накара Гарион да се почувства по-добре.

„Какво да правя с този негов постоянен шепот?“

„Почти нищо не можеш да направиш. Просто не се подчинявай на заповедите му, това е всичко.“

Същата вечер лагеруваха както обикновено в една закътана падина между два хълма и не запалиха огън, за да не издадат местонахождението си.

– Започват да ми омръзват тези студени вечери – оплака се Силк, като предъкваше с мъка парче сушено месо. – Телешкото е като подметка.

– Но упражнението е много полезно за челюстите ти – каза Белгарат.

– Известно ли ти е, че можеш да бъдеш доста неприятен дядка, когато решиш?

– Нощите стават по-дълги – вметна Гарион, за да прекрати по-нататъшната разправа.

– Лятото си отива – отговори Белгарат. – След няколко седмици тук ще е есен и много скоро след това зима.

– Мисля си къде ли ще бъдем, когато дойде зимата – каза натъжен Гарион.

– Недей така – посъветва го Силк. – Няма да ти стане по-добре, ако мислиш за това. Само ще се изнервиш.

– Ще се преизнервя – поправи го Гарион. – Вече съм изнервен.

– Има ли такава дума „преизнервен“? – попита Силк с любопитство.

– Вече има – отговори Белгарат. – Гарион току-що я измисли.

– Бих искал да измисля и аз някоя дума – каза възхитен Силк. Малките му очички проблясваха дяволито.

– Моля те, не ме закачай, Силк. И без това си имам достатъчно грижи.

– Нека да поспим – предложи Белгарат. – Говорим си празни приказки, а утре ни чака дълъг път.

През нощта шепненето навлезе в съня на Гарион, но чрез образи вместо чрез думи. Започна с предложение за приятелство – една подадена с любов ръка. Самотата, която го преследваше още от детството му, когато разбра, че е сирак, сякаш започна да изчезва, да се отдалечава от него при тази покана. Той осъзна, че страшно много му се иска да се затича към протегнатата към него ръка.

После видя съвсем ясно две фигури, застанали една до друга. Мъжът беше много висок и силен, а жената – толкова позната, че при вида ѝ сърцето на Гарион се сви. Високият силен мъж изглеждаше непознат, и все пак не беше. Красотата на лицето му надхвърляше човешката.

Това беше най-красивото лице, което Гарион бе виждал.

Жената, разбира се, не беше непозната. Белият кичур коса над челото и искрящите очи бяха най-познатото нещо в живота му. Красивият непознат и леля Поул, застанали един до друг, протягаха ръце към него.

„Ти ще бъдеш нашият син – му каза шепнещият глас. – Нашият обичен син. Аз ще съм ти баща, а Поулгара – майка. Това няма да е измислица, Дете на светлината, защото аз мога да накарам всичко да се случи. Поулгара наистина ще ти бъде майка и цялата ѝ любов ще бъде само за теб. Аз, баща ти, ще ви обичам и обожавам и двамата. Ще отвърнеш ли лице от нас, за да посрещнеш отново горчивата самота на детето сирак? Може ли тази студена празнота да се сравни с топлината, с която ще те обграждат любящите родители? Ела при нас, Белгариион, и приеми любовта ни.“

Гарион се стресна в съня си и седна разтреперан и потен.

„Имам нужда от помощ“ – извика наум той, опитвайки се да намери в мозъка си другото безименно присъствие.

„Сега какъв ти е проблемът?“ – го попита равният глас.

„Той си служи с измама“ – заяви ядосано Гарион.

„Измама ли? Да не би да се е появил някой, който да е въвел

правила, докато аз не гледах?“

„Ясно ти е какво имам предвид. Предлага ми да превърне леля Пол в моя майка, ако направя това, което ми каже.“

„Лъже. Той не може да променя миналото. Не му обръщай внимание.“

„Как? Той продължава да нахълтва в мозъка ми и да напипва най-чувствителните места.“

„Мисли за Се'недра. Това ще го обърка.“

„За Се'недра ли?“

„Всеки път, когато се опита да те изкуши с Поулгара, си мисли за твоята лекомислена малка принцеса. Спомни си как точно изглеждаше тя, когато я наблюдаваше скришом, докато се къпеше в Леса на дриадите.“

„Не съм гледал!“

„Така ли? Тогава как си спомняш всяка подробност толкова ясно?“

Гарион се изчерви. Беше забравил, че мечтите и виденията му не са неприкосновени и само негови.

„Просто се съсредоточи върху Се'недра. Това може би ще раздразни Торак почти толкова, колкото дразни и мен. – Гласът млъкна за малко. – Това ли е всичко, за което можеш да мислиш?“

Гарион дори не се опита да измисли отговор. Продължиха да яздят на юг под мрачното небе и след два дни стигнаха до първите дървета. Те растяха нарядко на края на тревистата равнина, където като добитък, спокойно и без да се страхуват, пасяха огромни стада рогати животни. Колкото повече напредваха в южна посока, толкова разпръснатите дървета се сгъстяваха и накрая преминаха в тъмнозелена иглолистна гора.

Подмамващият шепот на Торак продължи, но Гарион му противопостави мислите си за своята червенокоса принцеса. Усещаше раздразнението на своя враг всеки път, когато спомените му изместваха внимателно подредените образи, които богът се опитваше да му внуши. Торак искаше той да мисли за самотата и страха си и за възможността да стане част от едно любящо семейство. Но натрапеният върху картината образ на Се'недра объркваше и затрудняваше бога. Гарион скоро разбра, че познанията на Торак за хората са силно ограничени. Той се занимаваше повече с духове и стихии. През безкрайните векове го бяха ръководили неудържими пориви и страстни амбиции и той не можеше да се ориентира в сложните чувства и противоречивите желания, които мотивираха човешкото поведение. Гарион се възползва от възможността да отблъсне натрапчивите коварни нашепвания, с които Торак искаше да го

отклони от целта му.

Ситуацията му беше някак си странно позната. Това се беше случвало и преди, може би не по съвсем същия начин. Той се зарови в спомените си, мъчейки се да налучка отново това особено усещане за повторение. Гледката на един крив дънер, обгорен до въглен от светкавица, внезапно отприщи виденията му. Гледан под определен ъгъл, дънерът имаше известна прилика с мъж на кон, който сякаш ги наблюдаваше, докато минаваха. Тъй като небето беше покрито с облаци, дънерът не хвърляше сянка. И така всичко дойде на мястото си. През детството си Гарион винаги виждаше с периферното си зрение зловещата фигура на ездач на черен кон с тъмна качулка, който не хвърляше сянка дори и в най-ярката светлина. Това беше мургът Ашарак, разбира се, кролимът, когото Гарион беше унищожил в първата си открита проява като магьосник. Но така ли беше всъщност? Между него и тази тъмна фигура, която го преследваше в детството му, имаше някаква странна връзка. Те бяха врагове и Гарион го знаеше, но между тях имаше и някаква любопитна близост, нещо, което ги свързваше. Гарион започна да обмисля една внезапно хрумнала му идея. Ами ако тъмният ездач не беше Ашарак, или ако все пак беше той, но беше направляван от друго, по-мощно съзнание?

Колкото повече Гарион разсъждаваше върху това, толкова повече се убеждаваше, че без да иска, се е натъкнал на истината. Торак беше показал, че въпреки че тялото му спи, съзнанието му може да се движи по света и да направлява събитията според волята му. Наистина Ашарак участваше, но насочващата сила винаги е била съзнанието на Торак. Тъмният бог го беше наблюдавал от момче. Страхът, който той беше долавял в тъмната фигура, неизменно стояла край него през детството му, не е бил страхът на Ашарак, а на Торак. Торак е знаел кой е той от самото начало, знаел е, че един ден Гарион ще вземе меча на крал Рива и ще дойде на срещата, насрочена отпреди създаването на света.

Подтикнат от внезапен импулс, Гарион промуши лявата си ръка под туниката и хвана амулета си. Извърна се леко настрана, посегна с дясната си ръка и положи белязаната си длан върху Кълбото на дръжката на големия меч, праметнат през гърба му.

„Знам кой си – заяви наум той, насочвайки мисълта си към мрачно-то небе. – Освен това можеш да престанеш с опитите си да ме спечелиш на твоя страна, защото няма да променя намеренията си. Леля Поул не е твоя съпруга и аз не съм твой син. По-добре спри да си играеш с мислите ми и се приготви, защото идвам да те убия.“

Кълбото под ръката му внезапно засия, а мечът се обви в синкави пламъци, които се прокрадваха през ножницата.

Последва миг гробно мълчание, после досегашният шепот премина в мощен рев.

„Ела, Белгарион, Дете на светлината – върна предизвикателството Торак. – Чакам те в Града на нощта. Пригответи цялата си воля и смелост, защото аз съм готов за нашата среща.“

– Какво правиш, в името на седемте богове? – почти изрева Белгарат с изопнато от гняв лице.

– Торак ми шепне от почти една седмица – спокойно обясни Гарион и свали ръката си от Кълбото. – Предлагаше ми какво ли не, за да се откажа от цялата тази работа. Омръзна ми и му казах да спре.

Белгарат възмутено си пое дъх и размаха ръце.

– Той знае, че отивам, дядо – допълни Гарион, като се опитваше да успокои вбесения старец. – Той е знаел кой съм аз от деня, в който съм се родил. През цялото време ме е наблюдавал. Няма да можем да го изненадаме, тогава защо да се опитваме? Искях да знае, че съм тръгнал към него. Може би е време той да започне да се притеснява и да се страхува, поне малко.

Силк беше втренчил поглед в Гарион.

– Той е алорн все пак – каза накрая дребното човече.

– Той е идиот! – изсъска ядосано Белгарат. – Мина ли ти през ума, че освен Торак тук може да има нещо, от което да се предпазваме?

Гарион премигна.

– Ктхол Мишрак не е без охрана, дебела главо! Ти току-що успя да уведомиш за нашето присъствие всички кролими на сто левги около нас.

– Не помислих за това – промърмори Гарион.

– Не съм го и очаквал! Понякога ми се струва, че изобщо не можеш да мислиш.

Силк се огледа напрегнато и попита:

– Сега какво ще правим?

– По-добре да пришпорим конете и да се махаме оттук – отвърна Белгарат. После погледна Гарион и попита с подчертан сарказъм: – Случайно да си носиш тромпет? Да го надуеш няколко пъти, ако ти се прииска. – Поклати раздразнено глава, хвана юздите и каза: – Да тръгваме!

ГЛАВА 21

Трепетликите стояха бели и неподвижни под мъртвото небе, като решетки на клетка. Белгарат ги поведе предпазливо по криволичещите пътеки на безкрайната притихнала гора.

– Колко още трябва да вървим? – попита Силк нетърпеливо.

– Остава ни по-малко от ден – отвърна Белгарат. – Облаците се съгъстват.

– Ти казваше, че този облак никога не се движи, нали?

– Никога. Неподвижен е, откакто Торак го сложи там.

– А какво ще стане, ако се появи вятър? Няма ли да го премести?

Белгарат поклати глава.

– В този район природните закони са отменени. Доколкото знам, всъщност облакът не е облак. Може да се превръща в нещо друго.

– В какво например?

– В някаква илюзия вероятно. Боговете са много добри в създаването на илюзии.

– Нас ли търсят. Кролимите, имам предвид? – Белгарат кимна. – А вземаш ли някакви мерки, за да им попречиш?

– Естествено.

Старецът погледна Силк.

– Откъде това желание за разговор? През последния час не си млькнал.

– Малко съм напрегнат – призна Силк. – Това е непозната територия за мен, а неизвестното винаги ме изнервя. Много по-спокоен се чувствам, когато съм разработил предварително маршрута си за бягство.

– Винаги ли си готов да побегнеш?

– С моята професия е задължително... Какво беше това?

Гарион също го чу. Някъде далече зад тях се чу приглушен вой или лай, в началото само на едно животно, после и на още няколко.

– Вълци – предположи той.

Лицето на Белгарат беше пребледняло.

– Не – отвърна той. – Не са вълци.

Дръпна юздите и неспокойният му кон премина в лек тръс. Звукът беше приглушен от блатистата почва под трепетликите.

– А какво тогава, дядо? – попита Гарион, като също подкара коня си в тръс.

– Хрътките на Торак – отвърна сухо Белгарат.

– Кучета?

– Не съвсем. Това са кролими, но са много особени. Когато ангарките построиха града, Торак реши, че има нужда от някой да пази околностите. Някои кролими се съгласиха доброволно да приемат нечовешка форма. Промяната е завинаги.

– Справял съм се кучета и преди – каза уверено Силк.

– Но не и като тези. Да се опитаме да ги надбягаме. – Гласът на Белгарат не звучеше много убедително.

Пришпориха конете в галоп. Клоните ги удряха в лицата и Гарион вдигна ръка, за да се предпазва. Изкачиха се на едно малко възвишение и се спуснаха от другата страна. Лаят зад гърба им се приближаваше.

Конят на Силк се препъна и той едва не падна от седлото.

– Така няма да стане, Белгарат – каза Силк, когато Белгарат и Гарион спряха конете си. – Следите ни са твърде ясни в тази почва.

Белгарат вдигна ръка и за момент се заслуша. Силният лай беше твърде близко.

– И бездруго ни настигат – съгласи се старецът.

– По-добре да измислиш нещо – каза Силк и погледна нервно назад.

– Работя по въпроса – каза Белгарат и вдигна глава, за да подуши въздуха. – Да продължим. Усещам миризмата на застояла вода. Областта е осеяна с блатисти езера. Можем да прикрием следите си в някое по-голямо.

Продължиха по склона към долината. Миризмата на застояла вода се засилваше.

– Ей там – посочи Гарион една кафява бара сред белите стъбла на дърветата.

Блатото беше доста голямо – широко пространство от воняща мазна вода на дъното на обрасло корито. От водата стърчаха дървета. Безлистните им клони приличаха на животински лапи, издигащи се в няма молитва към безразличната небе.

Силк сбърчи нос и каза:

– Вони достатъчно силно, за да скрие всяка друга миризма.

– Ще видим – отвърна Белгарат. – Това може да заблуди обикновено куче, но не забравяйте, че хрътките на Торак наистина са кролими. Те могат и да мислят, така че няма да разчитат само на нюха си.

Вкараха насила конете в смрадливата мътна вода и зацапаха навътре, като често сменяха посоката, криволичейки между дънерите. Конските копита размътиха изгнилата растителност по дъното и се разнесе

още по-непоносима миризма.

Лаят на хрътките се приближаваше и в него вече се усещаше настъргване и глад.

– Вече стигнаха до брега на блатото – каза Силк, като вдигна глава и се заслуша.

Сред преследвачите настъпи кратко объркване.

– Дядо – извика Гарион и рязко дръпна юздите. Точно пред тях, в дълбоката до колене кафява вода стоеше черно куче. От устата му течаша лиги. Беше огромно, почти колкото кон, и в очите му гореше злобен зелен пламък. Предните му лапи и гръдният кош бяха масивни, а зъбите, които се подаваха от устата му, бяха дълги поне една стъпка и се закривяваха надолу между разпенените бърни.

– Хванахме ви – излая то, като сякаш дъвчеше думите с разкривената си уста. Гласът му беше металически, остър.

Силк моментално бръкна за една от скритите си ками.

– Остави – каза му Белгарат. – Това е само проекция, сянка.

– И може да прави това? – попита с изумление Силк.

– Нали ви казах, че това са кролими.

– Гладни сме – каза кучето с огнени очи. – Скоро ще се върна с приятелите си и ще хапнем човешко месо.

След това сянката поблесна и изчезна.

– Те вече знаят къде сме – каза с тревога Силк. – По-добре направи нещо, Белгарат. Можеш ли да използваш магии срещу тях?

– Това просто ще разкрие още по-ясно къде се намираме. Има и други същества наоколо освен кучетата.

– Мисля, че трябва да рискуваме. Нека се притесняваме за нещата едно по едно. Видя ли му зъбите?

– Идват – каза Гарион напрегнато.

Зад тях ясно се чуваше плискането на водата.

– Направи нещо, Белгарат!

Небето над главите им се смрачи и въздухът стана потискащо тежък. В далечината се чу тътен на гръмотевица. През гората сякаш премина дълбока въздишка.

– Продължавайте – каза Белгарат и те продължиха да газят през кафявата вода към другия край на блатото.

Трепетликите на брега обърнаха нагоре сребристите си листа, сякаш огромна бяла вълна разтърси гората.

Хрътките бяха съвсем близо и победният им лай огласяше гората.

Внезапно поблесна искряща синьо-бяла светкавица, после се чу

силен гръм. Небето над тях се разтвори и се изсипа пороен дъжд. Вятърът свистеше, късаше листата на трепетликите и ги вееше във въздуха. Дъждът валеше косо и скриваше всичко на разстояние няколко стъпки.

– Ти ли го направи? – извика Силк на Белгарат.

Но озадаченото лице на Белгарат показваше ясно, че бурята го е изненадала също толкова, колкото и Силк. Двамата погледнаха Гарион.

– Ти ли го направи? – попита настоятелно Белгарат.

– Не е той. Аз го направих.

Гласът, който излизаше от устата на Гарион, не беше неговият.

– Твърде много усилия положих, за да оставя сега всичко да бъде разрушено от някакви си кучета.

– Нищо не чух – възхити се Белгарат, като избърса потното си лице.

– Не си слушал когато трябва – отвърна гласът на Гарионовия спътник. – Подготвих всичко още миналата пролет. Просто сега стигна дотук.

– Значи си знаел, че ще ни трябва?

– Очевидно е. Обърнете се на изток. Кучетата няма да могат да ви проследят в тази буря. Заобиколете и влезте в града от източната страна. Там има по-малко пазачи.

Пороят продължаваше, придружен от раздиращи небето гръмотевици и светкавици.

– Колко ще продължи този дъжд? – попита Белгарат, опитвайки се да надвика шума.

– Достатъчно. Надигаше се при Източно море в продължение на седмица. Едва тази сутрин се разрази на брега. Завийте на изток.

– Може ли да поговорим, докато яздим? – попита Белгарат. – Имам много въпроси.

– Сега едва ли е най-подходящото време за разговори, Белгарат. Трябва да бързате. Другите вече пристигнаха в Ктхол Мишрак тази сутрин, точно преди да се разрази бурята. Всичко е готово, така че бързайте.

– Довечера ли ще бъде?

– Да, ако успеете да стигнете навреме. Торак е почти буден. Мисля, че ще е добре да сте там в момента, когато си отворите очите.

Белгарат изтри лицето си. В очите му се четеше притеснение.

– Да вървим – каза рязко той и ги поведе през силния дъжд към брега.

Дъждът не спря няколко часа. Прогизнали, мръсни, заслепявани от летящите листа и клони, тримата язدهа на изток. Лаещите кучета

останаха далече зад тях, безсилни да продължат в непрогледната дъждовна пелена, която заличи всякакви миризми.

Когато настъпи нощта, бяха стигнали до няколко ниски хълма далеч на изток. Дъждът беше намалял до неприятен ситен валеж, придружен от студен силен вятър. Усилваше се периодично на талози, които идваха от Източно море.

– Сигурен ли си, че знаеш пътя? – обърна се Силк към Белгарат.

– Мога да го намеря – каза сериозно Белгарат. – Ктхол Мишрак има специфична миризма.

Дъждът почти спря. От време на време ситни капки потропваха по листата, но когато стигнаха до края на гората, и те изчезнаха. Миризмата, за която говореше Белгарат, не беше силна. Беше по-скоро неопределена смесица от различни миризми. Основно вонеше на разлагащи се растения, макар че се долавяше и мирисът на застояла вода и плесен. Като цяло, миришеше на разлагащи се неща. Когато стигнаха последните дървета, Белгарат дръпна юздите на коня си и тихо каза:

– Е, стигнахме.

Долината пред тях беше слабо осветена от бледо, неприятно сияние, което сякаш идваше от самата земя. В средата на тази разруха се издигаха руините на града.

– Каква е тази странна светлина? – попита Гарион напрегнато.

Белгарат изсумтя.

– Фосфор. Идва от плесените, които растат навсякъде. Слънцето никога не огрява Ктхол Мишрак, така че растителността е различна, такава, която вирее в мрак. Ще оставим конете тук.

Белгарат слезе от коня си.

– Мислиш ли, че това е добра идея? – попита Силк, докато се смъкваше от седлото си. – Може да се наложи да се измъкнем бързичко.

Дребният мъж беше мокър и трепереше.

– Не – каза спокойно Белгарат. – Ако всичко върви добре, никой в града няма да се опита да ни попречи. Ако пък нещата се объркат, няма да има никакво значение.

– Не обичам липсата на алтернатива – измърмори горчиво Силк.

– В такъв случай си избрал неподходящото пътешествие – отвърна Белгарат. – Това, което ни предстои, е лишено от алтернатива. Започнем ли го, нямаме никакъв шанс да го спрем.

– Това не означава, че трябва да ми харесва, нали? Сега какво следва?

– Дватамата с Гарион ще се преобразим, за да не сме така

подозрителни. Ти си експерт по незабележимото придвижване в тъмнината, но ние не сме така опитни.

– Ще използваш магии толкова близко до Торак? – попита невярващо Силк.

– Ще бъдем много тихи – увери го Белгарат. – Промяната на формата е по-скоро вътрешна, така че не се вдига много шум.

Обърна се към Гарион и каза:

– Ще го направим бавно. Това разпръсква шума и го прави още по-слаб. Разбираш ли?

– Мисля, че да, дядо.

– Аз ще съм първи. Гледай ме.

Старецът погледна към конете.

– Да се преместим малко. Конете се страхуват от вълци. Не искаме да ги подплашим и да хукнат, нали?

Пропълзяха между дърветата и се отдръпнаха от мястото, където стояха конете.

– Това трябва да е достатъчно – каза Белгарат. – Гледай сега.

Концентрира се известно време, после тялото му затрепери и заблестя. Промяната беше много постепенна и за известно време лицето му и главата на вълка сякаш бяха едно. Шумът, който предизвика, приличаше на шепот. После всичко свърши и огромният сребрист вълк седна на задните си лапи.

– Сега ти го направи – каза той на Гарион, като почти не помръдна устни, типично за говора на вълците.

Гарион се концентрира и си представи облика на вълка. Направи го толкова бавно, че сякаш усети как му расте козина.

Силк търкаше лицето и ръцете си с мръсотия, за да е по-незабележим. После погледна въпросително вълците.

Белгарат изви глава към града и ги поведе през откритото поле към мрачните руини.

В слабата светлина се движеха и други фигури, които се ослушваха и душеха. Някои миришеха на кучета, други на влечуги. Кролимите претърсваха и следяха иззад скалите и ъглите и търсеха с умовете си натрапници в мрака.

Земята под лапите на Гарион беше мъртва. Нямаше никаква растителност, никакъв живот. Заедно със Силк, който беше приклепнал между тях, двата вълка се промъкваха по корем към развалините, като използваша максимално купищата камъни и останки. На Гарион му се струваше, че се движат много бавно, но Белгарат не обръщаше никакво

внимание на времето. Когато по случайност се озоваваха до някой кролим, пълзяха един след друг. Минутите едва се влачеха, докато тримата пълзяха все по-близо до Града на мрака.

Точно до разрушената скала стояха двама жреци на Торак и тихо разговаряха. Приглушените им гласове отекваха ясно в ушите на Гарион.

– Хрътките изглеждат нервни тази нощ – каза първият кролим.

– От бурята е – отвърна другият. – Лошото време винаги ги изнервя.

– Чудя се какво ли е да си хрътка – замислено каза първият.

– Ако толкова искаш, можеш да се присъединиш към тях.

– Е, не съм чак толкова любопитен.

Силк и двата вълка минаха на не повече от десет метра от разговарящите кролими и продължиха напред през руините на мъртвия град. Сред развалините можеха да се придвижват по-бързо. Сенките ги прикриваха и те се промъкваха между камъните, водени уверено от Белгарат към центъра на града и останките на желязната кула – остри и черни на фона на мрачното небе.

Миризмата на ръжда, застояло и гнилоч стана по-силна и прииждаше към вълчия нос на Гарион на талази. Беше отвратителна, така че той затвори уста и се опита да не мисли за това.

– Кой е там? – попита остро един глас.

Беше кролим. Стоеше с изваден меч на средата на улицата и се взираше внимателно в тъмните сенки. Тримата замръзнаха. Гарион по-скоро подуши, отколкото чу как Силк бавно и внимателно се пресегна и извади камата, скрита зад врата му. После замахна, ножът изсвистя и с безмилостна точност се заби в кролима.

Той изстена, преви се рязко, после въздъхна и падна по очи. Мечът му издрънча и също падна на земята.

– Да вървим – каза Силк и пробяга покрай тялото на кролима, сгърчено върху камъните.

Гарион усети миризмата на прясна кръв и тя предизвика странен вкус в устата му.

Стигнаха до камарата огънати жезела и натрошени плочи – някогашната кула – и бавно се промъкнаха през отворената врата в непрогледния мрак. Миришеше на ръжда, но се усещаше и мирисът на древна всепоглъщаща злина. Гарион спря и нервно задуши. Почувства как козината на врата му настръхва и с усилие потисна ръмженето, което неволно се надигна в гърлото му.

Усети как Белгарат мина покрай него и последва стария вълк, воден единствено от обонянието си. В отсрещния край на огромната празна желязна стая имаше още една врата.

Белгарат спря и Гарион чу отново тихия шепот – дядо му отново прие човешка форма. Гарион се съсредоточи и също се върна в нормалния си облик.

Силк псуваше гневно, но почти безмълвно под нос.

– Какво има? – прошепна Белгарат.

– Забравих да си взема ножа – отвърна Силк през зъби. – Беше един от любимите ми.

– Сега какво ще правим, дядо? – попита Гарион с дрезгав шепот.

– Зад тази врата има стълбище, което води надолу.

– Какво има долу?

– Килия. Нещо като гробница, в която Зедар е положил тялото на Торак. Ще слезем ли долу?

Гарион въздъхна, после сви рамене и отвърна:

– Затова сме дошли.

ГЛАВА 22

– Не вярваш, че се съглася с теб, нали, Зедар?

Гарион замръзна с ръка, протегната към желязната врата, и с единия крак върху стъпалото.

– Не можеш да избегнеш отговорността си с оправданието, че това е необходимост – продължи гласът зад вратата.

– Не сме ли всички ние движени от необходимостта, Поулгара? – Гласът на непознатия прозвуча уморено и тъжно. – Не казвам, че аз съм безгрешен, но не беше ли отстъпничеството ми предначертано? Вселената е била разделена на две от самото начало и сега двете пророчества са се втурнали едно към друго за своята последна среща, на която ще се реши всичко. Кой може да каже, че това, което съм направил, не е било важно за тази среща?

– Това е измъкване, Зедар – каза леля Поул.

– Какво прави тя тук? – шепнешком попита Гарион дядо си.

– Тя трябва да е тук – прошепна в отговор Белгарат с нотка на облекчение. – Слушай.

– Не мисля, че ще спечелим, ако се препираме, Поулгара – каза Зедар. – И двамата вярваме, че това, което сме направили, е било

правилно. Нито един от двамата ни не е в състояние да накара другия да промени мнението си по този въпрос. Защо просто не оставим нещата така?

– Много добре, Зедар – отвърна хладно леля Поул.

– Какво ще правим сега? – попита задъхано Силк.

– Трябва да има и други вътре – отвърна кротко Белгарат. – Нека се уверим кои са, преди да нахлуем.

Желязната врата не се затваряше добре и около рамката се промъкваше светла ивица. Гарион можеше да различи лицето на Белгарат в сумрака.

– Как е баща ти? – попита Зедар с безразличен тон.

– Все така. Много ти е сърдит, но ти го знаеш.

– Е, това се очакваше.

– Той се нахрани, лейди Поулгара – чу Гарион гласа на Се'недра и погледна дядо си въпросително, но той му направи знак да мълчи.

– Постели му, скъпа – нареди леля Поул, – и го завий. Късно е и му се спи.

– Аз ще го направя – предложи Дурник.

– Добре – въздъхна Белгарат. – Всички са тук.

– Как са се озовали тук? – прошепна Силк.

– Нямам никаква представа и не ме интересува. Важното е, че са тук.

– Радвам се, че сте успели да го спасите от Ктучик – каза Зедар. – Много се привързах към него, докато бяхме заедно през всичките тези години.

– Къде го намери? – попита леля Поул. – Така и не можахме да разберем от коя държава е.

– Забравих – отвърна Зедар малко притеснено. – Може би Камаар или Тол Хонет, а може би някой град от другата страна на Малореа. Подробностите ми се изплъзват, не съм се интересувал от тях.

– Опитай се да си спомниш – каза тя. – Може да се окаже важно.

– Щом толкова настояваш – въздъхна Зедар, после помълча малко и продължи: – Бях много неспокоен, не знам защо. Беше преди пет или шест години. Изследванията ми не ме вълнуваха вече и препирните между кролимите ме дразнеха. Започнах да скитам, без изобщо да обръщам внимание къде се намирам. Сигурно съм кръстосал всички кралства поне по няколко пъти през тези години. Както и да е, минавах през някакъв град и идеята ме осени внезапно. Всички знаем, че Кълбото унищожава всеки, който таи и най-малката злоба в сърцето си, но какво

щеше да направи с някой напълно невинен? Бях поразен от простотата на тази мисъл. Улицата, по която вървах, беше пълна с хора, а аз се нуждаех от спокойствие, за да обмисля гениалната си идея. Завих зад ъгъла в една тиха уличка и там стоеше детето, сякаш ме чакаше. Беше на около две годинки, можеше да върви и нищо друго. Протегнах ръка към него и му казах: „Имам една малка задача за теб, момчето ми“. То дойде при мен и повтори: „Задача“. Това е единствената дума, която съм го чувал да казва.

– Какво направи Кълбото, когато го докосна за първи път? – попита леля Поул.

– Заблестя. По някакъв странен начин то сякаш го разпозна. Нещо премина между тях, когато детето го докосна.

Той въздъхна.

– Не, Поулгара. Не знам кое е детето. Доколкото знам, напълно е възможно да е илюзия. Идеята да го използвам се появи в главата ми толкова внезапно, че понякога се питам дали някой не я е сложил там. Напълно е възможно.

– Защо, Зедар? – попита тихо леля Поул. – Защо измени на Господаря?

В гласа ѝ се четеше странно съчувствие.

– За да спася Кълбото – отвърна той тъжно. – Това поне беше първоначалната идея. То ме притежава от момента, в който го видях. След като Торак го открадна от Господаря, Белгарат и останалите започнаха да кроят планове как да си го върнат със сила, но аз знаех, че ако Алдур не се намеси и не удари директно Торак, нямат никакви шансове, а Алдур нямаше да го направи. Помислих си, че ако силата не успее да го върне, измамата може и да успее. Ако кажех на Торак, че съм негов съюзник, той можеше да ми се довери, а аз на свой ред да открадна Кълбото от него.

– И какво стана, Зедар? – Въпросът ѝ беше много пряк.

– О, Поулгара! – Гласът на Зедар бе приглушено стенание. – Не можеш да си представиш. Бях сигурен в себе си, толкова сигурен, че мога да запазя ума си от влиянието на Торак, но не се оказах прав. Сгреших... сгреших. Умът и волята му ме завладяха. Сграбчи ме в ръцете си и сломи съпротивата ми.

В гласа на Зедар имаше ужас.

– Той прониква до самата ти същност, до дълбините на душата ти. Знаем, че Торак е отвратителен, по-зъл, отколкото можеш да си представиш, но когато ме повика, трябва да отида, и каквото поиска от мен,

трябва да го направя, дори цялата ми душа да крещи срещу него. Дори сега, когато спи, пръстите му са стиснали сърцето ми.

Последва ново стенание.

– Не знаеше ли, че е невъзможно да се противопоставиш на един бог? – попита леля Поул със състрадание. – Не беше ли гордост, Зедар? Не беше ли прекалено уверен в себе си, прекалено сигурен, че можеш да го измамиш и да скриеш намеренията си от него?

– Може би – призна Зедар с въздишка. – Алдур беше добър господар. Никога не налагаше ума си върху мен, затова не бях подготвен за това, което Торак направи с мен. Торак не е внимателен. Той взима каквото поиска, дори ако трябва да изтръгне душата ти – за него това няма никакво значение. Ще откриеш силата му, Поулгара. Много скоро той ще се събуди и ще унищожи Белгарион. Дори кралят на Рива не е достоен съперник за ужасния му ум. И тогава Торак ще се ожени за теб, както винаги казва. Не му се противи, Поулгара. Спести си страданието. Накрая ще отидеш при него. Ще отидеш дори с желание, с нетърпение.

Зад желязната врата се чу драскане и бързи стъпки.

– Дурник! – извика силно леля Поул. – Не!

– Какво става? – попита Гарион.

– Това чакахме – пое дъх Белгарат. – Отвори вратата.

– Махни се, глупак такъв! – извика Зедар.

Чу се силен трясък – шум от две тела, които се сгромолясват върху мебелите.

– Предупреждавам те! – извика Зедар. – Махни се!

Чу се силен удар на юмрук, който среща кост.

– Зедар! – изкрещя гръмко Белгарат и задърпа вратата.

От стаята се разнесе нов силен трясък.

– Дурник! – изпищя леля Поул.

С внезапна ярост Белгарат вдигна стиснатия си юмрук, събра пламналата си воля и удари заключената врата. Силата на тласъка изби вратата от пантите, сякаш беше от хартия.

Стаята беше сводеста, таванът се крепеше на почернели от времето железни колони. Погледът на Гарион обхвана цялата стая със странно безразличие, сякаш всичките му чувства бяха изчезнали. Видя Се'недра и Задача, притиснати в прегръдка до стената. Леля Поул стоеше като закована на мястото си с широко отворени невярващи очи, приковани в неподвижното тяло на ковача. Той лежеше сгърчен на пода, а мъртвешки бледото му лице можеше да означава само едно. Истината връхлетя Поулгара изведнъж, истината за безвъзвратната загуба.

– Не – извика тя. – Дурник, не!

Изтича към безжизнения мъж, падна на колене до него и го придърпа към себе си със сърцераздирателен вик.

Гарион видя и отстъпника Зедар за първи път. Магьосникът беше втренчил поглед в Дурник. По лицето му се четеше разкаяние – той съзнаваше, че е извършил нещо, което го лишава от всяка възможност за опрощение.

– Глупак такъв – измърмори той. – Защо? Защо ме предизвика да те убия? Изобщо не исках да го направя.

Тогавя Белгарат, неумолим като самата смърт, се втурна през разпилените развалини и се спусна към мъжа, когото някога бе нарекъл свой брат.

Зедар се сви пред гнева на стария магьосник.

– Не исках да го направя, Белгарат – каза той разтреперан, вдигнал ръце, за да се предпази от гнева му. – Този глупак се опита да ме нападне. Той...

– Ти... – извика Белгарат през стиснати от омраза зъби. – Ти... ти...

Но не можа да изрече нито дума. Гневът беше го лишил от възможността да говори. Вдигна ръце и ги стовари върху лицето на Зедар. Зедар отстъпи, но Белгарат го последва, блъскаше го и го удряше с юмруци.

Гарион почувства волите им, но емоциите им бяха толкова силни, че двамата не можеха да концентрират силата си. Като двама пияници те се стромолясаха на пода и почнаха да се ритат и да се блъскат. Белгарат беше обладан от гняв, а Зедар – от страх и разкаяние.

Изменникът отчаяно се опита да извади кама от колана си, но Белгарат хвана китката му с две ръце и я заблъска в земята, докато ножът не изхвъркна. После и двамата се опитваха да го докопат – пълзяха и се дърпаха със застинали в страшни гримаси лица.

В един момент, след като бяха влезли в стаята, Гарион беше измъкнал несъзнателно меча си, но Кълбото и острието оставаха студени в ръцете му.

Ръцете на Белгарат бяха заключени около врата на Зедар, който се опитваше отчаяно да разтвори пръстите му. Лицето на Белгарат се беше разкривило в животинска гримаса – устните му бяха разтеглени, зъбите оголени и стиснати здраво, той удряше ли, удряше в земята древния си враг. После сякаш обезумял, се изправи, все така стиснал гърлото на Зедар. Хвана го здраво с едната ръка и започна да го удря по лицето с другата, като между ударите сочеше с ръка каменния под. И изведнъж на

пода се появи огромна зигзагообразна цепнатина. Двата мъже, без да спират да се бият свирепо, изчезнаха в нея. Земята сякаш се разтресе и зейналата пропаст със силен грохот се затвори.

Гарион стоеше с отворена уста и гледаше невярващо едва забележимия процеп, в който бяха изчезнали двамата магьосници.

Се'недра изписка и закри с ръце ужасеното си лице.

– Направи нещо – извика Силк на Гарион, но Гарион само го погледна неразбиращо.

– Поулгара! – извика отчаяно Силк.

Но потънала в мъката си, тя не реагираше. Просто седеше до Дурник, обвила с ръце безжизнения труп, хлипаше и люлееше притиснатото до гърдите си тяло.

Дълбоко под земята се чу силен взрив, после още един и още един. Дори в бездънната земя битката продължаваше.

Сякаш вкаменен, Гарион гледаше втрещено отсрещната стена. В сумрака можеше да различи очертанията на отпуснатата фигура на Кал Торак. Обзет от странно спокойствие, Гарион наблюдаваше внимателно тялото на своя враг, като се спираше на всяка подробност. Видя черната роба и лъскавата маска. После забеляза и Ктрек Гору, огромния черен меч на Торак.

Въпреки че той самият не можеше да мръдне или дори да почувства нещо, в душата му се надигна борба, по-ужасна и от тази, която бе изпратила Зедар и Белгарат в земните дълбини. Двете сили, които първо се бяха разделили, после се бяха обърнали и се бяха втурнали една срещу друга по безкрайните коридори на времето, се събраха в него. Събитието, което щеше да завърши борбата между двете пророчества, беше започнало и първите признаци за това се появиха в ума на Гарион и безмълвно раздвижиха най-съкровените му мисли и намерения.

Торак се размърда неспокойно, защото същите две сили се срещнаха и в него.

Ужасни светкавици от ума на спящия бог се изсипаха върху Гарион и той ясно видя подлата хитрост, която се криеше зад предложените от Торак приятелство и любов. Ако само за момент се беше поддал, половината свят щеше да изчезне. Нещо повече – това, което предлагаше Торак, не беше любов, а робство, толкова ужасно, че беше отвъд човешки представи.

Но той не се предаде. Успя някак да се измъкне от всеобхватната сила на ума на Торак и се остави изцяло в ръцете на Пророчеството, което го беше довело тук. С пълно себеотрицание се превърна в

инструмент в ръцете на Пророчеството. Вече не изпитваше страх. С меч в ръка Детето на светлината очакваше момента, в който същото това Пророчество щеше да го остави да се впусне в битката с бога на мрака.

Докато Силк продължаваше да се опитва безуспешно да привлече вниманието на Гарион или Поулгара, земята пак се разтвори и Белгарат изскочи.

Все още в унес, Гарион забеляза, че и последните следи от стареца, когото познаваше, са изчезнали. Лукавия стар разказвач на приказки вече го нямаше. Дори раздражителният старец, който ги беше повел в издирването и спасяването на Кълбото, не съществуваше. На тяхно място стоеше магьосникът Белгарат, Вечният човек, осветен от аурата на своята мощ.

ГЛАВА 23

– Къде е Зедар? – попита леля Поул като вдигна набразденото си от сълзи лице от безжизненото тяло на Дурник и се втренчи напрегнато в баща си.

– Оставих го долу – отвърна вяло Белгарат.

– Мъртъв ли е?

– Не.

– Върни го.

– Защо?

– За да се изправи срещу мен.

Очите ѝ горяха. Старецът поклати глава.

– Не, Поул. Никога не си убивала. Нека оставим нещата така.

Тя нежно положи тялото на Дурник на земята и се изправи. Бледото ѝ лице беше изкривено от мъка.

– Тогава аз сама ще го потърся – заяви тя и вдигна ръце, сякаш да разцепи земята под краката си.

– Не – каза Белгарат и протегна ръка. – Няма да го направиш.

Стояха изправени един срещу друг, вкопчени в безмълвна битка. Погледът на леля Поул излъчваше раздражението ѝ от намесата на баща ѝ. Тя вдигна отново ръка, за да насочи волята си в земята, но Белгарат отново я спря.

– Остави ме, татко.

– Не.

Тя удвои усилията си, като се извиваше и се опитваше да се

освободи от невидимата сила, която я държеше, и викна:

– Пусни ме, старче!

– Не. Не го прави, Поул. Не искам да те нараня.

Тя опита отново, този път по-отчаяно, но волята на Белгарат отново надделя. Лицето му стана сурово и той здраво стисна зъби.

В последния си опит тя насочи цялата си воля срещу бариерата, която той беше издигнал, но Белгарат остана непоклатим ката скала. Накрая тя отпусна рамене, обърна се, коленичи до тялото на Дурник и отново заплака.

– Съжалявам, Поул – каза нежно Белгарат. – Не исках. Добре ли си?

– Как можеш да питаш? – попита тя съкрушена и склочи ръце около Дурник.

– Нямах това предвид.

Тя му обърна гръб и закри лицето си с ръце.

– Бездруго не мисля, че можеше да стигнеш до него, Поул – каза Белгарат. – Пък и знаеш, че това, което направи единият от нас, не може да бъде променено от другия.

– Какво направи с него? – попита шепнешком Силк.

– Слизаме, докато не стигнахме една огромна скала. Затворих го в нея.

– Не може ли да излезе на повърхността като теб?

– Не. Това е невъзможно. Магьосничеството е мисъл, а никой не може да повтори мисълта на другия. Зедар е заклещен в скалата завинаги или поне докато аз не реша да го пусна.

Старецът погледна тъжно Дурник и добави:

– Но не мисля, че някога ще го пусна.

– Ще умре, нали?

Белгарат поклати глава.

– Не. Това е част от наказанието. Ще лежи в скалата до свършека на времето.

– Това е чудовищно, Белгарат – каза Силк отвратено.

– Това тук също – отвърна мрачно магьосникът и посочи тялото на Дурник.

Гарион чуваше какво си говорят и ги виждаше съвсем ясно, но му се струваше, че се намират далеч от него. Сякаш бяха в периферията на вниманието му. За него съществуваше само едно и това беше Кал Торак, неговият враг.

Раздвижването на сънения бог ставаше все по-осезателно. Вниманието на Гарион, отчасти неговото собствено, отчасти това на Кълбото

и това на гласа в съзнанието му, чувстваха болката в движенията на ранения Торак. Той се гърчеше в съня си. Един ранен човек би оздравял с времето и болката постепенно би стихнала, защото раната е част от човешкото състояние. Човекът е създаден, за да страда от време навреме, и затова може и да се възстановява. Боговете, от друга страна, са неуязвими, така че не могат и да оздравяват. И с Торак беше така. Огънят, който Кълбото беше възпламенило по него, когато се бе опитало да го унищожи, все още гореше плътта му. Болката не беше намаляла нито за миг през многото векове. Зад желязната маска плътта на божественото лице все още димеше, а изгореното око пареше непоносимо. Гарион потреperi от постоянната агония, на която беше подложен Торак.

Задача се изтръгна от треперещите ръце на Се'недра и прекоси неравния под. Личицето му бе напрегнато. Детето спря, наведе се и сложи ръка върху рамото на Дурник. Внимателно разтърси мъртвия ковач, сякаш се опитваше да го събуди. Изненада се, когато мъжът не помръдна. Разтърси го отново, малко по-силно, а очите му продължаваха да гледат неразбиращо.

– Задача – повика го Се'недра с треперещ глас, – ела тук. Нищо не може да се направи.

Задача я погледна, после отново погледна Дурник. След това със странно изражение потупа Дурник по рамото, въздъхна и се върна при принцесата. Тя го сграбчи, зарови лице в малкото му телце и се разплака. Детето я потупа по главата със същото странно изражение.

От нишата на стената се чу въздишка, подобна на силно свистене. Гарион погледна натам и ръката му се вкопчи здраво в дръжката на меча. Торак беше обърнал глава, очите му бяха отворени. Беше се събудил.

Белгарат пое шумно дъх, когато Торак вдигна обезобразената си лява ръка, за да прогони последните следи от съня си, и с дясната потърси пипнешком масивната дръжка на Ктрек Гору.

– Гарион – каза остро Белгарат.

Но все още замаян от силите, концентрирани върху него, Гарион можеше само да наблюдава събуждането на бога. Една част от него искаше да се освободи, а ръката му се опита да вдигне меча.

„Не още“ – прошепна гласът.

– Гарион – почти извика Белгарат и се спусна покрай замисления млад мъж, за да се нахвърли върху съннения бог на мрака.

Ръката на Торак пусна дръжката на меча, сграбчи туниката на Белгарат и вдигна стареца във въздуха, сякаш беше дете. Желязната маска

се изкриви в грозен смях. После волята на бога, подобна на силен вятър, го захвърли през стаята, разкъсвайки туниката му. Нещо проблесна между пръстите на Торак и Гарион осъзна, че това е сребърният амулет на дядо му – лъскавият амулет на Стария вълк. По някакъв странен начин медальонът беше центърът на силата на Белгарат, а сега лежеше в железната хватка на древния му враг.

Богът на мрака бавно се изправи над тях с меч в ръка.

– Гарион! – извика Се'недра. – Направи нещо.

С отмерени стъпки Торак се насочи с вдигнат меч към безжизнения Белгарат. И изведнъж на пътя му се изпречи леля Поул.

Торак бавно свали меча и се усмихна с отвратителната си усмивка.

– Моята невеста – каза той с гръмкия си глас.

– Никога, Торак – заяви тя.

– Значи най-последно дойде при мен, Поулгара? – каза гърлено той, като напълно пренебрегна думите ѝ.

– Дойдох да видя как умираш.

– Да умра, Поулгара? Аз? Не, милата ми невеста, не си дошла за това. Моята воля те извика, за да се изпълни Пророчеството. Сега ти си моя. Ела при мен, любима.

– Никога!

– Никога ли, Поулгара? – В гласа му прозвуча престорено съжаление. – Тогава волята ми ще те подчини. Борбата ти ще направи победата ми по-сладка. Накрая ти ще бъдеш моя. Ела тук.

Силата на ума му беше всепоглъщаща.

– Не – прошепна Поулгара, стисна очи и извърна глава.

– Погледни ме, Поулгара – заповяда ѝ той меко. – Аз съм твоята съдба. Всичко, което си обичала преди, ще се стопи и ще обичаш само мен. Погледни ме.

Безпомощна, Поулгара обърна очи и се вгледа в него.

Омразата и силата ѝ сякаш се стопиха и по лицето ѝ се изписа силен страх.

– Волята ти се разпада, любима – каза той. – Ела при мен.

Трябваше да му се противопостави! Объркването изчезна и Гарион най-последно разбра. Това беше истинската битка. Ако леля Поул се предадеше, те бяха загубени. Всичко беше заради това.

„Помогни ѝ“ – каза гласът в него.

„Лельо Поул! – изпрати мисълта си към нея Гарион. – Спомни си Дурник.“

Не знаеше как е разбрал, но беше сигурен, че това е единственото,

което може да я върне към борбата. Затърси в спомените си образи на Дурник и ѝ ги изпрати: силните ръце на ковача, сериозните му очи, тихия му глас и неизречената любов на кроткия мъж към нея, любовта, която беше същността на живота му.

Тя бе започнала да се движи несъзнателно – първата малка крачка в отговор на заповедта на Торак. Направеше ли тази стъпка, беше загубена. Но спомените на Гарион за Дурник я поразиха като гръм. Раменете ѝ, които почти се бяха отпуснали, се стегнаха внезапно и очите ѝ проблеснаха с нова сила.

– Никога – каза тя на застиналия, в очакване бог. – Няма да го направя.

Лицето на Торак бавно се смрази и очите му пламнаха.

Той събра цялата сила на волята си и я запрати срещу нея, но тя остана твърда въпреки това, хванала се здраво за спомените за Дурник. Те сякаш бяха нейната опора, която дори богът на мрака не можеше да разруши.

Безсилие и изумление се изписаха по лицето на Торак, когато разбра, че тя няма да се предаде и че любовта ѝ никога няма да е негова. Беше победила и победата ѝ се заби като нож в сърцето му. Ранен, вбесен, полудял от несразимата ѝ воля, Торак вдигна лице и изрева – оглушителен животински вик на безсилие.

– Изчезнете и двамата тогава! Умри с баща си – извика той и вдигна меча си.

Без да трепне, леля Поул гледеше побеснелия бог право в лицето.

„Сега, Белгарион!“ – викна гласът в ума му.

Кълбото, студено и безжизнено по време на сблъсъка на леля Поул с обезобразения бог, изведнъж лумна и мечът на риванския крал пламна и заблестя, обливайки цялата зала в синя светлина. Гарион се втурна напред, вдигнал меча си, за да предпази беззащитната леля Поул.

Металният звук от сблъсъка на двете остриета отекна като камбанен звън. Мечът на Торак се плъзна и се удари в каменния под, от удара изскочиха искри. Единственото око на бога се разшири, когато разпозна краля на Рива, бляскавия меч и пламналото кълбо на Алдур. Гарион вижда, че Торак вече е забравил за леля Поул и че сега цялото му внимание е съсредоточено върху него.

– Значи дойде най-после, Белгарион – мрачно каза богът. – От началото на дните очаквам да се появиш. Съдбата ти те очаква тук, Белгарион. Здравей и сбогом.

Вдигна ръка и стовари силен удар върху Гарион. Без да се замисли,

риванският крал вдигна своя меч и звънът от сблъсъка на двете остриета отново прогърмя в подземието.

– Ти си едно най-обикновено момче, Белгарион – каза Торак. – Как смееш да се изправиш пред мощта и непобедимостта на един бог? Подчини ми се и ще ти подаря живота.

Сега волята на ангаракския бог беше насочена срещу него и Гарион разбра колко силна и жестока е била борбата на леля Поул. Почувства непреодолимо желание да се поддаде. Но изведнъж до него достигна хор от гласове, които крещяха през вековете една дума: „Не!“ Гласовете на всички, чийто живот беше отнет от Торак, се обърнаха към него и го подкрепиха. И макар че държеше меча на Желязната хватка с треперещи ръце, Гарион не беше сам и волята на Торак не можеше да го сломи.

Гарион вдигна пламналия си меч.

– Да бъде както искаш – гръмна гласът на Торак. – Към смъртта, Белгарион.

В началото му се стори, че гробницата се изпълва със странна светлина, но много скоро видя, че Торак се извисява, все по-едър и по-висок. С рамото си разби железния покрив и се промуши навън.

Отново без да се замисли, Гарион също започна да се уголемява и се измъкна изпод ръждясалите отломки.

На открито, сред останките на разрушения Град на мрака, двамата титани се изправиха лице в лице под тъмния облак, който покриваше цялото небе.

– Условието са изпълнени – каза сухият глас с устните на Гарион.

– Така изглежда – отвърна друг подобен на него глас между здраво стиснатите зъби на Торак.

– Искаш ли да замесваме и други? – попита гласът на Гарион.

– Не мисля, че е необходимо. Тези двамата са достатъчни.

– Тогава нека всичко се реши тук и от тях.

– Приемам.

В този момент Гарион почувства внезапно облекчение, защото всички задръжки изчезнаха. Торак, също освободен, вдигна Ктрек Гору.

Битката беше жестока. От силните удари хвърчаха скали. Мечът на риванския крал танкуваше сред сини пламъци, а Ктрек Гору оръжието на Торак, при всеки удар пръскаше мрак. Лишени от разум, обладани единствено от омраза, двамата се въртяха, изчезваха и се появяваха сред развалините. Вятърът фучеше и се блъскаше яростно в руините. Земята потреперваше под тежките им стъпки. Безформеният облак, който пет хилядолетия бе скривал Града на мрака, изведнъж закипя над тях.

Кролимите, в човешка и нечовешка форма, поразени от битката, която се разиграваше пред очите им, избягаха с писъци.

Ударите на Гарион бяха насочени към ранената страна на Торак и мрачният бог отскачаше всеки път, когато огненият меч го докосваше. Ктрек Гору обляхваше тялото на Гарион с ледени тръпки всеки път, когато минеше покрай него.

За изненада на Гарион силите им бяха почти равни. Когато и двамата се уголемиха, предимството на Торак от високия ръст изчезна, а неопитността на Гарион се компенсираше от недъгавостта на бога.

Но неравната земя предаде Гарион. Докато отстъпваше пред една внезапна поредица гневни удари, петата му закачи в някаква стена. Камъните се срутиха и въпреки опитите си да се задържи на крака, той загуби равновесие и се строполи на земята.

Единственото око на Торак блесна триумфиращо и той вдигна меча си. Но, стиснал своя меч с две ръце, Гарион успя да отбие силния удар. Когато двете остриета се сблъскаха, се разхвърчаха искри.

Торак отново вдигна Ктрек Гору, но внезапно по лицето му проблесна странна жажда.

– Предай се! – извика той.

Гарион погледна нагоре към огромната фигура.

– Не искам да те убивам, момче – каза почти умолително Торак. – Предай се и ще пожалея живота ти.

И Гарион разбра. Врагът му не се опитваше да го убие, а да го подчини. Неконтролируемото желание на Торак за власт, в това се състоеше тяхната борба.

– Хвърли меча си, Дете на светлината, и ми се поклони – нареди богът.

Силата на волята му беше като огромна тежест.

– Няма да го направя – каза задъхано Гарион, замаян от ужасното въздействие. – Можеш да ме убиеш, но няма да се предам.

Лицето на Торак се изкриви, сякаш вечната му агония се засили от отказа на Гарион.

– Трябва да се предадеш – почти изстена той. – Ти си безпомощен пред мен. Подчини ми се.

– Не – извика Гарион и като се възползва от объркването на Торак, се претърколи изпод Ктрек Гору и се изправи.

Сега всичко беше ясно. Знаеше как може да победи.

– Чуй ме, ти, обезобразен и отчаян бог – каза той през стиснати зъби. – Ти си нищо. Твоят народ се страхува от теб, но не те обича. Ти се

опита да ме накараш да те обичам. Опитва да накараш леля Поул да те обича, но и двамата се отвърнахме от теб. Ти си бог, но си едно нищо. В цялата вселена няма едно живо същество няма нищо, което да те обича. Ти си самотен и дори да ме убиеш, аз пак ще съм победител. Ще прекараш остатъка от дните си в презрение и омраза.

Думите на Гарион поразиха сакатия бог като удар.

Кълбото, сякаш в тон с тях, заблестя наново, изпращайки към тъмния бог омразата си. Това беше събитието, което Вселената чакаше от самото начало. Затова беше дошъл Гарион сред руините на Града на мрака – не за да се бие с Торак, а за да го отблъсне.

С животински рев Детето на мрака се спусна с вдигнат меч срещу риванския крал. Гарион не се опита да избегне удара, а хвана дръжката на своя меч с две ръце и като го протегна напред, промуши потресения си враг.

Беше лесно. Мечът на риванския крал се заби в тялото на Торак и докато острието влизаше все по-дълбоко, Кълбото заблестя с ослепителна светлина.

Огромната ръка на Торак се разтвори и Ктрек Гору се сгромоляса на земята. Богът отвори уста, за да извика, и от нея бликна синя светлина. Торак започна да дере лицето си, дърпаше металната маска, за да разкрие обезобразеното си лице. От двете му очи потекоха сълзи, но и те приличаха на огън, защото мечът на риванския крал, забит в гърдите му, го изпълваше с пламъци.

Торак залитна назад. Мечът излезе от гърдите му, но огънят в тялото му остана. Той затисна с ръка раната си и между пръстите му излезе синя светлина, която озари развалините.

Обезобразеното му лице, набраздено от сълзи, се изкриви в предсмъртна агония. Той обърна обгореното си лице към небето и вдигна огромните си ръце. В предсмъртен ужас раненият бог извика към небесата: „Майко!“. Гласът му отекна в най-далечната звезда.

Остана дълго така, застинал с вдигнати умолително ръце. После залитна и се сгромоляса в краката на Гарион.

За секунда настъпи мъртва тишина. От устните на Торак се изтръгна нечовешки писък, който отекна в бездната, а тъмното пророчество отнесе със себе си сянката на Ктрек Гору.

Отново настъпи тишина. Облаците над тях спряха да се движат, звездите изчезнаха. Цялата вселена потрепери и спря. Настъпи момент на пълен мрак и покой. В тази секунда всичко, което съществуваше, което беше съществувало или щеше да бъде родено, се вля в пътя на

единственото Пророчество. И ако преди винаги беше имало две, сега то беше едно-единствено.

После вятърът задуха, отначало леко, после по-силно и отвя застоялата миризма на Града на мрака, звездите изгряха отново като огнени бижута върху кадифената шия на нощта. Когато светлината се появи отново, Гарион се изправи изтощен над тялото на мъртвия бог. Мечът му продължаваше да проблясва в ръката му, а Кълбото тържествуваше в ума му. Знаеше, че в краткия момент, когато светлината бе изчезнала, двамата с Торак си бяха върнали нормалните размери, но беше прекалено изморен, за да се учудва.

Белгарат се измъкна замаян от мрачната гробница. Скъсаната верижка на медальона му висеше от стиснатия му юмрук. Старецът поспря за момент и се вгледа в Гарион и в мъртвия бог.

Вятърът свистеше в развалините. В далечината хрътките на Торак нададоха тъжен вой за своя мъртъв господар.

Белгарат изправи рамене, после със странен жест, подобен на този, който Торак бе направил преди да умре, вдигна ръце към небето и извика:

– Господарю! Всичко свърши!

ГЛАВА 24

Всичко свърши, но Гарион усещаше горчивия вкус на победата. Не е лесно за човек да убие бог, без значение колко зъл и жесток е той. И така, Белгарион, кралят на Рива, стоеше тъжен до тялото на победения враг, а сутрешният вятър вееше над Града на нощта.

– Съжаляваш ли, Гарион? – попита тихо Белгарат като сложи ръка на рамото на внука си.

– Не, дядо – въздъхна Гарион. – Предполагам, че не. Това трябваше да стане, нали?

Белгарат кимна мрачно.

– Просто ми е мъчно, че беше толкова самотен в смъртта си. Отнех му всичко преди да го убия. Не се гордея много с това.

– Както ти сам каза, това трябваше да се случи. Нямахме друг начин да го победиш.

– Толкова ми се иска да му бях оставил нещо.

Изпод руините на желязната кула се зададе малка процесия. Леля Поул, Силк и Се'недра носеха тялото на Дурник, до тях тъжно вървеше

Задача.

Непоносима болка обзе Гарион. Дурник, най-старият му приятел, беше мъртъв.

– Това беше необходимо, разбираш, нали? – каза Белгарат тъжно.

– Защо? Защо трябваше Дурник да умира, дядо?

В гласа на Гарион имаше мъка, в очите му блестяха сълзи.

– Защото смъртта му даде сила на леля ти да се противопостави на Торак. Това е единственото слабо място на Пророчеството – възможността Поул да отстъпи. Всичко, от което се нуждаеше Торак, беше един човек да го обича, и тогава щеше да бъде непобедим.

– Какво щеше да стане, ако тя беше отишла при него?

– Щеше да загубиш битката. Затова Дурник трябваше да умре.

Старецът въздъхна тъжно.

– Бих искал да не беше станало така, но просто беше неизбежно.

Тримата, които изнесоха Дурник от срутената кула, го положиха внимателно на земята, а Се'недра се присъедини към Белгарат и Гарион. Без да каже нито дума, мъничката принцеса пхна ръката си в ръката на Гарион и тримата останаха безмълвни, загледани в леля Поул. Сълзите бяха преминали вече и тя се наведе, нагласи внимателно ръцете на Дурник на гърдите му и го покри с наметалото си. После седна на земята, положи главата му в скута си и започна да гали косата му.

– Не мога да понеса това – изхлипа Се'недра, зарови лице в рамото на Гарион и заплака.

Най-после там, където преди цареше непрогледен мрак, се появи светлина. Гарион вдигна глава и видя един-единствен яркосин лъч да се спуска от разкъсания къдрав облак. Достигна до земята и окъпа руините с наситеното си сияние. После към него се присъединиха други лъчи: червен, жълт, зелен и други цветове, които Гарион не можеше да назове. Огромните колони светлина се извиха от двете страни на мъртвото тяло на Торак като внезапно появила се дъга. Гарион инстинктивно осъзна, че в средата на всяка колона стои по една нажежена до бяло фигура. Боговете се бяха върнали, за да си вземат сбогом с мъртвия си брат. Той разпозна Алдур и много лесно след това всеки от останалите. Мара все още хлипаше, спеният Иса като че ли се извиваше като змия в ярката светлина на зелената колона. Лицето на Недра излъчваше суровост, а това на Чалдан – гордост. Белар, русокосият бог на алорните с дяволит момчешки израз, също скърбеше за смъртта на Торак. Боговете се бяха завърнали на земята с ярка светлина и звук. Зловонният въздух на Ктхол Мишрак внезапно оживя от звуците на цветните лъчи. Всеки издаваше

различен тон, а всички заедно образуваха хармония, която изглеждаше като отговор на всички въпроси, които човек някога си е задавал.

Накрая към тях се присъедини още една колона – ослепително бял лъч, който бавно се приземи сред останалите. В средата се виждаше бялата роба на УЛ, онзи странен бог, когото Гарион беше виждал веднъж в Пролгу.

Фигурата на Алдур, все още обгърната в яркосин ореол, се приближи към древния бог на Улго.

– Татко – каза тъжно Алдур, – нашият брат, твоят син Торак е убит.

Трепкаща и блестяща, фигурата на УЛ, бащата на боговете, запристъпва по обсипаната с руини земя към безжизненото тяло на Торак.

– Опитам се да те предпазя от тази болка, синко – каза той нежно и една сълза се търкулна по божествената му буза.

После се обърна към Алдур.

– Отнеси тялото на брат си на по-подходящо място за вечен покой. Натъждавам се като го гледам паднал на земята.

С помощта на останалите си братя Алдур взе тялото на Торак и го положи върху огромен каменен блок, който се издигаше от руините. После отново се събраха в ярък кръг от светлини, за да излеят мъката си по бога на Ангарак.

Както обикновено, без да се страхува, без дори да осъзнава, че светещите фигури, които се бяха спуснали от небето, не са човешки същества, Задача уверено се приближи до УЛ, протегна ръка и настоятелно задържа робата на бога.

– Татко – каза той.

УЛ погледна малкото личице.

– Татко – изрече отново Задача, вероятно повтаряйки думите на Алдур, който най-после беше разкрил истинската самоличност на бога на Улго.

– Татко – повтори отново детето и посочи безжизненото тяло на Дурник. – Задача.

Това прозвуча по-скоро като заповед, отколкото като молба.

Лицето на УЛ придоби угрижен вид.

– Това е невъзможно, дете – отвърна той.

– Татко – настояваше момчето. – Задача.

УЛ погледна Гарион. Погледът му беше неспокоен.

– Молбата на детето е сериозна – каза той мрачно. Говореше на другата същност в Гарион, а не на самия него. – Ще ми наложи определени отговорности, но в същото време ще наруши ненарушимата

граница.

– Тази граница трябва да си остане недокосната – отвърна сухият глас през устните на Гарион. – Синовете ти са доста емоционални, УЛ, и ако веднъж преминат тази линия, ще се почувстват изкушени да го направят отново. Съществува опасността някой път да променят това, което не бива да се променя никога. Нека не създаваме предпоставки Съдбата отново да поеме по два пътя.

УЛ въздъхна.

– Все пак, ако ти и синовете ти ми помогнете, за да може той да премине тази граница... – продължи гласът.

УЛ погледна втрещено.

– Така и границата ще бъде защитена, и твоето искане ще е изпълнено. Не може да стане по друг начин.

– Нека бъда твоята воля – съгласи се УЛ.

После бащата на боговете се обърна и размени странен поглед с най-големия си син, Алдур.

Все още окъпан в синя светлина, Алдур се отърси от съзерцанието, в което беше изпаднал до мъртвото тяло на брат си, и се обърна към леля Поул. Тя бе все така наведена над тялото на Дурник.

– Бъди спокойна, дъще – каза ѝ той. – Неговата саможертва беше за теб и за цялото човечество.

– Това е слабо успокоение, господарю – отвърна тя. Очите ѝ бяха потънали в сълзи. – Той беше най-добрият сред хората.

– Всички хора умират, дъще, и най-добрите също като най-лошите. Виждала си това много пъти в своя живот.

– Да, господарю, но този път е различно.

– В какъв смисъл, любима Поулгара?

По някаква причина Алдур сякаш я насилваше да каже нещо.

Леля Поул прехапа устна.

– Защото го обичах, господарю – отвърна тя най-накрая.

На лицето на Алдур се появи усмивка.

– Толкова ли е трудно да го изречеш, дъще?

Тя не му отговори, а пак се наведе над безжизненото тяло на Дурник.

– Би ли ни помолила да съживим този човек заради теб, дъще? – попита Алдур.

Тя изправи рязко глава.

– Това е невъзможно, господарю. Моля ви, не си играйте с мъката ми.

– Нека да допуснем все пак, че е възможно – каза той. – Ще поискаш ли от нас да го направим?

– С цялото си сърце, господарю.

– Защо? С каква цел, Поулгара? Каква задача ще има този мъж, ако го съживим?

Поулгара пак прехапа устни, после бързо и някак предизвикателно каза:

– Да бъде мой съпруг, господарю.

– И това ли беше трудно за изричане? Сигурна ли си все пак, че тази любов не произтича от мъката ти и че ако този мъж бъде съживен, ти няма да промениш решението си? Трябва да признаеш, че той е съвсем обикновен човек.

– Дурник никога не е бил обикновен – внезапно кипна тя. – Той е най-добрият и най-смелият мъж на света.

– Не исках да прозвучи като неуважение към него, Поулгара, но той не притежава никаква сила. Нито тази на Волята, нито другата, на Думата.

– Толкова ли е важно това, господарю?

– Бракът трябва да бъде между равни, дъще. Как може този добър, смел мъж да бъде твой съпруг, докато ти все още притежаваш силата си?

Тя го погледна безпомощно.

– Би ли могла, Поулгара, да се лишиш от силата си? Ще станеш ли равна на този мъж? Със сила, която не е повече от неговата?

Тя се втрени в него, поколеба се, после отрони една-единствена дума.

– Да.

Гарион беше смаян. Не толкова от това, че леля Поул се съгласи, а от това, че Алдур поиска подобно нещо от нея. Силата на леля Поул беше много важна част от нейното съществуване. Ако ѝ отнемеха силата, от нея нямаше да остане нищо. Какво щеше да стане с нея? Би ли могла изобщо да живее без тази сила? Беше жестоко да се иска такава цена, а до този момент Гарион вярваше, че Алдур е добър бог.

– Ще приема жертвата ти, Поулгара – каза Алдур. – Ще поговоря с баща си и с братята си. По известни причини до този момент сме се отказвали от тази сила и трябва всички да се съгласим преди някой от нас да е опитал да наруши нормалния ход на нещата.

След това се върна при скърбящите си братя до тялото на Торак.

– Как можа да направи това? – попита Гарион дядо си. Ръката му

все още обгръщаше раменете на Се'недра.

– Какво да направи?

– Да поиска от нея силата ѝ, просто ей така? Това няма ли да я унищожи?

– Тя е много по-силна, отколкото си мислиш, Гарион – увери го Белгарат. – Пък и доводът на Алдур е разумен. Никой брак не може да издържи при такава разлика.

Сред светещите богове се чу ядосан глас.

– Не!

Беше Мара, плачещият бог на марагите, които вече не съществуваха.

– Защо трябва да съживяваме един човек, когато всичките ми деца лежат мъртви и студени? Чу ли тогава Алдур моите молби? Дойде ли ми на помощ, когато децата ми умираха? Няма да се съглася.

– Знаех си – измърмори Белгарат. – По-добре да се намеся преди да е станало прекалено късно.

Премина през разпилените по земята камъни и се поклони почитателно.

– Извинете, че се намесвам – каза той, – но ще приеме ли братът на моя господар една жена мараг като подарък за помощта му при съживяването на Дурник?

Сълзите, които се стичаха безспирно по лицето на Мара, внезапно спряха и лицето му придоби невярващ израз.

– Жена мараг? – попита той остро. – Такава не съществува. Щях да усетя със сърцето си, ако едно от чедата ми е оцеляло в Марагор.

– Със сигурност, бог Мара – съгласи се Белгарат бързо. – Но какво ще кажеш за тези, които бяха отведени от Марагор, за да живеят във вечно робство?

– Ти познаваш ли такава жена, Белгарат? – попита Мара с отчаяно нетърпение.

Възрастният мъж кимна утвърдително.

– Открихме я в килиите под Рак Ктхол, бог Мара. Казва се Тайба. Тя е една-единствена, но расата може да се възроди и само от една жена, особено ако е като Тайба и ако за нея се грижи бог, който я обича.

– Къде е моята дъщеря Тайба?

– Под грижите на Релг – отвърна Белгарат. – Той е улгос. Двамата като че ли са доста привързани един към друг – добави той.

Мара го погледна замислено.

– Расата не може да се възстанови само от един човек – каза той –

дори и под грижите на най-любящия бог. Нужни са двама.

После се обърна към УЛ и попита:

– Ще ми дадеш ли този улгос, татко? Той ще стане родоначалник на моя народ.

УЛ хвърли на Белгарат пронизващ поглед и каза:

– Знаеш, че Релг има друга задача, която трябва да изпълни.

Белгарат го погледна дяволито.

– Сигурен съм, че с горима ще успеем да подредим някак нещата, господарю – заяви той с пълна увереност.

– Не забравяш ли нещо, Белгарат? – попита Силк небрежно, сякаш не искаше да се намесва. – Релг има един малък проблем, не помниш ли?

Белгарат го погледна с леден поглед.

– Просто си помислих, че съм длъжен да го спомена – каза невинно Силк.

Мара ги погледна косо.

– За какво става дума?

– Малко затруднение, бог Мара. – каза Белгарат бързо. – Но съм сигурен, че Тайба ще се справи с това. Имам й пълно доверие в това отношение.

– Искам да чуя истината – каза твърдо Мара.

Белгарат си пое дъх и отново погледна мрачно към Силк.

– Релг е фанатик, бог Мара – обясни той. – По религиозни причини той избягва определени... хм... човешки контакти.

– Бащинството е негова съдба – каза УЛ. – От него ще се роди изключително дете. Аз ще му обясня това. Той е смирен мъж и ще загърби отвращението си заради мен.

– Значи ще ми го дадеш, татко? – попита Мара нетърпеливо.

– Твой е, но при едно условие, което ще обсъдим по-късно.

– Да се погрижим за този смел сендар тогава – каза Мара без следа от предишните си сълзи.

„Белгарион“ – каза гласът в ума на Гарион.

„Какво?“

„Съживяването на приятеля ти е в твои ръце.“

„В моите ръце? Защо аз?“

„Винаги ли трябва да го повтаряш? Искаш ли Дурник да оживее?“

„Разбира се, но не мога да го направя. Не знам дори откъде да започна.“

„Правил си го и преди. Помниш ли жребчето в пещерата на

боговете?“

Гарион почти беше забравил тази случка.

„Ти си моят инструмент, Белгарион. Мога да те предпазвам от грешки, поне през повечето време. Просто се отпусни. Ще ти покажа какво трябва да правиш.“

Гарион се раздвижи без никакво усилие на собствената си воля. Пусна раменете на Се'недра и с меч в ръка се отправи към леля Поул и тялото на Дурник. Погледна я в очите – тя седеше с главата на Дурник в скута си – и клекна до нея.

– Заради мен, Гарион – прошепна тя.

– Ако мога, лельо Поул – каза той.

След това, без да знае защо, остави на земята меча на риванските крале и хвана с две ръце Кълбото. С леко щракване камъкът излезе от мястото си. Задача се приближи до Гарион с усмивка и също коленичи и хвана безжизнената ръка на Дурник. Като държеше Кълбото с две ръце, Гарион го постави върху гърдите на мъртвеца. Усещаше, че боговете са се събрали около тях и са се хванали за ръцете в кръг. Силна светлина запулсира в средата на кръга, а Кълбото, сякаш в отговор на тази светлина, заблестя в ръцете му.

Празната стена, която вече беше виждал веднъж, се появи отново – черна, непробиваема и няма. Също както беше направил в Пещерата на боговете, Гарион натисна силно с волята си самата смърт, като се опитваше да премине през нея и да измъкне приятеля си в света на живите.

Този път беше различно. Жребчето, което беше съживил в пещерата, беше живяло съвсем кратко и смъртта му, както и животът му, бяха крехки. То лежеше съвсем близко до бариерата, която разделяше живота и смъртта. Дурник обаче беше възрастен мъж и смъртта му, също като живота му, беше много по-силна. Гарион дръпна с всичка сила. Усещаше огромната сила на обединената воля на боговете, които се включваха в борбата му. Но бариерата не поддаваше.

„Използвай Кълбото“ – заповяда му гласът.

Този път Гарион насочи всичките сили, своята и тази на боговете, върху кръглия камък в ръцете си. Той проблесна, помръкна и отново проблесна.

– Помогни ми – заповяда Гарион.

Изведнъж, сякаш го разбра, Кълбото избухна в силна и ярка светлина. Бариерата започна да отслабва.

С окуражаваща усмивка Задача протегна ръка и я сложи върху Кълбото.

Барьерата се разпадна. Дурник си пое дъх и се изкашля.

Боговете отстъпиха, по неземните им лица се четеше дълбоко възхищение. Леля Поул извика с облекчение, обгърна с ръце Дурник и го привлече към гърдите си.

– Задача – каза детето на Гарион. Гарион се изправи на крака, изтощен от напрежението, и едва не се строполи.

– Добре ли си? – попита Се'недра, сгуши глава в рамото му и претметна ръката му върху своите крехки рамене.

Той кимна, въпреки че краката му се огъваха.

– Опри се на мен – каза тя.

Той понечи да възрази, но тя затисна устата му с ръка.

– Не спори с мен, Гарион. Знаеш, че те обичам и че ще се опираш на мен през остатъка от живота си, така че можеш да започнеш вече да свикваш с това.

– Мисля, че животът ми ще се промени, господарю – каза Белгарат на Алдур. – Поул беше винаги край мен, готова да ми се притече на помощ, когато я повикам, е, не винаги с желание, но идваше. А сега ще си има други грижи. – Той въздъхна. – От друга страна, децата винаги по-растват и се оженват някой ден.

– Тази роля не ти подхожда твърде, сине мой – каза Алдур.

Белгарат се засмя.

– Никога не успях да скрия нещо от теб, господарю.

После лицето му отново стана сериозно.

– Поулгара ми беше като син – каза той на Алдур, – но може би е време да ѝ позволя да бъде жена. Лишавах я от това твърде дълго.

– Както прецениш, сине мой – каза Алдур. – А сега ви моля да се оттеглите и да ни оставите сами с мъката ни.

Той погледна безжизненото тяло на Торак, после се обърна към Гарион.

– Имам още една задача за теб, Белгарион. Вземи Кълбото и го постави върху гърдите на брат ми.

– Да, господарю – отвърна Гарион веднага.

Той свали ръка от раменете на Се'недра и се отправи към Кал Торак, като се опитваше да не поглежда обезобразеното, сгърчено лице на мъртвия бог. Протегна ръка и постави кръглия син камък върху бездиханните му гърди. След това отстъпи една крачка. Малката принцеса пак се сгуши в него и го прегърна през кръста. Не беше неприятно, но той изпита краткотрайно раздражение при мисълта, че ще трябва да прекарат остатъка от живота си прегърнати по този начин.

Боговете застанаха пак в кръг, Кълбото заблестя отново. Постепенно обезобразеното лице започна да се променя и гримасата изчезна. Светлината, която заобикаляше боговете и тялото на Торак, се усили, а светлината на Кълбото стана ослепителна. Когато Гарион видя лицето на мъртвия бог за последен път, то беше спокойно и без никаква следа от белези. Красиво лице, но все пак лице на мъртвец.

После светлината стана толкова ярка, че Гарион не можеше да види нищо. Когато отблясъците намаляха, боговете и тялото на Торак бяха изчезнали. Беше останало само Кълбото, което проблясваше слабо върху грубия камък.

Задача пристъпи самоуверено напред, повдигна се на пръсти, протегна ръчичка и взе светещото кълбо. След това го занесе на Гарион, подаде му го и каза твърдо:

– Задача, Белгарион.

Ръцете им се докоснаха и младият мъж изпита някакво ново усещане.

Сближени от това, което се беше случило току-що, всички се събраха около леля Поул и Дурник. На изток небето изсветляваше и розовината на зората обагрляше малкото останали облаци в небето над Ктхол Мишрак. Събитията от изминалата ужасна нощ бяха титанични, но нощта вече свършваше и те стояха заедно и безмълвно наблюдаваха зората.

Бурята, разразила се през нощта, беше отшумяла.

Много години вселената беше била разделена на две, но сега най-после беше станала отново едно цяло. И ако съществуваше начало, то беше точно това, което се промъкваше изпод разкъсания облак и лъчите на изгриващото слънце в утрото на първия ден.

ЕПИЛОГ ОСТРОВЪТ НА ВЕТРОВЕТЕ

ГЛАВА 25

В нощта преди сватбата Белгарион, кралят на Рива, спа неспокойно. Ако се бяха оженили с тиха и кротка церемония веднага след смъртта на Торак, всичко щеше да мине гладко. Тогава той и малката му принцеса бяха толкова изморени и замаяни от събитията, че нямаха сили да се държат по друг начин, освен да са искрени един към друг. В онези няколко дни той беше открил в нея друга личност. Тя следеше всяко негово движение с търпеливо възхищение и непрекъснато го докосваше – по косата, по лицето, по ръцете, с нежни и любопитни пръсти. Странният начин, по който се приближаваше към него, без значение кой е край тях или какво става наоколо, стгушването ѝ в него бяха като цяло доста приятни.

За съжаление това не продължи дълго. Когато се увери, че Гарион е добре и че до нея е самият той, а не образ от въображението ѝ, който може да изчезне всеки момент, Се'недра постепенно се промени. Гарион се чувстваше малко като собственост – неговата малка принцеса целенасочено се промени и той ставаше все повече и повече неин.

А сега от деня, в който щеше официално да стане нейно притежание, го деляха само няколко часа. Сънят му беше неспокоен, сънищата му се объркваха със спомените. Заспиваше и се пробуждаше като морска птица, която се гмурка и излиза над вълните.

Беше отново във фермата на Фалдор. Дори в съня си можеше да чуе ударите от чука на Дурник и да усети миризмата от кухнята на леля Поул. Рундориг също беше там, и Зубрет, и Доруун, а ето го и Брил да излиза иззад ъгъла. Почти се събуди и се обърна неспокойно в кралското си легло. Това не беше възможно. Доруун беше мъртъв, удави се в Марду, а Брил изчезна завинаги зад парапета на Рак Ктхол.

След това се озова в замъка на Стис Тор и полуголата Салмисра докосваше лицето му с ледените си пръсти.

Но Салмисра вече не беше жена. Нали бе видял как се превърна в змия.

Грул удряше по замръзналата земя с желязната си тояга и крещеше:

„Ела, Грат, бий се!“, а Се'недра пищеше.

В хаотичния свят на сънищата, преплетени с реалните спомени, той видя Ктучик, с лице, изкривено от ужас, да изчезва в нищото от висящата кула на Рак Ктхол.

После отново стоеше сред разпадащите се останки на Ктхол Мишрак с блеснал в ръцете меч и гледаше как Торак вдига ръце към облака, и чу отново последния вик на поразения бог: „Майко!“

Размърда се, почти се събуди и потрепери, както правеше винаги, когато го спохождаше този сън, но отново заспа непробудно.

Стоеше на палубата на кораба на Барак съвсем близо до малореанския бряг и слушаше обясненията на крал Анхег защо Барак е вързан за мачтата.

– Трябваше да го направим, Белгарат – каза тъжно монархът, но лицето му бе сурово. – Точно в разгара на бурята се превърна в мечка. Водеше екипажа към Малореа през цялата нощ и малко преди разсъване отново се превърна в човек.

– Развържи го, Анхег – каза Белгарат с отвращение. – Никога вече няма да се превърне в мечка, поне докато Гарион е добре и е на сигурно място.

Гарион седна в леглото. Що за изненадващо разкритие!

– Ти си защитникът на Гарион – беше обяснил Белгарат на огромния мъж. – За това си се родил. Всеки път, когато Гарион е бил в смъртна опасност, си се превръщал в мечка, за да го защитиш.

– Искаш да кажеш, че съм магьосник? – попита невярващо Барак.

– Не съвсем. Смяната на формата не е толкова трудно нещо, пък и ти не си го правил съзнателно. От друга страна, не си го правил ти, а Пророчеството.

Остатъка от пътя обратно до Мишрак ак Тул Барак прекара в опити да разбере това, което беше научил.

Гарион стана от леглото и отиде до прозореца. Звездите на пролетното небе гледаха към спящия град и тъмните води на Морето на ветровете отвъд пристанището. Нямаше никакви признаци, че приближава зората. Гарион въздъхна, наля си вода от каната на масата и се върна в леглото и в неспокойния си сън.

Беше в Тул Зелик, а Хетар и Мандорален докладваха за действията на Закат, императора на Малореа.

– В момента обсажда Рак Госка – казваше Хетар. Ястребовото му лице се беше променило и изглеждаше много по-меко от последния път, когато Гарион го беше видял. Високият алгар се обърна към Гарион и

каза:

– В крайна сметка ще се наложи да предприемеш нещо срещу Закат. Не мисля, че искаш да броди на воля в тази част на света.

– Защо аз? – попита Гарион, без да се замисли.

– Защото си господар на Запада, забрави ли?

Гарион пак се събуди. Рано или късно щеше да му се наложи да се заеме със Закат. Нямаше никакво съмнение по този въпрос. Може би след сватбата щеше да му остане време да обмисли ситуацията. Той се замисли. Беше странно, но нямаше никаква представа какво ще се случи след сватбата. Тя стоеше пред него като огромна врата, която водеше към място, на което не е бил никога. Е, Закат трябваше да почака Гарион първо да се ожени.

В просъница Гарион преживя отново едно малко спречкване между него и нейно императорско величество.

– Но това е глупаво, Се'недра – протестираше той. – Няма да се бия с никого, защо тогава трябва да яздя с вдигнат меч?

– Те трябва да те видят Гарион – обясняваше тя, сякаш говореше на дете. – Те са оставили домовете си и са се присъединили към твоята армия, защото си ги повикал.

– Никого не съм викал.

– Аз го направих вместо теб. Това е една много добра армия, наистина, и аз я събрах сама. Не се ли гордееш с мен?

– Не съм те молил за това.

– Беше твърде горд, за да ме помолиш. Това е един от недостатъците ти, Гарион. Не трябва да се срамуваш да молиш за помощ хората, които те обичат. Всеки войн от тази армия те обича. Те ме последваха заради теб. Толкова ли е трудно за великия владетел на Запада да награди верните си войници, като покаже малко внимание към тях? Или си станал прекалено велик, за да изразиш обикновена благодарност?

– Извърташ нещата, Се'недра. Правиш го, много често, знаеш ли?

Но Се'недра продължаваше, сякаш въпросът беше решен.

– И разбира се, ще носиш короната и красиви доспехи. Мисля, че една ризница е много подходяща за случая.

– Няма да се правя на клоун само за да задоволя пристрастието ти към евтината театралност.

Очите й се напълниха със сълзи. Долната й устна потрепери.

– Ти не ме обичаш вече – обвини го тя с треперещо тихо гласче.

Гарион изстена дори в съня си. Винаги се стигаше до тук. Тя печелеше абсолютно всеки спор с тази подла измама. Гарион беше убеден,

че не е искрена. Знаеше, че го прави просто за да постигне своето, но беше беззащитен срещу това оръжие. Можеше изобщо да не става дума за това, но тя винаги успяваше да извърти темата така, че да стовари върху него това жестоко обвинение. И той губеше всяка надежда да победи в спора. Къде се беше научила да е толкова безсърдечна и нечестна?

Така и стана. Когато се изкачи на източното възвишение, за да поздравя развълнуваната армия на Се'недра, Гарион беше облечен в ризница, носеше корона и самодоволно размахваше бляскавия си меч.

Толкова много неща се бяха случили, откакто Гарион, Силк и Белгарат се бяха измъкнали крадешком от крепостта на Рива миналата пролет. Младият крал лежеше в леглото, размишляваше и отново се унасяше в сън. Всъщност Се'недра беше успяла да събере армия. Колкото повече подробности чуваше, толкова повече се изумяваше не само от смелостта, а и от огромната енергия и силна воля, които беше вложила в това. Беше получавала насоки и указания, естествено, но първоначалната идея все пак бе нейна. Възхищението, което изпитваше, започна да придобива реално измерение. Щеше да се ожени за една разумна млада жена, която изобщо не страдаше от скрупули.

Той се размърда отново и обърна възглавницата с надеждата, че това ще му донесе по-спокоен сън, но отново го споходи неспокойна дрямка. Релг и Тайба вървяха срещу него и се държаха за ръце.

Беше в крепостта и седеше на леглото на Адара. Красивата му братовчедка беше по-бледа от всякога и кашляше непрестанно. Докато двамата си говореха, леля Поул вареше цяр за последните усложнения от раната, която едва не беше отнела живота на момичето.

– Почувствах се унижена, естествено – каза Адара. – Толкова внимавах да не разбере, а после изведнъж му казах всичко, а всъщност се оказа, че няма да умра.

– Хетар? – каза Гарион отново.

Беше го повторил вече три пъти.

– Гарион, ако не престанеш, ще ти се разсърдя – сви устни Адара.

– Прощавай – извини се той. – Просто никога не съм си го представял в тази светлина. Той е добър приятел, но никога не съм мислил за него като за потенциален любим. Той е толкова... не знам... толкова непреклонен.

– Имам сериозни причини да вярвам, че това може да се промени – каза Адара и се изчерви.

После пак се закашля.

– Изпий това, скъпа – нареди леля Поул и ѝ подаде една чаша.

– Сигурно е отвратително – предупреди Гарион братовчедка си.

– Стига, Гарион. Ще минем и без язвителния ти коментар.

След това се оказа в пещерите под Пролгу. Стоеше до Релг, докато горимът изпълняваше обикновена церемония, която свързваше фанатика с марагската жена, променила напълно живота на Релг. Гарион усети нечие друго присъствие в подземната зала и се зачуди дали някой е казал на Релг каква сделка е сключена в Ктхол Мишрак. Мислеше си да спомене нещо по този въпрос, но се отказа. Като се вземеше предвид всичко, щеше да е по-добре Релг да свиква с нещата лека-полека. Вероятно сватбата с Тайба беше достатъчно ужасно събитие за фанатика. Гарион направо можеше да почувства тържеството на Мара, което нарастваше с приближаването на края на церемонията. Плачещият бог беше спрял да плаче.

Безполезно беше. Гарион разбра, че няма да може да заспи – поне не така, че да си почине както трябва. Отметна завивките и си облече робата. Огънят в огнището беше угаснал и той го запали отново. После седна на стола и замислено се загледа в танцуващите пламъци.

Ако сватбата беше веднага след като се завърнаха в Рива, всичко щеше да е наред, но подготовката за една кралска венчавка беше сложна и не можеше да стане за две седмици. Освен това много от почетните гости все още се възстановяваха от раните, получени в битката при Тул Марду.

Промеждутъкът беше дал на Се'недра време да предприеме нови планове за промяна. Изглежда, тя си имаше своя собствена представа за него, някакъв идеал, който само тя приемаше, и беше твърдо решена да го вкара в тази своя представа, независимо от острите му протести. Нищо не беше в състояние да я накара да се откаже от плановете си да го промени. Това не беше честно. Той я приемаше точно такава, каквато си беше. И тя си имаше недостатъци, дори много недостатъци, но той беше готов да приеме доброто заедно с лошото. Защо и тя не беше съгласна да направи същото? Но всеки път, когато се опиташе да тропне с крак и да се наложи над дребните ѝ капризи, в очите ѝ се появяваха сълзи, устната ѝ затреперваше и тя захвърляше в лицето му фаталното: „Ти не ме обичаш вече“. На няколко пъти през тази зима Белгарион дори беше обмислял възможността да избяга.

Сега отново беше пролет и бурите, които изолираха Острова на ветровете през зимата, бяха отминали. Гарион си мислеше, че този ден никога няма да дойде, а ето че го връхлетя внезапно. Днес той щеше да се ожени за принцеса Се'недра и вече беше прекалено късно за бягство.

Знаеше, че ако се замисли по-дълго, ще се окаже на ръба на паниката, затова стана и облече обикновената туника и панталона си, като напълно пренебрегна пищните одежди, които по нареждане на Се'недра му беше приготвил камериерът.

Когато до пукването на зората оставаше около час, младият крал на Рива отвори вратата на покоите си и се измъкна навън.

Известно време се лута из мрачните коридори, а след това, както винаги, краката му сами го отведоха до вратата на леля Поул. Тя вече беше станала и седеше до огъня с чаша ароматен чай в ръка. Носеше тъмносиня роба, тъмната ѝ коса беше разпиляна по раменете ѝ като водопад.

– Рано си станал – отбеляза тя.

– Не можах да заспя.

– А трябваше. Очаква те дълъг ден.

– Знам. Точно затова не можах да спя.

– Чай?

– Не, благодаря.

Гарион седна на стола от другата страна на камината.

– Всичко се променя, лельо Поул – каза той след кратко мълчание.

– След днешния ден нищо вече няма да е същото, нали?

– Вероятно – каза тя. – Но това не означава, че трябва да е по-лошо.

– Как се чувстваш при мисълта, че ще се омъжиш?

– Малко съм нервна – призна тя спокойно.

– Ти?

– Не съм се омъжвала никога, Гарион. Също както и ти не си се женил.

Нещо го притесняваше.

– Наистина ли мислиш, че това беше добра идея, лельо Поул? – попита той. – Искам да кажа, ти и Дурник да се ожените в един ден с нас? Това, което се опитвам да кажа, е, че ти си най-великата жена на света и заслужаваш сватбата ти да е истински празник, не е ли така?

– Точно това се опитвахме да избегнем, Гарион. С Дурник искаме венчавката ни да е скромна и се надявам, че в цялата суетня около вашата церемония никой няма да разбере.

– Как е той? Не съм го виждал от няколко дни.

– Променил се е. Мисля, че никога няма да е същият човек, когото познавахме.

– Но е добре, нали? – попита загрижено Гарион.

– Добре е, Гарион. Просто е малко различен, това е всичко.

Случило му се е нещо, което не се е случвало на никой друг човек, и го е променило. Той е все така практичен, но вече гледа на нещата и от другата страна. Мисля, че това ми харесва.

– Трябва ли наистина да напуснете Рива? – попита той. – Можете да останете тук.

– Искаме да имаме свой дом, Гарион – каза тя. – Имаме нужда да останем само двамата. Освен това, ако съм тук, всеки път, когато се скарате със Се'недра, един от вас или и двамата ще чукате на вратата ми. Направих каквото можах, за да ви отгледам. Мисля, че вече е време да се справяте сами с проблемите си.

– Къде ще отидете?

– В Долината. Къщата на майка ми си стои. Много солидна постройка. Има нужда само от ремонт на покрива, нови врати и прозорци. Дурник може да се погрижи за това, пък и мястото е подходящо и за Дурник, и за Задача.

– Задача? Ще го вземете с вас?

– Все някой трябва да се грижи за него, а аз съм свикнала с малките момченца. Освен това татко смята, че ще е добре той да е далеч от Кълбото. Задача продължава да е единственият освен теб, който може да го докосва. Възможно е в даден момент някой да се опита да се възползва от това, също като Зедар.

– Как така? Искам да кажа, нали Торак вече е мъртъв? За какво ще послужи Кълбото на този някой?

Тя го погледна тъжно, белият кичур в косата и сякаш заблестя на слабата светлина.

– Не мисля, че това е била единствената причина за съществуването на Кълбото, Гарион – каза тя сериозно. – Има нещо, което все още не е завършено.

– Какво? Какво още трябва да се направи?

– Не знаем. Хрониките на Мрин не свършват със срещата между Детето на светлината и Детето на мрака. Ти си пазителят на Кълбото, а то все още има много важна роля, така че не забравяй и това. Бъди внимателен и не позволявай на мозъка си да се ангажира с ежедневните проблеми. Първото ти задължение продължава да е опазването на Кълбото, а аз няма да съм тук, за да ти го напомням всеки ден.

Не му се искаше да мисли за това.

– А какво ще направиш, ако някой дойде и се опита да отвлече Задача? Няма да можеш да го защитиш сега, когато... вече... – Той спря, защото още не беше говорил с нея за това.

– Давай, Гарион, кажи го – каза направо леля Поул. – Нека да погледнем истината в очите. Искаше да кажеш, че вече нямам никаква сила.

– Как се чувстваш, лельо Поул? Усещаш някаква празнина, сякаш си загубила нещо, така ли?

– Чувствам се както винаги, скъпи. Разбира се, не съм се опитвала да правя нищо, откакто се съгласих да се откажа от силата си. Би било доста мъчително, ако се опитам и не успея.

Тя сви рамене.

– Тази част от живота ми свърши, така че просто трябва да я оставя зад гърба си. Но Задача ще е в безопасност, защото Белдин живее в Долината, близнаците също. Това е достатъчно сила, събрана на едно място, за да го предпази от онези, които биха искали да го наранят.

– Защо Дурник прекарва толкова много време с дядо? – попита Гарион. – Откакто се върнахме в Рива, са заедно всяка минута.

Тя се усмихна.

– Предполагам, че ми готвят някаква изненада. Някакъв сватбен подарък. Много са потайни.

– Какъв подарък? – попита Гарион любопитно.

– Нямам и най-малката представа, не се и опитвам да открия. Каквото и да е, двамата полагат толкова огромни усилия, че не ми се иска да развалям всичко, като душа наоколо.

Тя погледна през прозореца към първите лъчи на зората и каза:

– По-добре да си тръгваш, скъпи. Трябва да започна да се приготвям. Това е денят на сватбата ми и искам да съм много красива.

– Ти винаги си красива, лельо Поул – каза той искрено.

– Благодаря, Гарион – усмихна му се тя момичешки. – Но мисля, че е по-добре да не експериментирам.

После го погледна преценяващо и докосна бузата му.

– Защо не отидеш на баня? Измий си косата и помоли някой да те обръсне.

– Мога и сам, лельо Поул.

– Не, Гарион. Малко си нервен днес, а не е хубаво да размахваш бръснача пред лицето си, когато ръцете ти треперят.

Той се засмя малко срамежливо, целуна я и тръгна към вратата. После спря, обърна се и каза:

– Обичам те, лельо Поул.

– Да, скъпи, знам. И аз те обичам.

След банята Гарион отиде да търси Лелдорин. Семейното

положение на младия астурианец и полузаконната му съпруга вече беше уредено. Ариана се отчая от вечното колебание на Лелдорин и реши въпроса, като се премести при него. Тя беше много настоятелна, пък и съпротивата на Лелдорин бързо рухна. Напоследък изражението му беше по-наивно от всякога, а Ариана беше лъчезарна като винаги и лицето ѝ излъчваше самодоволство. По някакъв странен начин те приличаха на Релг и Тайба. След сватбата изражението на Релг излъчваше постоянна изненада, а по лицето на Тайба се четеше същото задоволство като това на Ариана. Гарион се чудеше дали ще доживее следващото утро, за да види същото самодоволство, изписано върху устните на Се'недра.

Кралят на Рива имаше причина да търси приятеля си. В резултат на поредния каприз на Се'недра сватбата щеше да бъде последвана от бал и Лелдорин учеше Гарион да танцува.

Идеята за бала беше приета с ентузиазъм от дамите, но мъжете не бяха категорични в одобрението си. Барак изрази несъгласието си най-бурно.

– Искаш да изляза наред в залата и да танцувам? – попита той ядосано принцесата. – Какво му е лошото просто всички да се напием? Това е нормалният начин да се празнува сватба.

– Всичко ще е наред – каза Се'недра и го потупа по бузата по типичния за нея вбесяващ начин. – Ще го направиш, Барак, нали? Заради мен. – И тя запримигва превзето.

Сразен, Барак измърмори няколко проклетия под носа си и се оттегли.

Гарион намери Лелдорин и Ариана в стаята им, втрещени влюбено един в друг през масата.

– Ще закусите ли с нас, ваше величество? – попита учтиво Ариана.

– Благодаря, милейди – отклони поканата Гарион, – но днес нещо нямам апетит.

– Нерви – отбеляза мъдро Лелдорин.

– Мисля, че ги имам в излишество – каза Гарион и премина направо към проблема. – Знаеш ли, страх ме е, че краката ми ще се вържат на фльонга.

Лелдорин веднага донесе лютнята си и с помощта на Ариана въведе Гарион в сложната процедура.

– Стават все по-добър, ваше величество – похвали го Ариана на края на урока.

– Бих искал всичко да мине, без да падна по очи пред всички гости.

– Принцесата сигурно ще ви помогне, ако се препънете.

– Не съм много сигурен. Може би ще ѝ хареса да ме види как ставам за смях пред всички.

– Колко малко познавате жените.

Ариана погледна Лелдорин с пълен с обожание поглед, който той на свой ред ѝ върна.

– Ще престанете ли вече? – попита Гарион раздражено. – Не можете ли да почакате да останете сами?

– Сърцето ми прелива от любов и не мога да я крия, Гарион – отвърна Лелдорин.

– Забелязвам – каза Гарион сухо. – Трябва да се видя със Силк, така че ви оставям да се забавлявате.

Ариана се изчерви, после се усмихна и попита закачливо:

– Може ли да приемем това като кралска заповед, ваше величество?

Гарион си тръгна.

Силк се беше завърнал от изток предишната вечер и Гарион нямаше търпение да чуе новините. Дребният драснианец тъкмо закусваше – яребица и горещо подлютено вино.

– Това не е ли малко тежка храна за закуска? – попита Гарион.

– Никога не съм бил пристрастен към кашичките. Пък и като свикне човек...

Гарион премина направо на въпроса.

– Какво става в Ктхол Мургос?

– Закат продължава да държи под обсада Рак Госка – отвърна Силк. – И придвижва още войски. Съвсем очевидно е, че смята да нападне Ктхол Мургос от юг веднага след като се отвори достатъчно място за маневри на армията му.

– Тулите с него ли са?

– Само малцина. Останалите търсят оцелелите в кралството кролими. Винаги съм смятал, че тулите са глупав народ, но ще се изненадаш като чуеш колко са изобретателни, когато става дума за нови мъчения.

– Ще трябва да държим Закат под око. Не ми се ще да се промъкне зад гърба ми и да ни нападне от юг.

– Можеш да разчиташ на мен, че няма да се промъкне скришом – каза Силк. – Между другото, изпратил ти е поздравления за сватбата.

– Какво?

– Той е цивилизован човек, Гарион, освен това е политик. Потресен е от това, че си убил Торак. Мисля, че всъщност се страхува от теб, така че ще се постарее да е на твоя страна, поне докато не приключи в Ктхол

Мургос.

– Кой е начело на мургите сега, след като Таур Ургас е мъртъв?

– Ургит, третият син от втората му жена. Между синовете на Таур Ургас от отбраните му жени избухнала борба за управлението. Имало много нещастни случаи.

– Какъв човек е Ургит?

– Интригант. Не мисля, че е на нивото на Закат, но смятам, че ще отвлочи вниманието на малореанците през следващите десет или двадесет години. Дотогава Закат ще е твърде стар и изтощен, за да ти създава проблеми.

– Да се надяваме, че си прав.

– О, почти забравих. Хетар се оженил за братовчедка ти миналата седмица.

– Адара? Нали беше болна?

– Очевидно не чак толкова. Ще дойдат на сватбата ти заедно с Чо-Хаг и Силар.

– Всички ли се женят напоследък?

Силк се засмя.

– Без мен, млади ми приятелю. Въпреки всеобщия стремеж към брака, аз продължавам да запазвам здравия си разум. А когато стане много напечено, просто бягам. Алгарите ще пристигнат рано сутринта. Срещнали са свитата на Кородулин и пристигат заедно. Корабът им беше точно зад моя, когато тръгнах от Камаар.

– Мандорален беше ли с тях?

Силк кимна.

– Заедно с баронеса Воу Ебор. Баронът е много болен и не може да пътува. Мисля, че ще умре, за да разчисти пътя на жена си и Мандорален.

Гарион въздъхна.

– Не се натъжавай от това, Гарион – посъветва го Силк. – Арендите се наслаждават на подобни неща. Мандорален е съвсем доволен от благородното си страдание.

– Това, което казваш, е отвратително – възрази Гарион.

Силк сви рамене и призна:

– Аз и сам съм си отвратителен.

– Къде заминаваш след като... – Гарион не довърши думите си.

– След като те видя щастливо задомен ли? – довърши услужливо вместо него Силк. – Щом се съвзема от махмурлука, тръгвам за Гар ог Надрак. Новата ситуация там разкрива много възможности. Вече се

свързах с Ярблек. Ще работим заедно.

– С Ярблек?

– Той не е толкова лош, ако го държиш под око. Много е хитър. Вероятно ще бъдем добър тандем.

– Представям си – засмя се Гарион. – Всеки от вас поотделно е достатъчно лош, а си представям какво ще се случи с почтените търговци, ако си имат работа с двама ви.

Силк се засмя ехидно.

– Точно това имахме предвид и ние.

– Сигурно ще забогатеете.

– Все ще мога да свикна да живея с тази мисъл.

Погледът на Силк беше отнесен.

– Всъщност не става въпрос за това – отбеляза той. – Всичко е игра и парите са начин да отбелязваш точки. Важна е играта.

– Казвал си ми го и преди.

– Нищо не се е променило оттогава, Гарион – каза Силк през смях.

Сватбата на леля Поул и Дурник се състоя по-късно същата сутрин в един малък параклис в западното крило на крепостта. Имаше много малко гости. Белгарат и близнаците Белтира и Белкира бяха там, разбира се, Силк и Барак също. Леля Поул, прекрасна в тъмносинята си рокля, беше отведена до олтара от кралица Лайла, а Гарион стоеше до Дурник. Церемонията се водеше от гърбушкото Белдин, който за пръв път в живота си беше облечен в прилични дрехи, а по грозното му лице беше изписана нежност.

Чувствата, които бушуваха в душата на Гарион по време на церемонията, бяха доста противоречиви. Осъзнаваше, че леля Поул няма вече да е само и единствено негова. Една малка част от него се противопоставеше на това. Но, от друга страна, се радваше, че тя се омъжва за Дурник. Ако някой изобщо я заслужаваше, това беше ковачът. Очите на този добър човек преливаха от любов и той очевидно не можеше да ги откъсне от нея. Самата леля Поул сияеше до него.

Когато отстъпи, та двамата да могат да дадат клетва един на друг, Гарион долови слаб шум. Точно до вратата на параклиса стоеше принцеса Се'недра, забулена от главата до петите. Беше направила голям проблем от това, че според древен толнедрански обичай Гарион не бива да вижда лицето ѝ в деня на сватбата. Наметалото и воалът ѝ осигуряваха илюзията, че е невидима за него. Можеше да си представи вътрешната ѝ борба. Нищо не беше в състояние да я спре да присъства на сватбата на Поулгара, но пък и старите обичаи трябваше да се спазват. Гарион

се усмихна и пак се обърна напред.

Изражението на Белдин го накара да се обърне отново към входа на параклиса – изненада, която премина в разбиране. В началото Гарион не забеляза нищо, но после леко движение между гредите привлече погледа му. Бледата, прозрачна сянка на кукумявка надничаше иззад една греда и гледаше как Дурник и леля Поул се вричат един на друг.

Когато церемонията свърши и Дурник малко свенливо и доста нервно целуна булката, кукумявката обиколи параклиса няколко пъти в призрачна тишина. Закръжи над младоженците сякаш в няма благословия, после с няколко движения на крилата се придвижи към Белгарат. Старият магьосник отвърна решително поглед.

– Погледни я, татко – каза леля Поул. – Няма да си отиде преди да я познаеш.

Белгарат въздъхна и погледна право към странно сияещата птица, която пърхаше пред него.

– Все още ми липсваш – каза простичко той. – Дори след всичкото това време.

Кукумявката го дари с кратък поглед на златистите си немигащи очи, после проблесна и изчезна.

– Колко странно! – възкликна кралица Лайла.

– Ние сме странни хора, Лайла – отвърна леля Поул, – и имаме странни приятели и роднини.

Усмихна се отново и хвана нежно Дурник под ръка.

– Освен това – каза тя, като намигна – не бихте могли да си представите сватба без майката на младоженката, нали?

Когато церемонията свърши, всички тръгнаха по коридорите към централната крепост и спряха пред покоите на леля Поул. Гарион се канеше да си тръгне заедно с Барак и Силк веднага след кратките поздравления, но Белгарат сложи ръка на рамото на внука си и каза:

– Изчакай за момент.

– Не е добре да се натрапваме, дядо – каза нервно Гарион.

– Ще останем само няколко минути – увери го Белгарат. Устните на стареца потрепваха от едва сдържана радост. – Има нещо, което искам да видиш.

Едната вежда на леля Поул се повдигна въпросително, когато Белгарат и Гарион ги последваха в покоите ѝ.

– Да не би да изпълняваме някакъв стар и забравен обичай, татко? – попита тя.

– Не, Поул – отвърна невинно той. – Просто с Гарион искаме да

вдигнем на здравица за вашето щастие.

– Какво точно кроиш, Стари вълко? – попита го тя учудено.

– Трябва ли да кроя нещо?

– Обикновено правиш точно това, татко.

Все пак донесе четири кристални чаши и кана чудесно толнебранско вино.

– Четиримата започнахме всичко това преди много време – каза Белгарат. – Може би, преди да се разделим, трябва да си припомним дългия път, който изминахме, и странните неща, които го съпровождат. Мисля, че всички се променихме по един или друг начин.

– Ти не си се променил чак толкова, татко – натърти леля Поул. – Изплюй камъчето.

Белгарат, който вече сияеше съвсем открито, се обърна към Дурник и каза:

– Мъжът ти има нещо за теб.

Дурник преглътна и попита:

– Сега ли?

Белгарат кимна.

– Знам колко много обичаш красивите неща като онази птичка там – каза Дурник на леля Поул и посочи стъклената птичка, която Гарион ѝ беше подарил миналата година. – Искях да ти подаря нещо като нея, само че не мога да работя със стъкло. Аз съм ковач, затова трябваше да работя с метал.

И разви нещо, увито в обикновено парче плат. Беше прекрасна полуразцъфнала метална роза, изработена изцяло.

– О, Дурник! – каза леля Поул искрено щастлива. – Колко е прекрасна!

Но Дурник не ѝ даваше розата.

– Няма никакъв цвят, за съжаление – отбеляза той малко критично, – нито аромат.

И погледна нервно Белгарат.

– Давай – каза старецът. – Както ти показах.

Дурник се обърна отново към леля Поул.

– Наистина нямам какво да ти дам, мила Поул – каза той смирено, – освен честното си сърце и това.

Вдигна розата и погледът му се съсредоточи.

Гарион го чу много ясно. Беше добре познатият шум, съпроводен от звънене на звънци. Розата в протегнатата ръка на Дурник сякаш затрепери и постепенно започна да се променя. Краищата на листенцата

станаха по-бели от снега, но вътрешните, които се отваряха, бяха огненочервени. Когато свърши, Дурник подаде на леля Поул едно живо цвете, чиито листа бяха покрити с роса.

Леля Поул възкликна и го погледна с невярващи очи. С трепереща ръка взе розата от Дурник и очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Как е възможно това? – попита тя с благоговение.

– Сега Дурник е много особен човек – каза Белгарат. – Доколкото знам, той е единственият, който се е върнал от света на мъртвите. Не е възможно това да него промени, поне малко. Но аз винаги съм подозирал, че в нашия практичен приятел се крие душата на поет. Може би единствената съществена разлика сега е, че може да дава израз на поетичната си душа.

Дурник, който изглеждаше малко смутен, докосна розата с треперещи пръсти.

– Има и едно предимство, Поул – отбеляза той. – Металът е все още вътре, така че тя няма никога да увехне или да клюмне. Ще си остане такава, каквата е сега. Дори посред зима ще имаш поне едно живо цвете.

– О, Дурник! – възкликна тя и го прегърна.

Той изглеждаше малко притеснен, докато отвърщаше несръчно на прегръдката ѝ. После каза:

– Ако наистина я харесваш, мога да ти направя още. Дори цяла градина. Не е чак толкова трудно. След като се научиш.

Изведнъж очите на леля Поул се разшириха. Все още прегърнала Дурник с една ръка, тя се обърна и погледна стъклената птичка, кацнала върху стъклената си клонка.

– Лети – каза тя и птичката разпери криле и изпърха до протегнатата ѝ ръка.

Изучава известно време розата, потоци човчица в капка роса, после вдигна глава и запя. Леля Поул вдигна внимателно ръка и птичката отново застина върху стъкленото клонче. Песента ѝ продължаваше да отеква в тишината.

– Мисля, че вече е време двамата с Гарион да си вървим – каза Белгарат. Лицето му беше разчувствано.

Но леля Поул беше прозряла нещо. Присви очи, после ги отвори широко.

– Момент, Стари вълко – каза тя и в гласа ѝ прозвуча метална нота. – Знаел си още от самото начало, нали?

– Какво да съм знаел, Поул? – попита невинно той.

– Че Дурник... че аз...

За първи път Гарион виждаше случай, в който леля Поул нямаше думи.

– Знаел си! – извика тя.

– Естествено. Щом Дурник се събуди, почувствах, че е различен. Изненадан съм, че ти не си го разбрала. Трябваше да поработя с него обаче.

– Защо не ми каза?

– Не си ме питала, Поул.

– Ти... аз...

Тя се овладя с огромно усилие.

– През всички тези месеци ме остави да си мисля, че съм загубила силата си, а тя си е била тук през цялото време. Остави ме да преживея всичко това?

– О, Поул. Ако се беше замислила, щеше да разбереш, че не можеш ей така да се разделиш с нея. Имаш ли я веднъж, имаш я за цял живот.

– Но нашият господар каза...

Белгарат вдигна ръка.

– Припомни си, Поул. Това, което той всъщност поиска, беше да ограничиш независимостта си в брака и да прекараш живота си, без да имаш повече сила от Дурник. Тъй като не би могъл да отнеме твоята сила, очевидно е имал предвид нещо друго.

– Ти ме остави да вярвам, че...

– Нямам контрол над мислите ти, Поул – отвърна той с най-убедителния тон, на който беше способен.

– Ти ме заблуди!

– Не, Поул – поправи я той. – Ти сама се заблуди.

После ѝ се усмихна с обич.

– Преди да си продължила с обичайната тирада, спри и помисли за секунда. Като вземем под внимание всички факти, това не те нарани, нали? И не е ли по-прекрасно да го откриеш по този начин?

Усмивката му ставаше все по-широка.

– Можеш да го приемеш като сватбен подарък от мен, ако искаш – добави той.

Поулгара се втрени в него за момент, очевидно с желание да му се разсърди, но той я погледна дяволито. Сблъсъкът между двамата беше доста прикрит, но очевидно този път Белгарат победи. Тъй като не беше в състояние да изпитва гняв, тя се засмя безпомощно, прегърна го нежно и каза:

– Ти си ужасен старец, татко.

– Знам – призна той. – Идваш ли, Гарион?

Щом излязоха в коридора, Белгарат избухна в смях.

– Какво толкова смешно има? – попита го Гарион.

– Чаках този момент от месеци – каза кискащият се старец. – Видя ли лицето ѝ, когато разбра какво става? Размотаваше се наоколо с чувството, че е направила велика саможертва, и изведнъж разбра, че това е било абсолютно ненужно.

Лицето му придоби лукав израз.

– Знаеш ли, леля ти винаги е била прекалено сигурна в себе си. Може би беше добре да си мисли поне за известно време, че е обикновено човешко същество. Може да ѝ помогне.

– Тя беше права – засмя се Гарион. – Ти наистина си ужасен старец.

Белгарат се засмя.

– Е, поне се опитвам.

Отидоха заедно в покоите на Гарион, та той да се преоблече за сватбата.

– Дядо – каза Гарион, докато седеше, за да си събуе ботушите. – Има нещо, което отдавна се каня да те попитам. Точно преди да умре Торак извика: „Майко!“

Белгарат кимна.

– Коя е майка му?

– Вселената – отвърна възрастният мъж.

– Не разбирам.

Белгарат почеса късата си бяла брада.

– Доколкото схващам, всеки бог е създаден като идея в ума на УЛ, бащата на боговете, но ги е родила Вселената. Много е сложно. Аз самият не го разбирам съвсем. Както и да е, когато Торак умираше, извика Вселената, защото си мислеше, че единствено тя все още го обича. Не беше прав, разбира се, защото баща му и братята му също го обичаха, въпреки че знаеха колко зъл и жесток беше станал. А Вселената тъгуваше за него.

– Вселената?

– Не го ли почувства? Моментът, когато всичко спря и светлината изчезна.

– Помислих си, че аз съм го направил.

– Не, Гарион. Това беше мъката на Вселената за мъртвия ѝ син.

Гарион се замисли.

– Но той трябваше да умре, нали?

Белгарат кимна.

– Това беше единственият начин нещата да се върнат към нормалния си ход. Торак трябваше да умре, за да може всичко да продължи в правилната посока. В противен случай светът щеше да потъне в невъобразим хаос.

Гарион беше спокоен от странна мисъл.

– Дядо – каза той, – кой е Задача?

– Не знам – отвърна Белгарат. – Може би просто едно странно момче. А може и да е нещо друго. Май е по-добре да започнеш да се обличаш.

– Опитвам се да не мисля за това.

– О, стига! Това е най-щастливият ден в живота ти.

– Наистина ли?

– Може да ти помогне, ако си го повтаряш по-често.

Всички единодушно се бяха съгласили, че горимът на Улго е най-подходящият човек за церемонията, която щеше да свърже Се'недра и Гарион. Крехкият старец измина пътя от Пролгу на малки преходи – през пещерите го носиха на носилка, после Фулрах изпрати кралската си карета да го посрещне и да го доведе до Сендария, а след това го прекараха с кораб до Рива. Фактът, че богът на улгосите е баща на всички богове, се стовари като гръм върху религиозните кръгове. Цели библиотеки с томове философски размишления се оказаха неизползваеми и всички свещеници и жреци изпаднаха в шок. Гродег, висшият жрец на Белар, припадна, когато новината стигна до него. Осакатен за цял живот от раните, които бе получил в битката за Тул Марду, той не можа да понесе този последен удар. Когато се съвзе, хората, които се грижеха за него, установиха, че мозъкът му се е повредил и че сега е като ума на малко дете. Гродег прекарваше дните си сред играчки и шарени предмети.

Кралската венчавка щеше да се състои в залата на риванските крале и всички се бяха събрали там. Крал Родар беше облечен в червено, крал Анхег в синьо, Фулрах в кафяво, а Чо-Хаг носеше обичайния за алгарите черен цвят. Бранд, регентът, беше облечен в риванското сиво, а лицето му беше още по-мрачно след смъртта на най-малкия му син. Имаше и други кралски особи. Ран Боруни ХХІІІ-ти, облечен в златиста мантия, бе странно весел, докато си говореше с гологлавия Сади. Още по-странно беше, че двамата се спогаждаха добре. Възможностите за промяна на ситуацията в Запада засягаха и двамата, така че те се опитваха да се нагодят към обстоятелствата. Крал Кородулин носеше пурпур и стоеше изправен до останалите крале, макар че не говореше много. Ударът,

който бе получил в битката при Тул Марду, беше засегнал слуха му и сега младият крал очевидно не се чувстваше добре в компания. В центъра на събралите се монарси стоеше Дроста лек Тун, кралят на Гар ог Надрак, облечен в доста неприятен жълт костюм. Мършавият крал на надраките говореше с къси фрази и се смееше пискливо. Този следобед крал Дроста постигна много споразумения, някои от които считаше за истинска чест.

Белгарион, кралят на Рива, не участваше в тези дискусии, което беше може би по-добре. В момента умът му беше доста разстроен. Облечен в синьо, той пристъпваше нервно в преддверието, където с Лелдорин очакваха фанфарите да ги призоват в залата.

– Бих искал всичко вече да е свършило – каза той за шести път.

– Бъди търпелив, Гарион – посъветва го Лелдорин отново.

– Какво правят там вътре?

– Вероятно очакват да им съобщят, че нейно величество е готова.

Точно сега тя е много по-важна от теб. Така е по-сватбите, нали знаеш.

– Ти си щастливец. Двамата с Ариана просто сте избягали и сте се венчали без никакви суетни.

Лелдорин се засмя свенливо.

– Не ми се е разминало, Гарион – каза той. – Просто се отложи за известно време. Всичките тези приготовления вдъхновиха моята Ариана. Тя иска да вдигнем сватба веднага щом се върнем в Арендия.

– Какво толкова има в тези сватби, че така завладяват женските мозъци?

– Кой знае? – сви рамене Лелдорин. – Женският ум е мистерия, както сам ще разбереш много скоро.

Гарион го погледна кисело и отново намести короната си.

– Искан ми се всичко вече да е свършило – каза той още веднъж.

Когато фанфарите изсвириха, вратата се отвори и Гарион, видимо разтреперан, намести короната си още веднъж и пристъпи към срещата със съдбата си. Въпреки че познаваше повечето хора в залата, всички лица му се струваха размазани. Двамата с Лелдорин тръгнаха към трона, където висеше великият меч, украсен със златното кълбо.

Залата беше окичена със знамена и море от пролетни цветя. Гостите, облечени в коприна, сатен и ярки брокати, се надигаха и въртяха глави, за да могат да видят влизането на величествения младоженец.

Пред трона го очакваше горимът на Улго, облечен в бяла роба. На лицето му беше изписана кротка усмивка.

– Честито, Белгарион – каза горимът, докато Гарион се изкачваше

по стълбите.

– Ваше светейшество – отвърна Гарион с нервен поклон.

– Успокой се, сине – посъветва го горимът, като видя треперещите му ръце.

– Опитвам се, ваше светейшество.

Фанфарите изсвириха отново и вратата в дъното на залата се разтвори широко. Принцеса Се'недра, облечена в кремава, окичена с перли рокля, стоеше на вратата с братовчедка си Ксера. Беше ослепителна. Огнената ѝ коса се спускаше по едното ѝ рамо, а на главата си носеше любимата си златна диадема. Лицето ѝ беше сериозно, а бузите ѝ бяха покрити с деликатна руменина. Беше свела глава, макар че за момент я вдигна и стрелна Гарион с очи. Той видя искрите, които припламваха зад гъстите ѝ мигли, и разбра че тази смиреност е просто поза. Се'недра остана така достатъчно дълго, за да могат всички да се насладят на вида ѝ, след това под преливащите се звуци на арфите се отправи по пътеката към олтара, за да се срещне с разтреперания младоженец.

Когато стигна до олтара, Се'недра съвсем импулсивно целуна стария горим по бузата и след това застана до Гарион. От нея се разнасяше ухание, което много приличаше на аромат на цветя, ухание, от което краката на Гарион се подкосяваха.

Горимът погледна събраното множество и заговори.

– Събрали сме се днес – започна той, – за да станем свидетели на последната загадка на Пророчеството, което ни преведе през смъртна опасност и заплахи до този щастлив момент. Както всички знаете, кралят на Рива се завърна. Сблъска се с нашия древен враг и го победи. Сега до него сияе наградата му.

Награда? Гарион никога не беше мислил за Се'недра в тази светлина. Замисли се за момент, докато горимът продължаваше словото си, но това не му помогна много. Усети нечий лакът в ребрата си.

– Внимавай – прошепна Се'недра.

Много скоро след това се стигна до въпросите и отговорите. Гласът на Гарион леко заглъхна, но това се очакваше. Се'недра обаче отговори ясно и твърдо. Не можеше ли поне да се престори, че е притеснена? По-не малко?

Пръстените, които си размениха, бяха донесени от Задача на малка кадифена възглавничка. Детето приемаше задълженията си съвсем сериозно, но дори върху неговото лице се четеше изненада. Гарион се подрази от това. Всички ли му се присмиваха тайно?

Церемонията приключи с благословията на горима, която Гарион

изобщо не чу. Кълбото на Алдур изпълни ушите му с тържествена песен и по този начин изрази странните си поздравления.

Се'недра се обърна към него и прошепна:

– Е?

– Какво „е“? – прошепна и той на свой ред.

– Няма ли да ме целунеш?

– Тук? Пред всички?

– Такъв е обичаят.

– Глупав обичай.

– Просто го направи. Гарион – каза тя с насърчителна усмивка. – После ще го обсъдим.

Гарион се опита да прояви благоприличие при целувката – тя бе просто една формалност, за да се спази общоприетото. Се'недра обаче се отдаде на задачата с цялото си сърце, с ентузиазъм, който се стори на Гарион направо опасен. Ръцете ѝ се склочиха зад врата му и устните ѝ се впиха в неговите. Той с раздражение се питаше колко дълга трябва да е тази целувка. Коленете му омекнаха.

Спаси го оживлението в залата. Проблемът с целувката на публично място очевидно беше, че никога не знаеш колко да продължи. Ако е твърде кратка, хората може да си помислят, че не е искрена, ако пък е твърде дълга, започват да хихикат. Белгарион, кралят на Рива, се обърна към гостите с доста глупава усмивка.

Сватбеният бал и вечерята бяха веднага след церемонията. Като си говореха весело, гостите се отправиха по дългия коридор към пищно украсената зала, която беше превърната в бален салон, осветен от хиляди свещи. Оркестърът беше от ривански музиканти под ръководството на един придирчив арендски концертмайстор, който се бореше с нокти и зъби да не позволи на музикантите да импровизират върху любимите си мелодии.

Гарион се страхуваше най-много от тази част. Първият танц трябваше да бъде само за кралската двойка. От краля се очакваше да заведе Се'недра в центъра на залата и да танцува с нея пред погледите на всички гости. С внезапен ужас Гарион осъзна, че е забравил всичко, на което го беше научил Лелдорин.

Танцът, който беше много популярен през този сезон в кралските дворове на южните държави, беше доста сложен. Лицата на партньорите бяха обърнати в една посока, кавалерът стоеше отзад и малко встрани от дамата. Трябваше да се хванат за ръце и да ги опънат напред. С тази част Гарион се справи без особено затруднение. Това, което го

притесняваше, бяха малките бързи стъпки в такт с музиката.

Независимо от всичко той се представи добре. Ароматът от косата на Се'недра обаче продължаваше да му действа и той забеляза, че ръцете му продължават да треперят. В края на танца гостите заръкопляскаха. Когато оркестърът засвири отново, всички се присъединиха и залата се изпълни с въртящи се цветни двойки.

– Мисля, че не беше зле – измърмори Гарион.

– Бяхме прекрасни – увери го Се'недра.

Продължиха да танцуват.

– Гарион – каза тя след малко.

– Да?

– Обичаш ли ме наистина?

– Разбира се, че те обичам. Що за глупав въпрос!

– Глупав?

– Просто ми се изплъзна от устата – поправи се той бързо. –

Извинявай.

– Гарион – каза тя след още няколко такта.

– Да?

– Аз също те обичам.

– Разбира се, знам.

– Разбира се? Не си ли твърде самоуверен?

– Защо спорим? – попита я той съкрушено.

– Не спорим, Гарион – каза тя надут. – Просто разговаряме.

– О! – каза той. – Тогаво всичко е наред.

Както се очакваше, кралската двойка трябваше да танцува с всички. Се'недра преминаваше от ръцете на един монарх в ръцете на друг като кралска награда, а Гарион съответно въртеше кралиците и дамите в средата на дансинга за задължителните няколко такта. Малката руса кралица на Драсния Порен му даде отличен съвет, величествената черекска кралица Ислена също. Пухкавата кралица Лайла се държеше майчински. Кралица Силар го поздрави сериозно, а арендската кралица Маясарена каза, че би танцувал по-добре, ако не е така скован. Жената на Барак, Мерел, облечена в богата зелена рокля, му даде най-добрия съвет от всички.

– Ще се карате, естествено – каза му тя, – но никога не си лягай ядосан. Това беше моята грешка.

Най-накрая Гарион танцува с братовчедка си Адара.

– Щастлива ли си? – попита я той.

– Повече, отколкото можеш да си представиш – отвърна тя с нежна

усмивка.

– Значи всичко е било за добро, така ли?

– Да, Гарион. Сякаш всичко е било предначертано. Много съм щастлива.

– Възможно е да е било предречено – замисли се Гарион. – Понякога си мисля, че имаме много малко контрол над живота си.

Тя се усмихна.

– Твърде сериозни мисли за един младоженец в деня на сватбата.

Лицето ѝ стана сериозно.

– Не позволявай на Се'недра да те доведе до самоунищожение – по-съветва го тя. – И не ѝ отстъпвай винаги.

– Чула си какво си говорим?

Тя кимна.

– Не го приемай толкова сериозно. Тя просто те изпитва, това е всичко.

– Да не се опитваш да кажеш, че все още трябва да доказвам нещо?

– Със Се'недра вероятно ще ти се налага да го правиш всеки ден.

Познавам твоята малка принцеса, Гарион, Единственото, което тя наистина иска от теб, е да ѝ доказваш, че я обичаш, и не се страхувай да ѝ го повтаряш. Мисля, че ще се изненадаш колко сговорчива може да бъде, ако свикнеш да ѝ го казваш често.

– Тя вече го знае.

– Но ти трябва да ѝ го повтаряш.

– Колко често мислиш, че трябва да ѝ го казвам?

– На всеки час, може би и по-често.

Гарион беше почти убеден, че тя се шегува.

– Забелязала съм, че сандарите са доста резервирани хора – каза Адара. – Със Се'недра това е невъзможно. Трябва да преодолееш природата си и да ѝ казваш, че я обичаш. Повярвай ми, заслужава си усилието.

– Ще опитам – обеща той.

Адара се усмихна и го целуна по бузата.

– Бедният Гарион – каза тя.

– Защо „бедният“?

– Имаш да учиш още толкова много.

Танцът продължи.

Накрая, изтощени от усилията, които полагаха, младоженците се отправиха към сватбената трапеза. Вечерята беше нещо изключително. Два дни преди сватбата леля Пуул се бе отправила спокойно към

кухнята и бе взела нещата в свои ръце. В резултат всичко беше перфектно. Миризмите, които се разнасяха от отрупаните с ястия маси, бяха главозамайващи. Крал Родар просто не можеше да спре да се тъпче.

Музиката и танците продължаваха и Гарион изпитваше облекчение, че вече не е на дансинга. Очите му търсеха старите приятели сред тълпата. Барак, огромен, но някак нежен, танцуваше с Мерел. Изглеждаха много добре. Лелдорин танцуваше с Ариана – не откъсваха поглед един от друг. Релг и Тайба не танцуваха, но се бяха усамотили в един ъгъл и Гарион забеляза, че се държат за ръце. Релг продължаваше да изглежда малко стреснат, но в никакъв случай не беше нещастен.

В центъра Хетар и Адара танцуваха с грациозност, типична за хората, които прекарват живота си на коне. Ястребовото лице на Хетар изглеждаше някак различно, а Адара цъфтеше от щастие. Гарион реши, че може би моментът е подходящ да опита съвета на Адара. Наведе се към розовото ухо на Се'недра, прочисти гърлото си и прошепна:

– Обичам те.

Първия път му беше трудно, затова реши да повтори, просто да опита.

– Обичам те – прошепна той отново. Втория път беше по-лесно.

Ефектът върху принцесата беше главозамайващ. Тя внезапно се изчерви, очите ѝ се разшириха и погледът ѝ стана някак беззащитен. Сякаш цялото ѝ сърце беше събрано в очите ѝ. Не можеше да говори, но вместо това протегна ръка и го докосна нежно по лицето. Той беше изумен от ефекта на тази простичка фраза. Изглежда, Адара беше права. Изведнъж Гарион се почувства много по-уверен, отколкото се беше чувствал през изминалите месеци.

Гостите танцуваха в чест на кралската сватба. Имаше няколко лица обаче, които не изглеждаха щастливи. Близо до центъра Мандорален танцуваше с лейди Нерина, баронеса Воу Ебор. Лицата и на двамата отразяваха трагедията на техния живот. Недалеч от тях Силк танцуваше с кралица Порен. Лицето на дребния мъж излъчваше онова горчиво самосъжаление и насмешка, които Гарион беше видял за пръв път в двореца на крал Анхег.

Гарион въздъхна.

– Меланхолия ли те споходи вече, съпруге? – попита го Се'недра.

И го прегърна и се сгуши в него. Миришеше прекрасно и беше топла и мека.

– Просто си припомних някои неща – отвърна той.

– Добре. Но се опитай да приключиш с това сега. Защото не искам

да ни пречи по-късно.

Гарион се изчерви, а Се'недра се засмя дяволито.

– Мисля, че това по-късно не е много далеч – каза тя. – Според мен трябва да танцуваш с леля Поулгара, а аз с дядо ти. Едва тогава можем да се оттеглим. Днес беше дълъг ден.

– Наистина вече съм малко изморен.

– Твоят ден не е свършил още, Белгарион, кралю на Рива – натърти тя.

Гарион се чувстваше малко странно, когато приближи леля Поул и Дурник, които гледаха танцуващите двойки.

– Ще танцуваш ли с мен, лельо Поулгара? – попита той с официален поклон.

Тя го погледна малко изненадано и каза:

– Значи най-после го призна пред себе си.

– Какво да съм признал?

– Коя съм всъщност.

– Винаги съм го знаел.

– Но никога не си ме наричал с пълното ми име, Гарион – изтъкна тя и нежно погали косата му. – Мисля, че това е една значителна стъпка.

Танцуваха заедно под светлините на запалените свещи. Стъпките на Поулгара бяха по-бавни и отмерени от тези, които му беше показал Лелдорин: тя се беше върнала в мрачното минало и сега го водеше в един танц, който беше научила пред много векове, когато бе живяла с арендите. Движеха се заедно в бавния, грациозен и някак меланхоличен ритъм на танца, който беше изчезнал завинаги преди около двадесет и пет века – но бе останал в съзнанието и сърцето на Поулгара.

Се'недра се беше изчервила ядосано, когато Белгарат я върна на Гарион за последния им танц. Старецът се усмихна дяволито, поклони се на дъщеря си и я отведе. Четиримата танцуваха недалеч един от друг и Гарион ясно чу въпроса на леля Поул.

– Добре ли се справихме, татко?

Усмивката на Белгарат беше съвсем искрена.

– Да, Поулгара – отвърна той. – Всъщност смятам, че се справихме доста добре.

– Значи си е заслужавало, татко?

– Да, Поул, заслужаваше си.

Продължаваха да танцуват.

– Какво ти каза той? – прошепна Гарион на Се'недра.

Тя се изчерви.

– Няма значение. Може би ще ти кажа по-късно.

Отново тази дума!

Танцът свърши и в залата настъпи очакваната тишина. Се'недра отиде при баща си, целуна го по бузата и се върна.

– Е? – каза тя на Гарион.

– Какво „е“?

– О, ти си невъзможен! – засмя се тя.

После го хвана за ръка и уверено го поведе извън залата.

Беше късно, към два след полунощ. Магьосникът Белгарат беше в игриво настроение и се шляеше из пустите коридори с чаша в ръка. Беше празнувал тази вечер и сега краката не го държаха съвсем, но беше по-добре от някои други гости, които бяха заспали в несвяст къде ли не.

Спря и погледна един пазач, който хъркаше, плъснат в локва бира. После като си тананикаше тихичко и подскачаше в танцова стъпка, белобрадият старец продължи по коридора към балната зала – беше сигурен, че там ще намери поне малко бира.

Когато минаваше покрай залата на риванските крале, забеляза, че отвътре струи светлина. Промуши глава през вратата, за да види дали има някой. Залата беше празна. Светлината идваше от Кълбото на Алдур върху меча на риванския крал.

– О – каза Белгарат на камъка, – ти ли си било?

После се отправи по пътеката към трона, като се поклащаше леко.

– Е, стари приятелю – каза той. – Виждам, че всички са си отишли и са те оставили съвсем сам.

Кълбото проблесна в знак, че го е познало.

Белгарат се отпусна тежко на ръба на подиума и отпи от бирата си.

– Изминахме дълъг път заедно, нали? – каза той свойски на Кълбото.

Кълбото не му обърна никакво внимание.

– Понякога ми се иска да не се държиш толкова сериозно. Наистина си много скучно за компания.

Старецът отпи отново. Замълча за момент, после си събу единия ботуш и самодоволно размърда пръстите си.

– Не разбираш нищо от това, което става напоследък, нали, приятелю? – попита той Кълбото. – Независимо от всичко ти си оставаш душата на един камък. Разбираш омразата, лоялността, чувството за дълг, но не можеш да разбереш по-човешките чувства като състрадание, приятелство, любов, особено пък любовта. Малко е срамно, че не разбираш, защото тъкмо тези чувства ни доведоха дотук. Те присъстваха от самото

начало, но ти не си разбирало нищо, нали?

Кълбото продължаваше да не му обръща внимание, очевидно концентрирано върху нещо друго.

– Върху какво си се съсредоточило толкова? – попита любопитно старецът.

Кълбото, което светеше със син пламък, проблесна отново и синьото изведнъж премина в бледорозово, което ставаше все по-ярко и по-ярко, докато накрая премина в огненочервено.

Белгарат хвърли поглед към кралските покои, после каза разбиращо:

– О!

И избухна в смях.

Кълбото стана още по-червено.

Белгарат се засмя, обу си ботуша, изправи се несигурно на крака и каза:

– Може би разбираш повече, отколкото си мислех.

Изпи последните няколко капки, останали в чашата, и заяви:

– Наистина бих искал да остана да си поговорим за това, но ми свърши пиенето. Надявам се, че ще ме извиниш.

И тръгна към вратата.

На прага спря и погледна още веднъж пламтящото кълбо. Засмя се отново, излезе и внимателно затвори вратата.

КРАЙ

© 1984 Дейвид Едингс
© 1998 Анелия Василева, превод от английски

David Eddings
Enchanters' End Game, 1984

Сканиране и разпознаване: Мая Георгиева, 2006
Редакция: Mandor, 2006

Публикация:

ПОСЛЕДНАТА БИТКА. 1998. Изд. Бард, София. Биб. Фентъзи клуб, No.19. Роман.
Превод: Анелия ВАСИЛЕВА [Enchanters' End Game / David EDDINGS]; Редактор:
Иван ТОТОМАНОВ. Формат: 20 см. Страници: 336. Цена: 3800.00 лв.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2>]